

กรณีศึกษาการจบชีวิตบุตรของมารดา

นางศรีสวรรค์ อัสวเทศานนท์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

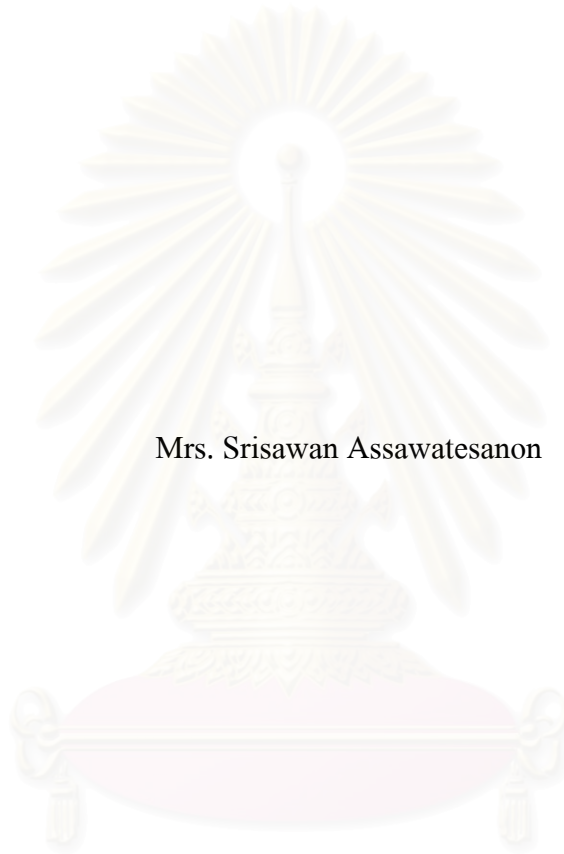
สาขาวิชาแพศศาสตร์ (สหสาขาวิชา)

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2549

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

STUDY OF MOTHER'S INFANTICIDE

Mrs. Srisawan Assawatesanon

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Human Sexuality

(Interdisciplinary Program)

Graduate School

Chulalongkorn University

Academic Year 2006

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	กรณีศึกษาการจบชีวิตบุตรของมารดา
โดย	นางศรีสวรรค์ อัสวเทศานนท์
สาขาวิชา	เพศศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ศาสตราจารย์ ดร. สุภางค์ จันทวานิช

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

.....*เกษมสาวิทย์*..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภัทย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....*จิราพร เกศพิชญวัฒนา*..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิราพร เกศพิชญวัฒนา)

.....*พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย*..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย)

.....*สุภางค์ จันทวานิช*..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ศาสตราจารย์ ดร. สุภางค์ จันทวานิช)

.....*สุภาพรรณ ไครตจรัส*..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ ไครตจรัส)

ศรีสุวรรณค์ อัสวเทศานนท์ : กรณีศึกษาการจบชีวิตบุตรของมารดา. (STUDY OF MOTHER'S INFANTICIDE) อ. ที่ปรึกษา : รศ.ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย, อ.ที่ปรึกษาร่วม : ศ.ดร. สุภางค์ จันทวานิช, 75 หน้า.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงสาเหตุของการจบชีวิตบุตรของมารดา โดยการทำร้ายบุตรจนเสียชีวิตด้วยวิธีการต่างๆ ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับนักโทษหญิงคดีผิดต่อชีวิต และเจตนาฆ่าคนตาย อายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไปที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร (Central woman correctional Institution) จำนวน 10 ราย

ผลการวิจัยพบว่า

1. สาเหตุการจบชีวิตบุตรของมารดา คือ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์เป็นสาเหตุหลัก ตามมาด้วย ปัญหาทางครอบครัว มารดาทั้ง 10 รายล้วนแต่ถูกทอดทิ้งอยู่โดยลำพัง ปัญหาสังคมที่โค่นรังเกียจ 6 รายมีปัญหาทางเศรษฐกิจ และทั้ง 10 รายล้วนแต่มีปัญหาทางสุขภาพจิต
2. วิธีการจบชีวิตบุตรของมารดามีหลายวิธี คือ ทำลูกหลุมมือ เอาผ้าขนหนูปิดปากปิดจมูก โยนลงคลอง ใช้กรรไกรแทงลูก ทั้งลูกในถังขยะ ทั้งไว้ในป่าหญ้า และโยนลูกลงมาจากกระเบื้องห้อง
3. ความเห็นของมารดาต่อการกระทำที่เกิดขึ้นไปแล้ว ทุกรายรู้สึกว่าได้ทำผิดเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นอารมณ์ชั่ววูบขณะนั้น
4. ผลที่เกิดขึ้นกระทบทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจของผู้เป็นแม่ที่ก่อเหตุทุกราย คือ ได้รับโทษจำคุก และเป็นตราบาปตลอดชีวิต

สาขาวิชา.....เพศศาสตร์.....
ปีการศึกษา.....2549.....

ลายมือชื่อนิสิต.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4689156720 : MAJOR HUMAN SEXUALITY

KEY WORDS: MOTHER'S INFANTICIDE

SRISAWAN ASSAWATESANON : STUDY OF MOTHER'S INFANTICIDE

THESIS ADVISOR : ASSOC.PROF. PUNTIP SIRIVUNNABOOD. Ph.D.

THESIS CO-ADVISOR : PROF.SUPANG CHANTAVANICH. Ph.D., 75 pp.

The objective of research is to examine the factors related to infanticides committed by their own mothers. Ten women prisoners aged 20 or older serving their term at Central Women Correctional Institution for offenses on life and premeditated murder were interviewed.

The results showed that

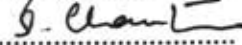
1. First factor of infanticides was the unwanted pregnancy , ten mothers loneliness , feel rejected , social and mental problems. Only six mothers had financial problems.

2. Mothers murdered her child by dropping from her hands , used cloth cover mouth and nose , throwed to the canal , stab to baby by seissors , throwed away in a bin and in the forest and last throwed baby away from veranda to ground.

3. The attitude of situations all mothers fault offend and sadly.

4. Ten mothers were jailed and committed stigma all of their life.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Field of Study : .....Human sexuality... Student's Signature :
Academic Year : .....2006..... Advisor's Signature :
Co-advisor's Signature:

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ เพราะมีผู้สนับสนุนช่วยเหลือให้งานวิจัยนี้ผ่านไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นอย่างสูง ที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา และชี้แนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ รวมทั้งสละเวลาเพื่อตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของวิทยานิพนธ์ และให้กำลังใจตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้ง ศาสตราจารย์ ดร. สุภางค์ จันทวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทาง รวมทั้งเอาใจใส่ช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิราพร เกศพิชญวัฒนา ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธานสอบวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โครตจรัส คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะ ทำให้วิทยานิพนธ์นี้มีสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ นายนิติ จิตสว่าง อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ที่ท่านกรุณาให้ใช้สถานที่ และเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ รวมทั้งกรณีศึกษาทั้ง 10 ท่าน ที่ให้ความร่วมมือ และความอนุเคราะห์แก่ผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอบพระคุณ อาจารย์ ธนาวุฒิ สุทธิเสริม ผู้อำนวยการพัฒนสถานหญิงกลาง และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นอย่างดี รวมทั้งขอบคุณคณาจารย์สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาแพศศาสตร์ทุกท่าน ที่ช่วยเหลือ และร่วมสร้างประสบการณ์การศึกษาที่ดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ที่นี่

และสุดท้ายขอขอบคุณทุกคนในครอบครัว ที่ได้ให้กำลังใจ และความห่วงใยแก่ผู้วิจัยเสมอมา ตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
คำถามการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	4
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง.....	5
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	13
ลักษณะประชากรและการเลือกกรณีศึกษา.....	13
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	13
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	14
การพิทักษ์สิทธิกรณีศึกษา.....	14
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	14

บทที่	หน้า
การตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล.....	15
การนำเสนอข้อมูล.....	16
ข้อจำกัดในการดำเนินงานวิจัย.....	16
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	17
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	62
สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย.....	62
ข้อเสนอแนะ.....	67
รายการอ้างอิง.....	69
ภาคผนวก.....	71
ภาคผนวก ก.....	72
ภาคผนวก ข.....	73
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา.....	33
2. ปัจจัยที่มีผลต่อการจบชีวิตบุตรของมารดา.....	36
3. แสดงกระบวนการความกดดันของกรณีศึกษา.....	40
4. แสดงอารมณ์และความรุนแรงกับการทำร้ายบุตร.....	41
5. แสดงความเห็นจากการลงมือทำร้ายบุตรจนเสียชีวิต.....	49
6. แสดงผลที่ได้รับด้านร่างกายจากการจบชีวิตบุตรของมารดา.....	53
7. แสดงผลกระทบด้านจิตใจจากการจบชีวิตบุตรของมารดา.....	57
8. แสดงผลกระทบด้านสังคมจากการจบชีวิตบุตรของมารดา ตามการรับรู้ของมารดา.....	60

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

หน้า

รูปภาพที่

1. แสดงองค์ประกอบของทฤษฎีความกดดันทั่วไป.....10
2. แสดงองค์ประกอบของความกดดันและผลที่เกิดขึ้น.....39

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การก่ออาชญากรรมของมารดาที่จบชีวิตบุตรของตนเอง ถือเป็นปัญหาความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นกับสังคมไทยมาเป็นระยะเวลานาน ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วหรือประเทศที่กำลังพัฒนา ต่างก็เผชิญกับปัญหานี้ โดยไม่สามารถจะกำจัดออกไปจากสังคมได้เลย トラบใดที่ยังคงมีการปฏิสัมพันธ์กันของมนุษย์ในสังคม ทั้งระหว่างเพศชายกับเพศหญิง สังคมใดที่ปราศจากอาชญากรรม สังคมนั้นย่อมผิดปกติเพราะอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์หนึ่งทางสังคมนั่นเอง (อายุตม์สินธพพันธุ์, 2540)

สำหรับประเทศไทยปัญหาความรุนแรงทางเพศกับการก่ออาชญากรรมของสตรี โดยเฉพาะกรณีเกี่ยวกับการจบชีวิตบุตรของมารดา ถือเป็นปัญหาอาชญากรรมที่มีแนวโน้มเพิ่มจำนวนสูงขึ้นทั้งในด้านรูปแบบและวิธีการที่รุนแรง ดังจะเห็นได้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ที่จะได้อ่านข่าวแม่ฆ่าลูกที่มีเกิดขึ้นนั้นมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากการสำรวจข่าวหนังสือพิมพ์ในปี 2546 ที่ผ่านมามีเหตุการณ์ฆาตกรรมมารดาจบชีวิตบุตร จำนวน 7 ราย ต่อมาในปี 2547 มีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัว 17 ราย และปี 2548 เพียงแค่ช่วงเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2548 มีข่าวอาชญากรรมมารดาทำร้ายลูกจนเสียชีวิตแล้วถึง 4 ราย ซึ่งเป็นจำนวนเหตุการณ์ฆาตกรรมจากหญิงผู้เป็นมารดาผู้ให้กำเนิดลูกและจบชีวิตลูกตัวเอง ที่มีแนวโน้มที่เพิ่มจำนวนสูงขึ้นทุกปีๆ คำว่าแม่ใจร้าย แม่ใจยักษ์ หรือแม่ใจทมิฬ และคำอื่นๆ ที่ดูเหมือนว่า เป็นการกระทำจากความโหดร้ายของหญิงผู้เป็นแม่แต่ฝ่ายเดียวที่สังคมหยิบยื่นให้กับแม่ผู้ก่อเหตุอาชญากรรมต่อบุตร ซึ่งถ้ามีการติดตามรายละเอียดกันจริงๆ แล้ว แต่ละเหตุที่ต้องทำให้เกิดอาชญากรรมมารดาจบชีวิตลูกของตนเอง มิใช่มาจากความโหดร้ายใจทมิฬของผู้เป็นแม่แต่มาจากสาเหตุอื่นๆ ที่สะสมมาจากปัจจัยต่างๆ ทั้งจากปัญหาความรุนแรงทางเพศที่แม่ได้รับ บางรายมีปัญหาทางด้านสังคม ปัญหาเศรษฐกิจ และบางรายก็มีอาการป่วยทางจิตจนเป็นสาเหตุให้เกิดอาชญากรรมมารดาจบชีวิตบุตรของตนเอง ซึ่งเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสังคมในระดับประเทศที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

สตรีเพศ เป็นเพศแม่ เป็นผู้ให้กำเนิด และขณะเดียวกันต้องเป็นผู้ดูแล มีหน้าที่ที่จะต้องโอบอุ้มดูแล เลี้ยงดูบุตรด้วยความรักและความเอาใจใส่ ซึ่งความเป็นแม่เป็นความผูกพันอันยิ่งใหญ่ของผู้หญิงในระยะเวลา 9 เดือนของการตั้งครรภ์นั้น มีทั้งการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจที่ก่อประสานเป็นความผูกพันระหว่างแม่กับลูกในครรภ์ และการเป็นมารดาหรือบทบาทของความเป็นแม่เป็นบทบาททางสังคมของสตรีที่ต้องทำหน้าที่ดูแลเลี้ยงดูให้ความรักแก่ลูกซึ่งเป็นทายาทสืบสายโลหิต แต่กรณีศึกษา

ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ การที่มารดาซึ่งเป็นผู้สร้างชีวิตกลับกลายเป็นผู้ทำลายชีวิตซึ่งในที่นี้คือ มารดาเป็นผู้ทำลายชีวิตบุตรของตนเอง ถือว่าเป็นการก่ออาชญากรรมที่ค่อนข้างรุนแรงผิดปกติ จากการมีสถานภาพของการเป็นมารดาทั่วไป เกิดอะไรขึ้นกับมารดาผู้ก่อการกระทำกลุ่มนี้

การก่อเหตุฆาตกรรมมารดาจบชีวิตบุตรของตนเอง เมื่อเหตุเกิดขึ้นผู้หญิงก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิงโหดเหี้ยม ใจร้ายใจยักษ์ทันที โดยที่ยังไม่ทันได้มีการไตสวนหรือหาสาเหตุกันก่อน กว่าจะหาสาเหตุจนสรุปได้ว่าที่เป็นเช่นนั้นเพราะมีความผิดปกติทางจิต หรือโดยได้รับการทำร้ายจากผู้เป็นสามี ไม่ว่าจะเป็นการตั้งครุฑแล้วไม่ยอมรับ การทอดทิ้งจากฝ่ายชายทำให้ต้องรับความกดดันอยู่โดยลำพัง ความคับแค้นใจจากการได้รับความรุนแรงทางเพศ การถูกข่มขืน หรือด้วยเหตุเจตนากระทำโดยรู้สติก็ตาม ผู้หญิงมักจะถูกมองว่าเป็นฝ่ายกระทำเหตุเสียเพียงคนเดียว สังคมอาจลืมนำความยุติธรรมกับเธอว่าจริงๆ แล้วอีกฝ่ายที่ร่วมก่อให้เกิดเป็นชีวิตใหม่ในครรภ์ ก็อาจจะมีส่วนร่วมด้วยเหมือนกันแล้วทำไมผู้หญิงจะต้องเป็นฝ่ายผิดผู้เดียว หรือ โคนสังคมประณามเพียงฝ่ายเดียว ผู้หญิงเหล่านี้น่าจะได้รับความเห็นใจหรือความเกลียดชังจากสังคม และถ้าเธออยู่ในสภาพที่สุขภาพจิตดี สามีไม่ทอดทิ้งรับผิดชอบลูกในครรภ์ไม่มีปัญหาบีบคั้นทางใจ ไม่ได้รับปัญหาความรุนแรงทางเพศที่กระทบจิตใจ เหมือนผู้หญิงทั่วไปเธอก็คงไม่ได้รับฉายาว่าเป็นแม่ใจร้ายใจยักษ์อย่างแน่นอน

การจบชีวิตบุตรของตนเองซึ่งเปรียบเสมือนแก้วดวงใจของผู้เป็นมารดา การกระทำรุนแรงได้เช่นนี้ต้องมีมูลเหตุที่ทำให้มารดาตัดสินใจทำในสิ่งร้ายแรงแบบนี้ กรณีศึกษาการจบชีวิตบุตรของมารดาครั้งนี้ทำให้ทราบถึงสาเหตุของการจบชีวิตบุตรของมารดา ซึ่งเป็นผู้ลงมือกระทำการทำร้ายชีวิตบุตรด้วยตนเอง โดยการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวเป็นการเก็บข้อมูลจากกรณีศึกษาจากทัศนสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษากฎหมายมารดาจบชีวิตบุตรจากนักโทษหญิงคิดความผิดต่อชีวิต และร่างกาย กรณีจบชีวิตบุตรตนเองด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ในเรือนจำ ตามสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันเป็นเรื่องที่สำคัญและน่าที่จะทำการศึกษาวิจัย โดยอาศัยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ แบบสัมภาษณ์ตัวต่อตัว เพื่อให้ได้ทราบถึงสาเหตุต่างๆ ที่เป็นปัจจัยต่อพฤติกรรม การจบชีวิตบุตรของมารดา รวมถึงกระบวนการที่ทำให้มารดาลงมือกระทำ สภาพจิตใจ ความเห็น และผลที่มารดาได้รับ หลังจากได้ลงมือกระทำผิดต่อชีวิตบุตร การศึกษาครั้งนี้ถือว่าเป็นคดีอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อสังคมระดับประเทศ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้สามารถจะนำไปเผยแพร่ให้กับบุคคล ชุมชน และสังคมได้รับทราบปัญหา และนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ได้รวมทั้งการปรับมุมมอง ความเห็นและความคิดของสังคมเสียใหม่ และหาทางแก้ไขปัญหาต่างๆ

โดยสังกมอย่ารีบลงโทษหรือตัดสินว่าแม่ที่ก่อเหตุ นั้นเป็นแม่ใจโหด ก่อนที่จะรับรู้สาเหตุและความ เป็นจริงของการก่อเหตุเสียก่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสาเหตุของการจบชีวิตบุตรของมารดา ด้วยการทำร้ายบุตรจนเสียชีวิตด้วยวิธีการ ต่างๆ ของมารดา

คำถามการวิจัย

1. อะไรเป็นสาเหตุให้มารดาต้องกระทำการจบชีวิตบุตรของตนเอง
2. สาเหตุที่มาจากฝ่ายชาย (สามี) มีอะไรบ้างที่ทำให้ฝ่ายหญิง (มารดา) ต้องจบชีวิตบุตรของ ตนเอง
3. สาเหตุอื่นๆ นอกเหนือจากฝ่ายชาย (สามี) แล้ว ยังมีสาเหตุอะไรอีกบ้างที่ทำให้มารดาต้อง ทำร้ายบุตรตนเองจนเสียชีวิต

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษกรณีมารดาจบชีวิตบุตรของตนเองในครั้งนี้ เป็นกรณีศึกษากับมารดาที่ได้ก่อเหตุ จบชีวิตบุตรของตนเอง และถูกคุมขังอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร ทุกรายมิได้ถูก วินิจฉัยว่ามีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตระหว่างประกอบอาชญากรรม ทำการศึกษาเก็บข้อมูลระหว่าง เดือนพฤษภาคม 2548 - มกราคม 2549

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การจบชีวิตบุตรของมารดา (Mother's Infanticide) หมายถึง ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์จนครบ กำหนดคลอด เมื่อคลอดบุตรออกมาแล้วได้ทำร้ายบุตรของตนเองจนเสียชีวิต และถูกพิพากษาว่ามีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา

มารดา หรือแม่ในที่นี้ หมายถึง ผู้หญิงที่สามารถตั้งครรภ์ และคลอดบุตรได้โดยมีอายุ 20 – 30 ปี ซึ่งในการวิจัยนี้จะหมายถึง หญิงที่ได้กระทำการจบชีวิตบุตรของตนเอง และถูกพิพากษา คดีให้จำคุกที่เรือนจำทัณฑสถานหญิงกลาง

บุตร หมายถึง ทารกอายุตั้งแต่แรกคลอดเป็นต้นไป ต้องเป็นบุตรที่เกิดจากการตั้งครรภ์ของ มารดาผู้กระทำเท่านั้น

การถอนสิ่งเร้าทางบวก ในการวิจัยนี้หมายถึง การสูญเสียสิ่งที่ดี เช่น คนรัก จะทำให้คนกลุ่มนี้พยายามหาสิ่งชดเชย

สิ่งเร้าทางลบ ในงานวิจัยนี้หมายถึง เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้าใจ เสียใจ โกรธแค้น สิ้นหวัง อับอาย จนทำให้เกิดความเครียด และหาทางออกในทางที่ผิด เช่น คนรักทิ้งไปทำให้เกิดอารมณ์โกรธ เสียใจ อับอาย และอยากแก้แค้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ และผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของมารดา หลังจบชีวิตบุตรของตนเอง
2. ทางด้านการศึกษา เพื่อใช้เป็นข้อมูล และแนวทางในการศึกษา ค้นคว้า วิจัย
3. เพื่อเป็นแนวทางแก่นักวิจัยในการทำการศึกษาวิจัยต่อไป

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาประเด็นที่เป็นเรื่องอ่อนไหว ผู้วิจัยจะต้องคำนึงถึง และระมัดระวังอย่างยิ่งในเรื่องจริยธรรมการวิจัย โดยเฉพาะผู้วิจัยจะต้องคำนึงถึงความลับส่วนบุคคลที่จะต้องถูกปกปิดไว้ รวมทั้งการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัยด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรณีมารดาจบชีวิตบุตรถือว่าเป็นการก่ออาชญากรรม และมักจะพบว่า สาเหตุที่ทำเช่นนั้น ตัวผู้เป็นมารดามักมีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตร่วมด้วยขณะก่ออาชญากรรม แต่ก็มักจะพบได้น้อยกว่าเมื่อเทียบกับคนปกติที่ก่ออาชญากรรม หญิงหรือชายคือผู้ร่วมกันสร้างชีวิตใหม่ แต่คนที่จะผูกพันกับลูกมากกว่าคือผู้หญิง นั่นหมายถึงผู้เป็นมารดา ผู้ตั้งครรภ ทั้งแม่และลูกจะมีความผูกพันกันตั้งแต่ลูกอยู่ในท้อง ซึ่งโดยปกติแล้วความผูกพันระหว่างแม่กับลูกจะมีความผูกพันกันมาก การทำร้ายหรือฆ่าลูกตัวเองมักพบได้นอกจากเหตุของการตั้งใจและรับรู้ขณะก่อเหตุโดยมีสติแล้ว ยังมีสภาพของสภาวะความกดดันต่างๆที่ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมแม่ฆ่าลูกได้ การศึกษาสาเหตุที่มีผลต่อ กรณีการจบชีวิตบุตรของมารดาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตำรา และหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องครอบคลุมหัวข้อดังต่อไปนี้

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2532) ศึกษาเรื่องการกระทำผิดของผู้หญิงจากทัศนสถานหญิงจำนวน 230 คน พบว่า ผู้ต้องขังหญิงทำผิดฐานต่างๆกัน ตั้งแต่คดีฆ่า พยายามฆ่า และทำร้ายร่างกาย โดยคิดเป็นร้อยละดังนี้ คดีฆ่าร้อยละ 31.76 พยายามฆ่าร้อยละ 16.47 และทำร้ายร่างกายร้อยละ 51.76 มีผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต และร่างกายมีทั้งหมด 85 ราย จากจำนวนนี้ 32 ราย ผู้ถูกกระทำมีความสัมพันธ์กับผู้ต้องขัง เป็นสามี 17 ราย เป็นคู่อรัก 10 ราย และเป็นพี่น้อง 5 ราย ซึ่งล้วนแต่เป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์เป็นครอบครัวทั้งสิ้น และสาเหตุของการกระทำผิด จำนวนมากที่สุดเพราะความหึงหวงร้อยละ 24.70 ทะเลาะวิวาทและบันดาลโทสะร้อยละ 17.64 เท่ากัน

คนยา ชนะอุดม (2539) ทำการศึกษาเรื่องความรุนแรงในครอบครัว ศึกษาในหญิงตั้งครรภ ปี 2539 ได้ข้อมูลที่น่าสนใจว่า กลุ่มสตรีมีครรภ์ร้อยละ 12 ประสบปัญหาถูกสามีทำร้ายร่างกายด้วยการตบตี ร้อยละ 22.5 ถูกสามีทำร้ายทางจิตใจ ด้วยการใช้คำหยาบคาย คำดู และร้อยละ 15 ถูกสามีทอดทิ้งไปมีคนอื่นใหม่

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2535) ได้กล่าวถึงการกระทำผิดของผู้หญิงกับสภาพความรุนแรงในครอบครัว มีข้อมูลที่น่าสนใจว่า การกระทำผิดของผู้หญิงที่เป็นผู้ต้องขังในเรือนจำคดีทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 57.47 เป็นการทำร้ายบุคคลใกล้ชิด และบุคคลใกล้ชิดในการศึกษานี้หมายถึง สามี และลูก

Walker Smith (1985) กล่าวถึงความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากรรมอีกประการ คือ ความยากจน แต่ความยากจนไม่ได้ทำให้เกิดอาชญากรรมโดยตรง สภาพแวดล้อม และความกดดันที่มาพร้อมกับความยากจนเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลประกอบอาชญากรรม

สุดสงวน สุธีสร (2547) สรุปสาเหตุการก่ออาชญากรรมระหว่างบุคคลจากการทำร้ายร่างกาย จนกระทั่งประทุษร้ายต่อชีวิตว่า มีสาเหตุพื้นฐานมาจากตัวผู้กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็ตาม เช่น โกรธแค้น โมโห บั่นดาลโทสะ ล้างแค้น หึงหวง ตลอดจนความผิดปกติทางจิตใจ คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาพบว่า มากกว่าร้อยละ 40 ของคดีที่เกิดขึ้น เป็นการกระทำผิดโดยไม่มี การไตร่ตรองหรือวางแผนล่วงหน้ามาก่อน การกระทำอาชญากรรมนั้นเป็นการตอบสนองสิ่งเร้า ในขณะที่เกิดเหตุเท่านั้น

เกรียงไกร พุทธิสง (2548) ศึกษาเรื่องสภาวะจิตใจของผู้กระทำผิดในคดีประทุษร้ายก็พบว่า เป็นการกระทำผิดโดยลำพังคนเดียว โดยร้อยละ 71 เมื่อพิจารณาถึงภาวะจิตใจเกี่ยวกับการวางแผน ร้อยละ 81.7 ไม่มีการวางแผนมาก่อน

มุมมองทางด้านจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับกรณีแม่ฆ่าลูกมองได้ใน 2 ประเด็น คือเกิดจากสภาวะจิตที่ปกติมีสติรับรู้ และเกิดจากสภาวะจิตที่ผิดปกติมีปัญหาทางสุขภาพจิตหรือจิตเวชร่วมด้วย แม่ฆ่าลูก (Infanticide) ที่เกิดการมีปัญหาทางสุขภาพจิตหรือจิตเวชร่วมด้วยมักจะต้องพิจารณาถึงโรคและลักษณะต่อไปนี้

สเปญ อุ๋นอองค์ (2541) ได้อธิบายถึงโรคอารมณ์แปรปรวนหลังคลอด (Postpartum Mood disorders) เกิดขึ้นได้บ่อยในช่วงหลังคลอดโดยที่มีตั้งแต่อาการค่อนข้างน้อยไปจนอาการรุนแรง คลุ้มคลั่ง จะฆ่าตัวตาย หรือฆ่าลูกตัวเองได้ แม้ภาวะดังกล่าวจะเกิดขึ้นบ่อยแต่ผู้ป่วยมักไม่ได้รับการวินิจฉัยและไม่ได้รับการรักษา ทำให้ผู้ป่วยและผู้ใกล้ชิดต้องทนทุกข์ทรมานโดยไม่จำเป็น และบางครั้งอาจเกิดภาวะแทรกซ้อน เช่น ปัญหาหระหว่างคู่สมรส การดูแลทารก หรือแม้กระทั่งการฆาตกรรมฆ่าลูกหรือฆ่าตัวตายได้ โรคอารมณ์แปรปรวนหลังคลอดโดยทั่วไปแบ่งได้ 3 ชนิดคือ

1. ภาวะอารมณ์เศร้าหลังคลอด (Postpartum blues) ภาวะอารมณ์เศร้าหลังคลอด เป็นภาวะที่พบได้บ่อยที่สุดคือ ประมาณ 30 - 75% ของมารดาหลังคลอด แต่ก็โชคดีที่อาการของภาวะนี้ไม่รุนแรงและหายได้เอง และการเกิดอาการแบบนี้ก็ไม่ได้แสดงว่าผู้ป่วยเป็นคนเจ้าปัญหา หรือมีปมขัดแย้งอะไรในใจ ผู้ป่วยจะมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย (mood lability) หงุดหงิดง่าย ีรำคาญ (irritability) ร้องไห้ง่าย (tearfulness) มีความวิตกกังวลไปหมดทุกเรื่อง (generalized anxiety) กินไม่ได้นอนไม่หลับหรือกินมากนอนมากผิดปกติ (appetite and sleep disturbance) อาการมักเริ่มเกิดในช่วงหลังคลอดไม่กี่วัน มีอาการมากที่สุดประมาณวันที่ 4 - 5 และมักจะหายภายในวันที่ 10 ในรายที่มีอาการอยู่นานจนเกิน 2 สัปดาห์หลังคลอดแล้วก็ยังไม่หาย ควรได้รับการตรวจเพราะอาจเป็นโรคซึมเศร้าซึ่งมีอาการรุนแรงกว่า และต้องการการรักษาที่จำเพาะเจาะจง

2. โรคซึมเศร้าหลังคลอด (Postpartum depression) เป็นโรคที่พบได้ค่อนข้างบ่อยคือ ประมาณ 10 - 15% ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะเริ่มมีอาการในช่วงเดือนแรกหลังคลอด แต่ก็มียาบางรายที่เริ่มเป็นตั้งแต่ยังไม่คลอด อาการต่างๆ จะเหมือนโรคซึมเศร้าทั่วไปคือ มีอารมณ์ซึมเศร้า (depressed mood) เบื่อหน่ายไปหมด (anhedonia) หดแรงแรง (low energy) ราพึงว่าตนทำอะไรผิดหรือทำบาปกรรมไว้ (guilty rumination) หลากหลายรายมีความคิดอยากฆ่าตัวตาย ฆ่าทารก และบางรายมีความวิตกกังวล (anxiety) และอาการย้ำคิดย้ำทำ (obsessionality) ด้วย ลักษณะสำคัญที่ต่างจากภาวะอารมณ์เศร้าหลังคลอดคืออาการรุนแรงจนรบกวนความเป็นอยู่และการเลี้ยงดูทารก อาการเป็นนานเกิน 2 สัปดาห์ และจะมีความคิดอยากฆ่าทารก และฆ่าตัวเอง

3. โรคจิตหลังคลอด (Postpartum psychosis) เป็นโรคที่พบได้ไม่บ่อยคือ ประมาณ 0.1 - 0.2% แต่อาการรุนแรงโดยมักจะเริ่มอาการใน 48 - 72 ชั่วโมงหลังคลอด มีน้อยรายมากที่ไปเริ่มเกิดอาการหลัง 2 สัปดาห์แรกไปแล้ว อาการเริ่มแรกคือผุดลุกผุดนั่ง (restlessness) หงุดหงิดจี้รำคาญ (irritability) นอนไม่หลับ หลังจากนั้นอาการต่างๆ จะเกิดขึ้นตามมาอย่างรวดเร็ว ผู้ป่วยอาจมีอาการซึมเศร้าหรืออารมณ์ดีผิดปกติได้ อารมณ์จะเปลี่ยนแปลงเร็ว มีพฤติกรรมวุ่นวาย (disorganized behaviour) มีความคิดและความหลงเชื่อผิดๆ (delusion) หรือประสาทหลอน (hallucination) บางรายอาจมีอาการสับสน (confusion) ด้วย

นอกจากนี้ เบนจัวรธอน สามสาตี (2546) ได้อธิบายถึง กรณีมารดาที่ก่อเหตุฆ่าลูกว่าเป็นอาชญากรรม (Crime) จะพบจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับมารดาปกติทั่วไป การทำร้ายกัน ฆ่ากัน มักจะพบว่า ผู้เป็นมารดามักมีปัญหาทางสุขภาพจิต หรือมีอาการจิตเวชร่วมด้วย ได้แก่

1. โรคซึมเศร้าหลังคลอด โรคนี้เป็นโรคที่พบได้บ่อยและเป็นอันตราย เนื่องจากถ้าผู้ป่วยมีอาการรุนแรงอาจมีอาการวิกลจริต และมีพฤติกรรมที่เป็นอันตรายอย่างยิ่ง คือการฆ่าบุตร หรือการฆ่าทารก (Infanticide) ในขณะที่ความผิดผู้ป่วยไม่สามารถรู้ผิดชอบชั่วดี เมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว ผู้ป่วยจะรู้สึกเศร้าโศกเสียใจอย่างรุนแรง และนำความทุกข์ใจอย่างมากมาสู่ครอบครัว โดยพบโรคนี้ประมาณ 1 - 2 รายต่อผู้หญิงคลอด 1,000 คน

1.1 สาเหตุของโรคประกอบด้วย พันธุกรรมโดยพบว่า ผู้ป่วยซึ่งมีประวัติเคยเป็นโรคจิตทางอารมณ์ชนิดซึมเศร้าและคลุ้มคลั่งมาก่อน หากประวัติครอบครัวมีบุคคลเคยเป็นโรคนี้มีโอกาสสูงกว่าคนทั่วไป ปัจจัยทางด้านจิตใจ ปัญหาทางด้านจิตใจเป็นสาเหตุอย่างหนึ่งของโรค เช่น สามิไม่ให้การดูแลเอาใจใส่ ขาดความอบอุ่น ถูกทอดทิ้งให้วิเวก ถัดการคลอด การคลอดลำบากรวมทั้งการเสียชีวิตของบุตรระหว่างคลอด และ ปัจจัยทางชีวภาพ มีความผิดปกติของฮอร์โมนและสารเคมีในสมองซึ่งส่งผลให้ผู้ป่วยมีความผิดปกติของจิตใจ

1.2 อาการ ผู้ป่วยจะมีอาการซึมเศร้าภายในเวลา 1 เดือนหลังคลอด และ

มักพบว่าผู้ป่วยมีอาการโรคจิตด้วย บางรายจะมีอาการคลุ้มคลั่งสลับกับอาการซึมเศร้า โดยอาการแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ อาการนำ ในระยะเวลา 2 – 3 วันแรกหลังคลอด ผู้ป่วยจะมีอาการไม่สบาย นามาก่อน อาการที่พบบ่อยคือนอนไม่หลับ ฝันร้ายอารมณ์หงุดหงิดง่าย กระวนกระวาย หวาดวิตก และมีความกังวลอย่างมาก ในระยะนี้ภาวะการรับรู้ตัวอาจเลื่อนราง ผู้ป่วยเริ่มมีอาการสับสน ความจำเสื่อมและขาดสมาธิและอาการโรคจิต ซึ่งต่อจากระยะแรกโดยผู้ป่วยจะมีอาการโรคจิตหรือวิกลจริต ร่วมกับความคิดปกติของอารมณ์ซึ่งอาจเป็นอารมณ์เศร้าอย่างมาก หรือมีอาการคลุ้มคลั่ง หรือมีอาการผสมกันทั้งสองอย่าง เช่น มีอารมณ์เศร้ามาก เบื่อหน่ายทุกสิ่งทุกอย่าง เบื่ออาหาร น้ำหนักลด อ่อนเพลียไม่มีแรง มีความคิดเพื่อชีวิตและคิดอยากตาย หรืออาจมีอาการครึกครื้นสนุกสนาน หงุดหงิดโกรธง่าย รู้สึกมีพลังและมีกิจกรรมมากผิดปกติ อาการวิกลจริตที่พบบ่อยมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับทารก เช่น เกิดความคิดหลงผิดว่ามีปีศาจร้ายสิงอยู่ในตัวทารก คิดว่าตนกำลังประสบเคราะห์กรรมอย่างรุนแรง มีความคิดว่าควรกำจัดทารกไปเสียเนื่องจากทารกพิการหรือมีสิ่งชั่วร้ายมาสิงอยู่ในตัวผู้ป่วยอาจมีหูแว่วได้ยินเสียงคนว่ากล่าว ตำหนิติเตียนผู้ป่วยหรือเสียงสั่งให้ฆ่าทารก ซึ่งผู้ป่วยอาจฆ่าบุตรเนื่องจากมีอาการวิกลจริตไปชั่วคราวดังกล่าว และในขณะนั้นไม่มีความสามารถรู้สึกชอบชั่วดี ผู้ป่วยมักมีความรู้สึกว่าคุณมีความผิดที่มีอารมณ์เศร้าในช่วงเวลาซึ่งควรมีความสุข และสิ่งที่จะเล่าอาการหรือความรู้สึกทางร้ายของตนที่มีต่อบุตรให้ผู้อื่นทราบ ผู้ป่วยจะมีความรู้สึกห่างเหินต่อบุตรซึ่งเกิดจากอาการไม่สบายหรือเนื่องจากถูกแยกออกจากบุตร ผู้ที่เคยมีอาการโรคจิตหลังคลอดมีโอกาสสูงถึงร้อยละ 30 ถึง 50 ที่จะมีอาการซ้ำอีกในการคลอดครั้งต่อไป

1.3 การรักษา ในการรักษาโรคนี้ประกอบด้วยจิตบำบัด และการรักษาด้วยยา ในการใช้จิตบำบัดจะอธิบายให้ผู้ป่วยและครอบครัวเข้าใจถึงธรรมชาติของโรค และแนวทางการรักษา

2. โรคจิตเภท ผู้ป่วยมักทำผิดโดยมีมูลเหตุจิตใจต่าง ๆ กัน เช่น

2.1 ความคิดหลงผิดและประสาทหลอน เช่น เสียงแว่วสั่งให้ฆ่า หรือความคิดระแวง หลงผิดเกี่ยวกับตัวบุตรจึงต้องฆ่า

2.2 การกระทำที่ไม่สมเหตุสมผล เช่น ผู้ป่วยรายหนึ่งภายหลังจากฆ่าลูกได้ให้เหตุผลกับตำรวจว่า เพราะลูกร้องเสียงดัง

2.3 ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ผู้ป่วยกระทำการที่ทารุณโหดร้ายต่อผู้อื่น โดยไม่รู้สึกว่าคุณทำความผิดหรือตนผิดปกติ ลักษณะสำคัญ คือ ผู้ป่วยมีบุคลิกภาพผิดปกติ ขาดความสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกและสิ่งแวดล้อมรอบตัวโดยสิ้นเชิง เก็บตัวอยู่ตามลำพังคนเดียว บุคลิกภาพเปลี่ยนไปในทางเสื่อม อารมณ์เกิดซ้ำๆ ค่อยเป็นค่อยไป ถ้าไม่รักษาหรือญาติไม่ดูแลผู้ป่วยอาจเป็นคนจรจัด ลักขโมย หรือทำอันตรายต่อผู้อื่นโดยไม่คาดคิดๆ ได้

2.4 ผู้ป่วยกำลังมีอาการของโรครุนแรง ผู้ป่วยจะมีอาการอะละตื่นตื่น วุ่นวายอย่างมาก มีพฤติกรรมก้าวร้าวทำอันตรายต่อผู้อื่นได้ อาการเกิดขึ้นเองโดยไม่เกี่ยวกับสิ่งกระตุ้นจากภายนอก และผู้ป่วยทำความเข้าใจไม่ได้โดยไม่รู้สึกลึกซึ้งชอบชั่วดี เพราะมีอาการของโรครุนแรง

3. โรคอารมณ์แปรปรวน ผู้ป่วยโรคนี้ทำความเข้าใจด้วยเหตุจูงใจดังนี้ ในระยะคลุ้มคลั่ง ผู้ป่วยมีอาการพูดมาก การเคลื่อนไหวมาก มีอารมณ์หงุดหงิดโกรธง่าย และมีพฤติกรรมวุ่นวาย รบกวนและก้าวร้าว อาจทำอันตรายต่อผู้อื่น โดยผู้ป่วยไม่สามารถยับยั้งชั่งใจได้ ส่วนในระยะซึมเศร้า ผู้ป่วยอาจฆ่าคนอื่นได้โดยเฉพาะจะเป็นคนที่ผู้ป่วยรัก เช่น สามี ภรรยา และบุตร ก่อนหน้าทำความเข้าใจ 2-3 เดือนหรือนานกว่านั้น ผู้ป่วยจะมีอารมณ์เศร้ามาก นอนไม่หลับ ใจคอหงุดหงิด กระวนกระวาย เมื่อมาถึงจุดที่อาการไม่สบายต่างๆมีมากจนไม่สามารถทนต่อไปได้ ผู้ป่วยจะวางแผนฆ่าคนที่ตัวรักมากที่สุด เช่น บุตรและภรรยา โดยผู้ป่วยคิดว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความกรุณาปรานีเพื่อให้คนซึ่งตนรักพ้นจากเคราะห์กรรมด้วยกัน ยิ่งบุตรอายุน้อย ผู้ป่วยจะยิ่งคิดว่าบุตรเป็นเสมือนสมบัติส่วนตัว และไม่มีอะไรมาแยกจากกันได้ ถ้าตนตาย บุตรก็ต้องตายไปด้วยกัน

4. บุคลิกภาพผิดปกติชนิดต่อต้านสังคม ผู้ป่วยที่มีความผิดปกติของบุคลิกภาพ เช่นนี้จะทำความเข้าใจได้ง่าย โดยขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ผู้ป่วยจะทำอันตรายต่อผู้อื่นด้วยความจงใจ และไม่มี ความเมตตา กรุณา จะไม่มีความรักหรือความอบอุ่นให้กับใครทั้งสิ้น ไม่มีความรู้สึกเป็นมิตร หรือเข้าใจในตัวคนอื่น นิสัยดังกล่าวไม่สามารถแก้ไขได้

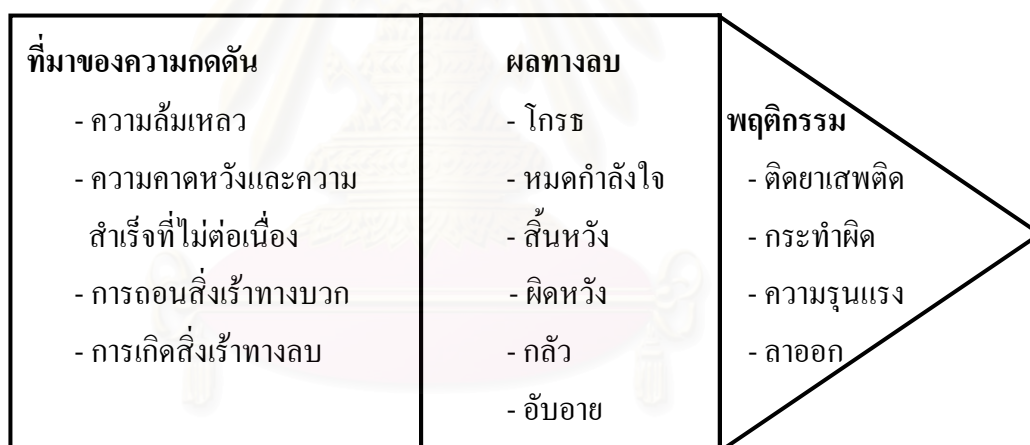
5. ยาเสพติด ผู้ป่วยติดยาเสพติด เช่น เฮโรอีน ทำความเข้าใจได้ง่ายเพราะขาดความยับยั้งชั่งใจ และไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เมื่อมีความต้องการยา ผู้ป่วยจะทำทุกวิธีเพื่อให้ได้ยา แม้การกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญาร้ายแรงผู้ป่วยก็ทำได้ ผู้ป่วยบางรายทำความเข้าใจที่อาการโรคจิตเนื่องจากพิษยา เช่นผู้ป่วยที่มีอาการโรคจิตเนื่องจากโคเคน อาการอาจเป็นอยู่หลายเดือน ถ้าผู้ป่วยยังคงได้รับโคเคนอยู่ตลอดเวลา อาการที่สำคัญคือ มีอารมณ์หงุดหงิดง่ายโกรธง่าย กระสับกระส่าย บางเวลา มีความวิตกกังวลมาก รับประทานอาหารน้อย นอนไม่หลับ มีความหวาดระแวงว่ามีคนคอยปองร้าย มีหูแว่ว แปรสภาพผิด อาการมักเป็นรุนแรงตอนกลางคืนผู้ป่วยมีความรู้สึกกลัวอย่างมาก กลัวคนจะเข้ามาทำร้าย เข้ามาฆ่า สภาพจิตใจที่ผิดปกติเช่นนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะผู้ป่วยอาจทำร้ายและฆ่าผู้อื่นได้ด้วยความหลงผิดเช่น แม้ติดยาเสพติดที่อาจฆ่าลูกตัวเองได้โดยไม่รู้ตัว

6. โรคปัญญาอ่อน ผู้ป่วยปัญญาอ่อนสามารถก่ออาชญากรรมได้ อัตราของผู้กระทำผิดอาญาซึ่งเป็นโรคปัญญาอ่อนพบประมาณร้อยละ 0.5 - 5 ผู้ป่วยทำความเข้าใจด้วยเหตุจูงใจหลายอย่าง บางรายไม่สมเหตุผล ผู้ป่วยอาจทำไปโดยจงใจทำให้เกิดความเสียหายเช่น เผากองหญ้า

หรือลอบวางเพลิง หรือ ทำเพราะความโกรธแค้นเป็นการระบายอารมณ์ที่มีต่อพ่อแม่ หรือต่อผู้อื่น ผู้ป่วยบางรายที่เป็นมาก จะทำความผิดเพราะถูกชักจูงได้ง่าย และขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอาจทำอะไรที่เป็นความผิดเล็กๆ น้อยๆ เช่น ลักขโมย จนถึงความผิดขั้นร้ายแรง เช่น ลอบวางเพลิง และ ทำทารุณโหดร้ายเพื่อแก้แค้น บางรายประพฤติดีตกทางเพศ เช่น ลวนลามเด็ก หรือคนชรา เป็นต้น

โรเบิร์ต แอกนิว (Robert Agnew, 1980 อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547) นักอาชญาวิทยาผู้คิดค้นทฤษฎี ความกดดันทั่วไป (General strain theory) เรียกย่อๆว่า GST เขาได้อธิบายความกดดันของบุคคลในระดับจุลภาค (micro-level) ว่าทำไมคนแต่ละคนที่ถูกกดดันมีความเครียดและมักประกอบอาชญากรรม แอกนิวนำเสนอประเด็น “Multiple sources of stress” หมายถึง ต้นเหตุของความเครียดหลายอย่าง

จากรูปภาพที่ 1 จะเห็นว่าแอกนิวได้พยายามอธิบายพฤติกรรมของคนกระทำผิดว่า (สุดสงวน สุธีสร, 2547)

รูปภาพที่ 1 : แสดงองค์ประกอบของทฤษฎีความกดดันทั่วไป (Robert Agnew, 1980 อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547)

ถูกกดดันจากความล้มเหลวที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของสังคม คนมีความต้องการอยากจะทำร้าย มีชื่อเสียงแต่ขาดการสนับสนุนทางการเงินและการศึกษา เขาจึงไม่สามารถทำให้ความต้องการของเขาเป็นจริงขึ้นมาได้

ถูกกดดันจากความคาดหวังและความสำเร็จที่ไม่ต่อเนื่องกัน เช่นการเปรียบเทียบกับเพื่อนที่มีเงินมีฐานะ มีการศึกษา และมีเส้นสาย (connection) ที่ดีกว่า ทำให้รู้สึกว่าเขาเองด้อยกว่าจึงเกิดความรู้สึกกดดัน

ความกดดันที่เกิดจากการถอนสิ่งเร้าทางบวก (removal of positive stimuli) เช่น การสูญเสียคนรัก การย้ายโรงเรียน การถอนสิ่งเร้าในทางบวกนี้จะทำให้คนกลุ่มนี้พยายามหาสิ่งทดแทนชดเชยให้แก่ตนเอง หรือบางครั้งอาจหาทางแก้แค้นกับบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสูญเสียที่ตนได้รับ

ความกดดันที่ทำให้เกิดสิ่งเร้าทางลบ (negative stimuli) จะมีผลร้ายต่อจิตใจและศีลธรรมเป็นอย่างมาก เช่น เด็กที่ถูกประทุษร้ายและทอดทิ้ง เป็นเหยื่ออาชญากรรม ความขัดแย้งและแตกสลายของครอบครัว หรือเพื่อน ตัวอย่าง เด็กที่ถูกทำร้ายเหมือนตัวอย่างรุนแรงก็จะเกิดความโกรธกดดัน และจะแสดงออกหรือระบายความโกรธกับเด็กที่เล็กกว่าตน หรือไม่เช่นนั้นก็จะเข้าไปอยู่ในกลุ่มเด็กที่เกรงที่ขอใช้ความรุนแรง

ผลทางลบของความกดดันที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดความโกรธ หมดกำลังใจ สิ้นหวัง ผิดหวัง และความกลัว ในที่สุดจะกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม อาจหาทางออกโดยการติดยาเสพติด ดิตสุรา มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ขอใช้ความรุนแรง และการทำร้ายกันถึงชีวิต เป็นต้น

การจัดการกับความกดดัน แอกนิวิมีความเห็นว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะเผชิญปัญหาความกดดันแล้วกลายเป็นอาชญากร ในบางคนถึงแม้จะมีความกดดันแต่ก็สามารถจัดการกับปัญหาได้ เช่น บางคนจะรู้สึกกดดันมากเกินไป เพราะเขาอาจเห็นว่ายังมีคนอื่นที่กดดันมากกว่าเขาอีก และถ้ามีสิ่งใดที่ไม่สำเร็จเขาก็จะยอมรับผลของการกระทำนั้น แต่ในบางคนอาจจะหนีปัญหา ไม่ยอมรับและจะโทษสิ่งที่ทำให้เขากดดัน

Lombroso (1920) อธิบายว่าสตรีที่กระทำผิดจะมีลักษณะในเชิงชีวภาพแตกต่างจากสตรีที่ปกติ พบว่ามักจะมีลักษณะเป็นคนเฉยเมยหรือเย็นชา มีความสามารถทนต่อความเจ็บปวดได้ การที่ Lombroso มีทัศนคติในแง่ที่ว่าสตรีไม่สามารถมีความรู้สึกถึงความเจ็บปวด หรือเป็นคนเฉยเมยต่อความเจ็บปวดนั้น เขาได้นำทัศนคติมาอธิบายการก่ออาชญากรรมของสตรีที่อยู่ในระดับต่ำว่า สตรีเพศเป็นเพศที่มีลักษณะหลายอย่างเหมือนเด็ก เช่นลักษณะของการชอบแก้แค้น อัจฉาริยา จี้หึง ลักษณะเหล่านี้ทำให้สตรีมีโอกาสก่ออาชญากรรม แต่โดยปกติลักษณะเหล่านี้จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาเนื่องจากสตรีมีธรรมชาติดั้งเดิม อันได้แก่ ลักษณะของความเป็นคนจริงจัง ความเป็นเพศแม่ที่มีความอ่อนโยน ความเย็นชาในทางเพศ (ความสงบในเรื่องเพศ) ความอ่อนแอทางสรีระ ซึ่งทำให้ไม่สามารถพัฒนาได้ในทางสติปัญญา สตรีกระทำผิดจึงมีสาเหตุจากความขาดสติปัญญาและมีอารมณ์ที่ลุ่มหลง ส่วนสตรีปกติหรือสตรีที่ไม่ได้กระทำผิดเป็น เพราะยังคงมีธรรมชาติดั้งเดิมของความเป็นสตรีอยู่ นอกจากนี้ Lombroso ยังได้ตั้งข้อสังเกตว่า การที่สตรีขาดความรู้สึกในการเป็นเจ้าของทำให้สตรีมีส่วนในการก่ออาชญากรรมได้ ซึ่งจากข้อสังเกตนี้มีข้อถกเถียงว่า มีความน่าเชื่อถือเพียงใด เช่น การที่สตรีมีความรู้สึกในเรื่องการเป็นเจ้าของแตกต่างไปจากบุรุษนี้เป็นความผิดของสตรีหรือไม่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่สตรีขาดการเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติ (Lack of property ownership) และไม่มี

ส่วนร่วมในการเพิ่มพูนความมั่งคั่งของระบบทุนนิยมหรือไม่ อย่างไรก็ตามข้อสังเกตของ Lombroso ดังกล่าวก็มีข้อน่าสนใจศึกษาและเป็นแนวความคิดต่อมาสำหรับนักทฤษฎีรุ่นหลัง

Carol Smart (1976) นำเอาทฤษฎีบทบาททมาอธิบายการกระทำผิดของสตรี โดยเน้นบทบาทของเพศชาย และเพศหญิงที่ถูกกำหนดให้แตกต่างกันตั้งแต่การเลี้ยงดูอบรมตั้งแต่เด็กจนถึงการเรียนรู้ทางสังคม (Socialization) ซึ่ง Haffman-Bustamante (1975) กล่าวว่า ความแตกต่างนี้ยังต่างกันไปอีกตามชั้นทางสังคมและเศรษฐกิจของบุคคล Hoffman-Bustamante ยกตัวอย่างความแตกต่างของชายและหญิงเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรม และการใช้อาวุธว่า โดยธรรมชาติส่วนใหญ่ของเพศหญิงนั้นจะกลัว และเลือกที่จะหลบหนีจากภัยอันตรายมากกว่าที่จะฝึกฝนการต่อสู้หรือการใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวเอง และในกรณีของการก่ออาชญากรรมนั้นโดยมากจะเกิดจากปฏิกิริยาตอบโต้มากกว่าที่จะเป็นลักษณะของการโจมตี หรือแสดงความก้าวร้าว Hoffman-Bustamante ยกตัวอย่างกรณีศึกษาของ Wolfgang (1967) ในกรณีการกระทำผิดฐานฆ่าคนตายของสตรีว่า โดยมากผู้ตายหรือผู้ที่ถูกฆ่ามักจะเป็นบุคคลในครอบครัวหรือคนใกล้ชิดชนิดอื่นๆ เช่น คนรักมากกว่าจะเป็นบุคคลอื่นที่ไม่รู้จัก อาวุธที่ใช้ในการกระทำผิดก็มักจะเป็นมีดหรือสิ่งของที่เป็นเครื่องใช้ในครัวเรือนที่หยิบฉวยได้ง่าย ในกรณีที่สตรีเป็นฝ่ายเริ่มความรุนแรงก่อน หรือในกรณีของการทำร้ายบุคคลอื่นที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนนั้น Hoffman-Bustamante ได้ตั้งข้อสังเกตว่า เป็นบทบาทที่ 2 ของสตรีในบทบาทที่ช่วยเหลือเพศชาย Hoffman-Bustamante ยืนยันว่า ไม่ว่าลักษณะของการกระทำผิดหรือลักษณะความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมจะเป็นอย่างไรก็ตาม ย่อมขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ทางสังคมของสตรีนั่นเอง และในการกระทำผิดเกือบทุกครั้งของสตรีก็มักจะถูกจับได้ เนื่องจากความอ่อนแอของสตรี ซึ่งในประเด็นนี้ Morris (1975) ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าสตรีมีความละเอียดในการกระทำผิด และเคารพกฎหมายมากกว่าชาย นอกจากทฤษฎีบทบาทแล้ว Smart (1976) ยังกล่าวถึงความเจ็บป่วยทางจิตของสตรีว่า ความเจ็บป่วยในความหมายที่กล่าวถึงนี้ไม่ใช่ความเจ็บป่วยในความหมายทางจิตวิทยา แต่หมายถึงการวินิจฉัยสตรีที่จะกระทำผิดมีความเจ็บป่วยทางจิตจึงก่ออาชญากรรมโดยอธิบายในแง่ของบุคลิกภาพแปรปรวน (personality disorders) ความเป็นคนเจ้าอารมณ์ไร้เหตุผล และไม่เป็นผู้ใหญ่ (immature) เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวมีงานศึกษาที่สนับสนุนอยู่ไม่น้อย เช่น การศึกษาของ Williams (1980) พบว่า หญิงมีสุขภาพจิตอ่อนแอกว่าชาย และมีอัตราการป่วยทางจิตมากกว่า

ฉะนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสาเหตุของการจบชีวิตบุตรของมารดาว่า แท้จริงแล้วเกิดขึ้นจากแรงกดดันที่ได้รับ หรือมาจากสาเหตุอื่น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาการจบชีวิตบุตรตนเองของมารดาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการจบชีวิตบุตรของมารดาที่ตกอยู่ในสถานะนักโทษหญิงของเรือนจำหญิงกลาง ในคดีความผิดต่อชีวิตและฆ่าคนตายโดยเจตนา กรณีศึกษาครั้งนี้ได้รวบรวมประวัติ ที่มาของสาเหตุ กระบวนการลงมือกระทำ และผลจากการกระทำ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ลักษณะประชากรและการเลือกกรณีศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักโทษหญิงที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร และการเลือกกรณีศึกษาที่ใช้ในการศึกษาเป็นการเลือกแบบเฉพาะเจาะจงให้ได้ครบ 10 คน โดยทั้ง 10 คนมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. เป็นนักโทษหญิงที่มีความผิด คิดทำร้ายชีวิตลูกถึงเสียชีวิต (แม่ฆ่าลูก)
2. ฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยได้
3. มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่มีโรคประจำตัว ไม่จำกัดอายุ แต่ต้องมีอายุ 20 ปีขึ้นไปในวันที่ถูกสัมภาษณ์
4. ยินดีให้ความร่วมมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

1. แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่ต้องโทษ ภูมิลำเนา
2. แบบสัมภาษณ์เพื่อใช้ในการสอบถามถึงความรู้สึกนึกคิด ความเห็น สาเหตุ ภูมิหลังที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตของนักโทษคดีแม่ฆ่าลูก โดยใช้คำถามแบบเปิดเพื่อให้ผู้ตอบสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระโดยไม่ถูกชักนำการตอบคำถามจากผู้วิจัย
3. เครื่องบันทึกเทป เพื่อความถูกต้องของข้อมูล และให้เกิดความผิดพลาดในการเก็บข้อมูลน้อยที่สุด โดยจะแจ้งให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ทราบก่อนทุกครั้ง

4. ผู้วิจัยได้มีการเตรียมความพร้อมก่อนหน้าการเข้าสัมภาษณ์ โดยมีการฝึกซ้อมปากเปล่า หลายครั้งด้วยตนเองจนมั่นใจ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ผ่านการเรียนวิชาจิตวิทยา และผ่านการอบรม เกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์กับคู่สนทนา ทำให้มีความมั่นใจมากขึ้น ถ้ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น จะสามารถทำให้การสัมภาษณ์ผ่านไปได้

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. แนวคำถามในแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้พัฒนา และสร้างรูปแบบในการสัมภาษณ์โดย กำหนดแนวคำถามจากปัญหาขอบเขต วัตถุประสงค์ และคำถามของการวิจัย ตลอดจนศึกษา จากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้นนำแนวคำถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตและจิตเวช 1 ท่าน อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย 1 ท่าน และ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยเชิงคุณภาพ 1 ท่าน พิจารณาตรวจสอบเนื้อหาของเครื่องมือ จากนั้นผู้วิจัย นำข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำแนวคำถามใน การสัมภาษณ์ไปทดลองกับกรณีศึกษาที่จะเก็บข้อมูลจริง

การพิทักษ์สิทธิกรณีศึกษา

การทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แจ้งให้ผู้เข้าร่วมวิจัยทราบถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย พร้อม เหตุผลที่ขอสัมภาษณ์ และประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการทำวิจัยนี้ และแจ้งให้ทราบว่าทำให้ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในด้านต่างๆ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จากกรณีศึกษาจะถูกเก็บเป็นความลับ สัมภาษณ์ไม่ต้องตอบคำถามใดต้องหยุดถาม หรือถ้าต้องการหยุดการสัมภาษณ์เมื่อไหร่ผู้สัมภาษณ์ จะหยุดทันที และเทปบันทึกการสนทนาระหว่างการสัมภาษณ์จะถูกทำลายเมื่องานวิจัยนี้เสร็จสิ้น อย่างสมบูรณ์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือผ่านสถาบันการศึกษาถึงผู้อำนวยการกรมราชทัณฑ์ เพื่อขออนุญาต เก็บรวบรวมข้อมูลในทัณฑสถานหญิงกลาง โดยมีจำนวนกรณีศึกษาทั้งหมด 10 คน ทุกคนยินยอม และอนุญาตให้เก็บข้อมูลได้

2. เมื่อได้รับอนุญาตให้ดำเนินการเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยติดต่อนัดหมายเวลาเพื่อดำเนินการ เก็บข้อมูล โดยใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษาจากทัณฑสถานหญิงกลางทั้ง 10 คน

3. แนะนำตัว ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยต่อกรณีศึกษาทุกครั้งก่อนเริ่มการสนทนาเป็นรายบุคคล

4. ห้องที่สัมภาษณ์เป็นห้องส่วนตัวที่ทัศนสถานหญิงกลางจัดให้ มีโต๊ะและเก้าอี้ 3 ตัว ผู้สัมภาษณ์นั่งโต๊ะฝั่งตรงข้ามกับผู้ถูกสัมภาษณ์ ส่วนผู้คุมจะนั่งอยู่มุมห้องด้านหลังผู้ถูกสัมภาษณ์ มีความมิดชิดเป็นการส่วนตัว บรรยากาศในห้องไม่รู้สึกอึดอัด ติดเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย ทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ผ่อนคลายไม่ร้อน และรู้สึกเป็นมิตรกับผู้สัมภาษณ์

5. ดำเนินการสนทนา และสร้างความไว้วางใจในบรรยากาศเป็นมิตร เพื่อให้กรณีศึกษามีความเชื่อใจและพร้อมที่จะให้ข้อมูลตรงตามประเด็น การเก็บข้อมูลรอบแรก ใช้เวลาเข้าพบกรณีศึกษา 5 ครั้ง ต่อ 1 คน ในแต่ละครั้งที่เข้าพบจะมีเวลาพูดคุยสนทนาประมาณ 30 นาที รวมกับการเก็บข้อมูลรอบสองอีก 1 ครั้ง ต่อ 1 คน ระยะเวลา 30 นาทีเท่าเดิม เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง รวมแล้วเข้าพบกรณีศึกษาทั้งหมด 6 ครั้ง ต่อ 1 คน ทุกครั้งที่เข้าพบกรณีศึกษาจะต้องได้รับความยินยอมทุกครั้ง

6. ไม่สามารถสัมภาษณ์ได้เลยในการพบกันครั้งแรก ต้องสร้างความคุ้นเคยหลายครั้งจนกว่ากรณีศึกษาจะยอมรับการสัมภาษณ์

7. ระหว่างทำการเก็บข้อมูล และสัมภาษณ์ จะต้องให้ผู้คุมร่วมฟังการสัมภาษณ์ด้วยทุกครั้ง

8. ให้ใช้ชื่อสมมุติแทนกรณีศึกษาแต่ละคน

9. กรณีที่กรณีศึกษามีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ห้ามเปิดเผยชื่อจังหวัด ให้ระบุว่ายู่ภาคไหน แทน ยกเว้น กรุงเทพฯ

10. ห้ามบอกชื่อสถาบันการศึกษาของกรณีศึกษา ให้บอกได้ว่ามีระดับการศึกษาใดเท่านั้น

11. ถ้ากรณีศึกษาเกิดอาการสะเทือนใจ ต้องหยุดการสัมภาษณ์ก่อนจนกว่าจะพร้อมแล้วค่อยเริ่มต้นใหม่

12. กรณีกรณีศึกษาปฏิเสธการตอบคำถาม ห้ามถามคำถามนั้นอีก

13. ถ้ากรณีศึกษาต้องการหยุดการสัมภาษณ์กลางคันทุกอย่างที่ยังสัมภาษณ์ไม่จบ ต้องหยุดการสัมภาษณ์ทันที

14. การสัมภาษณ์ทุกครั้งมีการบันทึกเทปไว้เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

15. ขอบคุนกรณีศึกษาทุกครั้งที่มีการสัมภาษณ์ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี กับการรวบรวมข้อมูล

การตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล

1. เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์รอบแรกมาตรวจสอบความถูกต้อง โดยเทียบกับข้อมูลจากเทปบันทึกเสียงว่าคำตอบตรงกันหรือไม่ทั้ง 10 คน

2. เพื่อป้องกันการบิดเบือนการให้ข้อมูลของกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย ผู้วิจัยจึงได้ทำการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลซ้ำเป็นรอบที่ 2 โดยเว้นระยะเวลาห่างจากการสัมภาษณ์รอบแรกเป็นเวลา 2 สัปดาห์

3. เก็บข้อมูลในการสัมภาษณ์รอบที่ 2 รูปแบบเดียวกับการสัมภาษณ์รอบแรก โดยใช้แบบคำถามชุดเดิมทั้งหมด รวมถึงมีวิธีการเก็บบันทึกข้อมูลโดยเทปบันทึกเสียงเหมือนเดิม หลังจากนั้นนำผลจากการสัมภาษณ์รอบที่ 2 กับรอบแรกมาเปรียบเทียบกันว่าข้อมูลตรงกันหรือไม่ ทำให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

4. ผู้วิจัยตรวจสอบเช็คข้อมูลจากแฟ้มประวัติของทั้ง 10 คน โดยได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมราชทัณฑ์ เพื่อตรวจสอบความแม่นยำตรงของข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

การนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธี Quantitative Analysis วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการสร้างข้อสรุปเชิงอุปนัย (Analytic induction) โดยการวิเคราะห์หาสาเหตุของการจบชีวิตบุตรของกรณีศึกษา และใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลแบบการเปรียบเทียบ (Comparasion) เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะของกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย

ข้อจำกัดในการดำเนินงานวิจัย

สำหรับกรณีศึกษาการจบชีวิตบุตรของมารดาครั้งนี้ เนื่องจากกรณีศึกษา ไม่ใช่บุคคลที่จะพบเจอได้ตามสถานที่ทั่วไป เป็นกรณีศึกษาเฉพาะเจาะจงที่จะหาข้อมูลได้เฉพาะในทัศนสถานหญิงหรือเรือนจำเท่านั้น ประกอบกับเป็นสถานที่ราชการ และเป็นเรื่องละเอียดอ่อนทางจิตใจ ทำให้มีข้อจำกัดในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยไม่สามารถจะเลือกสัมภาษณ์เฉพาะกรณีศึกษา แบบเจาะจงคนใดคนหนึ่งได้นอกจากจะขึ้นอยู่กับความสมัครใจของกรณีศึกษา และต้องการผ่านการพิจารณาจากผู้คุมเรือนจำด้วยว่า เห็นสมควรให้กรณีศึกษาคณะนี้สามารถทำการเก็บข้อมูลได้หรือไม่

2. กรณีกรณศึกษาไม่ต้องการตอบคำถามไหน ห้ามนำคำถามนั้นมาถามอีก ถ้าจะก่อให้เกิดความสะเทือนใจต่อกรณีศึกษา

3. หากกรณีศึกษาต้องการยกเลิกการสัมภาษณ์กลางคัน ผู้สัมภาษณ์จะต้องหยุดการสัมภาษณ์ แล้วรอการนัดสัมภาษณ์ครั้งต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษากรณีมารดาจบชีวิตบุตรของตนเอง โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกรณีศึกษาจำนวนทั้งหมด 10 คน กรณีศึกษา คือ นักโทษหญิงที่ทำผิดฐาน ฆาตกรรม และพยายามฆ่าผู้อื่นให้เสียชีวิต และถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางกรุงเทพมหานคร ในการเสนอผลการวิจัยผู้วิจัยได้แยกออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1. ประวัติโดยย่อของกรณีศึกษาทั้งหมด

ส่วนที่ 2. การวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอข้อมูลเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

- 2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา
- 2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการจบชีวิตบุตรของมารดา
- 2.3 วิธีการจบชีวิตบุตรของมารดา
- 2.4 ความเห็นของมารดาต่อการจบชีวิตบุตรของตนเอง
- 2.5 ผลที่เกิดจากการกระทำของมารดา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ประวัติโดยย่อของกรณีศึกษาทั้งหมด

จากกรณีศึกษาทั้ง 10 คน เป็นนักโทษหญิงที่ถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำกลางกรุงเทพมหานคร แต่ละคนมีเส้นทางชีวิต ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กรณีศึกษา คนที่ 1 นามสมมติ “เอ”

เอ เป็นเด็กสาวหน้าตาดีอายุ 18 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 หนีออกจากบ้าน ทางภาคเหนือมาอยู่กรุงเทพมหานคร ที่หนีพ่อแม่มาเพราะที่บ้านยากจนไม่มีเงิน ไม่สุขสบาย มีชีวิตลำบากต้องหาบน้ำ ปลูกข้าว เลี้ยงน้องสาวอีก 2 คน เธอเป็นลูกคนโตอยากเรียนต่อ แต่พ่อแม่ไม่มีสตางค์เลยไม่ได้เรียน เห็นคนอื่นๆในหมู่บ้านมาทำงานกรุงเทพฯ มีเงินกลับบ้านไปให้พ่อแม่เขา มากๆ เธออยากมีเงิน อยากมีชีวิตที่ดีกว่าเดิมไม่อยากลำบากเหมือนตอนที่อยู่บ้านนอก เลยตัดสินใจหนีพ่อแม่มา เธอทำงานด้วยการรับจ้างตามบ้านทั่วไป ออกจากบ้านหลังนี้ไปทำงานบ้านหลังใหม่ เป็นอย่างนี้อยู่ประจำ และก็ทำงานอยู่กับที่ได้ไม่นาน วันหนึ่งเธออนุญาตเจ้านายไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าใกล้บ้าน มีโอกาสได้เจอผู้ชายคนหนึ่ง เขาถูกตาต้องใจเอามาก ในขณะที่เธอก็รู้สึกเช่นเดียวกัน จากนั้นมีโอกาสนัดเจอกันนอกบ้านหลายครั้ง และฝ่ายชายก็ชวนเธอมาอยู่ด้วย เธอออกจากงานมาอยู่บ้านเช่ากับแฟนหนุ่มจนตั้งครรภ์ รายได้เริ่มน้อยลงเพราะเอไม่มีรายได้ แฟนหาคนเดียว ช่วงนั้นพอดีมีเพื่อนหญิงของเธอชวนมาอยู่ด้วยเพราะเห็นใจเรื่องเงินไม่พอใช้ แฟนเธอก็ตามมาอยู่ด้วย ช่วงตั้งครรภ์เธออยู่บ้านไม่ได้ทำงาน แฟนก็ยังหารายได้เข้าบ้านเพียงคนเดียว เธอบอกว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจะมีลูก แต่ก็ไม่ได้ป้องกัน แฟนก็ไม่ได้ว่าอะไร ดูแลตัวเองตามปกติ อุ้มท้องลูกจนครบกำหนดคลอด เธอไปคลอดที่โรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง โดยไม่เคยเห็นหน้าสามีไปเยี่ยมลูกเลย เมื่อโรงพยาบาลให้เธอกลับบ้านได้ ก็รู้ข่าวสะเทือนใจว่า สามีของเธอเก็บของหนีไปแล้ว เธอทั้งเสียใจหมดกำลังใจ คิดอะไรไม่ออก รู้แต่ว่าตอนนี้เหลือตัวคนเดียวเค็งคว้าง ไม่เหลือใครแล้ว ก็มีแต่ลูกที่เธออุ้มอยู่ในอ้อมแขน มองดูในห้องไม่มีอะไรเลย แม้แต่ของเด็กอ่อนสักชิ้นก็ไม่มี นอกจากขวดนมลูกที่โรงพยาบาลให้มา กับนมผงกระป๋องเล็กๆอีกกระป๋องเท่านั้น เธอหมดกำลังใจอยากในชีวิต เธอเริ่มรู้สึกเครียด และมีปากเสียงกับเพื่อนหญิงที่เป็นเจ้าของห้อง ความรุนแรงเริ่มมากขึ้น โดยการใช้เสียงดัง และวาจาที่หยาบคายกับเธอต่าง ๆ นานา ตอนนั้นเธอกำลังอุ้มลูกชายแรกเกิดของเธออายุแค่ 7 วันในมือ ความคิดของเธอกำลังฟุ้งซ่าน เรื่องแฟนหนีไป เรื่องไม่มีงาน ไม่มีเงินคิดตัวเลข เธออ่อนเพลียร่างกายอ่อนล้า และยังไม่แข็งแรงเพราะเพิ่งคลอดลูกมา แล้วเธอก็เกิดอาการหน้ามืด เธอเซล้มลง ในขณะนั้นลูกชายที่อุ้มอยู่ก็หลุดมือเธอล่วงลงมาถึงพื้นห้องที่เป็นพื้นซีเมนต์ ลูกนิ่งไป เธอพยายามอุ้มลูกขึ้นมา เธอถามให้ลูกกิน ลูกไม่มีปฏิกิริยาอะไร นั่งเฉยไปตั้งแต่หล่นกระแทกพื้น เธอ

ได้แต่ร้องไห้ทำอะไรไม่ถูก เธอไม่ได้ตั้งใจจะให้ลูกหลุดมือ ตอนนั้นมือ ไม่มีแรงเลย หน้ามืดเหมือนจะเป็นลม ขึ้นแทบจะไม่ได้ เพื่อนที่อยู่ด้วยกันบอกว่าลูกเธอตายแล้ว เธอร้องไห้ตลอดเวลาที่อุ้มศพลูกไว้ในอ้อมแขน เสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอไม่ยอมพูดกับใคร เพื่อนข้างห้องรู้ว่าจากเพื่อนที่อยู่กับเธอ และเอาเรื่องนี้ไปแจ้งความว่า เธอทำลูกเสียชีวิต ตำรวจมาถึงห้องเธอตกใจ ตอนนั้นไม่รู้จะทำอย่างไร ไม่มีใครเข้าใจเธอเลย เธอกลับมาร้องไห้ไม่ยอมพูดจา มีอาการซึม ดาลอย ไม่สนใจใคร ตำรวจนำตัวเธอไปดำเนินคดี และถูกศาลพิพากษาว่าผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา เธอยอมรับ ศาลลงโทษขังคุกเป็นเวลา 7 ปี 10 เดือน เธอเดินเข้าเรือนจำด้วยอาการเศร้า ร้องไห้บ่อยๆแทบทุกวัน กินอะไรไม่ลง คิดถึงลูก ไม่ยอมพูดจากับใคร เก็บตัวเงียบๆอยู่คนเดียว พ่อแม่ที่ต่างจังหวัดรู้ว่าเธอแต่ก็ไม่มีการมาเยี่ยมเลย แฟนหนุ่มของเธอก็ไม่เคยเห็นหน้า เธอต้องทนทุกข์ทรมานใจอยู่คนเดียว ขณะเล่าให้ฟัง แม้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นมาหลายปีแล้ว ก็ยังมีน้ำตาให้เห็นเป็นครั้งคราว เมื่อต้องเล่าเรื่องราวเหล่านี้อีกครั้ง

กรณีศึกษา คนที่ 2 นามสมมติ “ผึ้ง”

ผึ้ง อายุ 32 ปี เธออยู่ที่เรือนจำมาแล้วเกือบ 2 ปี ผึ้งเล่าชีวิตของเธอให้ฟังว่า เธอเป็นคนต่างจังหวัด มีบ้านอยู่ทางภาคเหนือ มีครอบครัว มีสามี มีลูกด้วยกัน 2 คน คนโต 6 ขวบ และคนเล็ก 4 ขวบ เป็นเด็กผู้หญิงทั้งคู่ เธอเล่าถึงสาเหตุที่ทำให้เธอต้องหนีออกจากบ้านมาว่า สามีเธอคิดเหล้าอย่างมาก กินเหล้าทั้งวัน นอกจากกินเหล้าแล้วยังติดยาบ้าอีกด้วย เวลาเมาเหล้าเมายาก็จะใช้กำลังทำร้ายร่างกายเธอเป็นประจำ ถึงเวลาจะกินเหล้าก็จะมาขอเงินเธอ ถ้าไม่ให้ก็จะดุด่า ทำร้ายทุบตี บางครั้งถึงกับเลือดตกยางออกต้องไปรักษาที่โรงพยาบาล น้ำตาเริ่มไหลออกมาเมื่อเรื่องถึงตอนนี้เมื่อเธอดีขึ้นจึงเริ่มเล่าต่อไปว่า เขาทำร้ายหนูทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่สนใจดูแลลูกเมีย สนใจแต่เหล้ากับยาบ้า หนูเลยตัดสินใจหนีออกจากบ้านมาตายเอาดาบหน้าดีกว่า บอกแม่ว่าฝากลูกให้แม่ดูแลก่อน แล้วจะกลับมารับลูกไปอยู่ด้วย ถ้าหากชีวิตมีเงินทองขึ้นมา เธอเดินทางเข้ามาที่กรุงเทพฯ มาทำงานเป็นแม่บ้านอยู่ที่คอนโดมิเนียมแห่งหนึ่งแถวถนนรัชดาภิเษก ต่อมาเธอได้รู้ว่าตั้งครรภ์กับสามีคนเก่าที่เธอหนีมา กว่าเธอจะรู้ตอนนั้นเธอมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้ 2 เดือนแล้ว เธอตัดสินใจไม่ส่งข่าวบอกใคร ไม่ว่าจะแม่ของเธอ หรือสามีของเธอ การตั้งครรภ์คราวนี้ไม่มีการวางแผนว่าจะมีลูก และไม่ได้ตั้งใจ เพราะเป็นคนต่างจังหวัดด้วยไม่มีการวางแผนไว้ ระหว่างตั้งครรภ์เธอทำงานแม่บ้านตามปกติ เจ้านายก็ให้ความเมตตา ให้ดูแลลูกๆของเจ้านาย เพราะเธอเคยมีลูกมาก่อนจึงสามารถดูแลเด็กๆได้ดี ในช่วงก่อนคลอดเธอดูแลตนเองเหมือนผู้หญิงตั้งครรภ์ทั่วไป ทุกอย่างปกติดี จนกระทั่งถึงคืนที่เธอคลอดลูก เจ้าของบ้านไม่อยู่ไปต่างจังหวัด เธอไม่รู้ตัวว่าลูกจะคลอด เธออยู่กับเด็กๆที่เป็นลูกของเจ้าของบ้านเท่านั้น ตอนนั้นเวลาประมาณตีหนึ่งได้ เธอเริ่มรู้สึกปวดท้องอย่าง

รุนแรง เหมือนอยากจะเข้าห้องน้ำไปถ่ายอุจจาระ แต่ก็ถ่ายไม่ออก แล้วก็ปวดท้องไม่หยุด ปวดมากขึ้นเรื่อยๆ เธอเล่าว่าถ้าอยู่ที่ต่างจังหวัดจะมีหมอตายมาที่บ้าน แต่ที่นี่เป็นกรุงเทพฯ เธอไม่รู้จักใครเลย มีแต่เจ้านายของเธอเท่านั้นที่จะช่วยเธอได้ เธอปวดท้องมากขึ้นเรื่อยๆ คราวนี้ไปเข้าห้องน้ำอีกครั้ง สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เด็กไหลออกมา เธอคลอดลูกในห้องน้ำ เธอเห็นลูกออกมาและมีเลือดเยอะเต็มไปหมด แล้วเธอก็สลบไป เธอไม่รู้ตัวว่าสลบไปนานแค่ไหน พอเริ่มมีสติเธอฟื้นขึ้นมา ก็พยายามโทรหาเจ้าของบ้านเพื่อจะขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่สามารถติดต่อได้ เวลาผ่านไป เธอใช้ความพยายามสุดชีวิต เลือดจากตัวเธอก็ไหลออกมาไม่หยุด เธอหันมาดูลูกของเธอ อุ้มลูกขึ้นมาจากกองเลือดด้วยมือสองข้างที่สั่น สายสะดือยังติดอยู่ที่ตัวลูก ทำให้ลูกไม่ขยับเขยื้อนตัวเลย เธอบีบแขนขา ลูกเบาๆ พยายามทุกทางแต่ลูกไม่ขยับ ไม่มีลมหายใจ ตัวเย็น น้ำตาไหลออกมา หนอร้องไห้ หนารู้ว่าลูกตายแล้ว ตกใจ เสียใจ ทำอะไรไม่ถูกเลย เลือดเต็มห้องน้ำ เปราะพื้นบ้าน หนูปยายามเก็บและทำความสะอาด กลัวว่าลูกเจ้านายตื่นขึ้นมาจะตกใจกลัว ส่วนศพของลูกหนู หนูเอาใส่ถุงพลาสติกแล้วเดินไปทิ้งถังขยะหน้าห้องพัก เพราะตอนนั้นหนูไปไหนไม่ไหวแล้ว เจ็บแผลคลอด และเหนื่อยมาก หลังจากเอาศพลูกไปทิ้งขยะ หนูกลับเข้าห้องพักทั้งที่ตนเองยังเปราะเลือดอยู่ นอนร้องไห้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีแต่คำถามว่าทำไมต้องเป็นอย่างนี้ แล้วจะอย่างไรต่อไป หนูไม่ได้ตั้งใจ ไม่อยากทำให้ลูกตาย ทั้งเสียใจ และตกใจกลัว ไม่อยากพูดหรือเจอใคร หลังจากนั้นไม่นานเธอต้องเปิดประตูรับแขกที่ไม่ต้องการเจอก็คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานทำความสะอาดไปเจอศพเด็กทารกในถังขยะหน้าห้อง ในตึกก็มีฝูงคนเดียวที่ห้องแก๊งค์คลอด บวกกับสภาพที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเจอเนื้อตัวและเสื้อผ้าที่เปราะเลือดอยู่ เธอถูกจับ แต่ตำรวจส่งเธอไปที่โรงพยาบาลก่อนเพื่อรักษาแผลหลังคลอดให้เรียบร้อย ฝังอยู่ที่โรงพยาบาลด้วยอาการโศกเศร้า ร้องไห้ คิดถึงลูก ภาพตอนเกิดเหตุติดตาอยู่ตลอดเวลา เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้วเธอก็ไปรับโทษของเธอด้วยการไปอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงในฐานะนักโทษหญิงคดีผิดต่อชีวิตจำคุกนาน 8 ปี 3 เดือน อาการซึมเศร้าไม่พูดจากับใคร ไม่กินไม่นอน เธอเป็นอยู่ประจำเกือบ 3 เดือนกว่าจะเริ่มรับความจริงได้ เธอรู้สึกเป็นตราบาปติดตัวเธอไปตลอดชีวิต มันเป็นความผิดที่เธอไม่ได้ตั้งใจจะทำกับลูกแบบนั้นเลย

กรณีศึกษา คนที่ 3 นามสมมติ “กาหลง”

กาหลง เป็นเด็กภาคอีสาน เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อายุ 19 ปี เมื่อเรียนจบได้ขอพ่อแม่ทำงานในกรุงเทพฯ เธอมีพี่น้องหลายคน กาหลงเป็นลูกสาวคนรอง พี่สาวแต่งงานไปแล้ว เธอต้องช่วยหาเงินส่งน้องชายน้องสาวอีก 3 คน เรียนหนังสือที่ต่างจังหวัด กาหลงไปสมัครทำงานอยู่ที่โรงงานย่านสมุทรปราการเป็นโรงงานทอผ้า เงินเดือนที่เธอรับแต่ละเดือนจะถูกจัดสรรแบ่งปันไปให้พ่อที่ต่างจังหวัดจำนวน 2,000 บาท ส่วนที่เหลือเธอต้องกินต้องใช้อย่างประหยัด เงินเดือน 2,500

บาทที่หล่อแทบไม่พอใช้ อคมื้อกินมื้อ เธอก็อดทนได้เพื่อพ่อแม่และน้องๆ เข้าห้องถูๆเล็กๆอยู่ใกล้กับโรงงาน กินอย่างประหยัด เดินไปทำงาน ไม่ได้ไปเที่ยวไหน ไม่ซื้ออะไร ชีวิตก็พออยู่ได้แต่ไม่สบายนัก แต่อยู่ๆชีวิตของเธอก็เริ่มหักเหเมื่อมีโอกาสได้เจอกับหนุ่มโรงงานคนหนึ่งขณะที่กำลังเดินกลับบ้าน ชายหนุ่มอยู่คนละโรงงานกับเธอ แต่โรงงานตั้งอยู่ในซอยเดียวกัน ฝ่ายชายเริ่มจีบเธอ กาลหลงมีความรักกับผู้ชายคนนี้ จนกระทั่งยอมให้เขาทิ้งร่างกายจิตใจ อยู่ด้วยกันประมาณ 6 เดือน กาลหลงสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติ ประจำเดือนไม่มา มีอาการวิงเวียน อาเจียน ไปหาหมอตรวจ จึงรู้ว่าเธอตั้งครรภ์ได้ 2 เดือนแล้ว กาลหลงรีบบอกข่าวดีนี้กับแฟน แต่ดูเหมือนจะกลายเป็นข่าวร้าย เพราะหลังจากแฟนรู้ว่าเธอท้อง เขาก็เริ่มเหินห่างไม่ค่อยกลับบ้าน และบอกเธอว่าต้องย้ายไปทำงานต่างจังหวัด ท้องของกาลหลงเริ่มโตขึ้น เธอไม่กล้าไปไหน ยังคงทำงานอยู่ที่โรงงานเดิมต่อไป เพื่อส่งเงินให้พ่อแม่และน้องๆที่ต่างจังหวัดตามปกติ เธอคิดมากเรื่องลูกในท้อง ไม่กล้าบอกพ่อแม่ที่ต่างจังหวัด อยู่คนเดียวไม่กล้าที่จะปรึกษาใคร คนในโรงงานรู้ว่ากาลหลงท้องไม่มีพ่อ เธอมองหน้าใครไม่ได้เพราะอับอาย สับสนใจชีวิตว่าจะไปทางไหนดี มองไม่เห็นอนาคตมีแต่ความว่างเปล่า กลับบ้านรำพึงรำพันกับลูกในท้องทุกคืนกับโชคชะตาที่เกิดขึ้นกับชีวิตเธอ กาลหลงกับแฟนหนุ่มไม่ได้ตั้งใจจะมีลูกด้วยกัน แต่เมื่อเธอตั้งท้อง เธอเริ่มมีความผูกพันกับลูกเพราะเธอมาจากครอบครัวที่มีพร้อมหน้าพ่อแม่ลูก เธอไม่เคยคิดทำแท้งเพราะรู้ว่ามันบาป แม้แฟนหนุ่มจะทิ้งเธอไป เธอเสียใจแต่ก็ไม่ทำแท้ง แม้ว่าจะอับอาย และกลัวว่าพ่อแม่จะว่าเธอ กาลหลงไปคลอดลูกที่โรงพยาบาลอย่างคนใช้อนาถา สดขาคีก็ไม่มี เธอเริ่มคิดมากขึ้นถึงวันข้างหน้า ต้องเลี้ยงดูลูก เงินใช้จ่ายมากขึ้น และเมื่อเธอทำงานจะเอาลูกไว้ที่ไหน ลูกชายของเธอหน้าตาน่าเอ็นดู เธอพาลูกออกจากโรงพยาบาลกลับมาที่ห้องเช่าเดิมของเธอ ไม่มีใครสนใจใครต่างคนต่างอยู่ ดูเหมือนวันแรกของการพาลูกกลับบ้านจะราบรื่นผ่านไปได้ด้วยดี แต่แล้วกลางดึกคืนนั้นประมาณตี 3 ลูกชายแรกเกิดของเธอร้องไห้เสียงดังอย่างไม่คาดคิดมาก่อน เธอให้ลูกกินนมก็ไม่ยอมหยุดร้อง มีเสียงตะโกนต่อว่าจากเพื่อนข้างห้อง เธออุ้มลูก ให้นมลูก แต่เด็กก็ยังไมหยุดร้อง เวลานั้นเธออยากให้ลูกหยุดร้อง เธอวางลูกลงนอนแล้วหยิบผ้าขนหนูที่หยิบได้ เอาผ้าปิดปากปิดจมูกลูกทำให้เสียงลูกเบาลง จนกระทั่งลูกเงียบไป เธอเข้าใจว่าลูกหลับ เธอเองก็หลับด้วยความเหนื่อยอ่อนข้างๆศพลูก เธอนอนกอดศพลูกจนถึงเช้า เธอตื่นขึ้นมาขยับตัวลูกดูปรากฏว่าลูกเริ่มตัวแข็งและเย็น เธอถึงรู้ว่าลูกเสียชีวิตไปแล้ว ที่เธอทำกับลูกลงไปจนเสียชีวิต เธอแค่ต้องการให้ลูกหยุดร้องเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าลูกตนเองเลย เธอร้องไห้แต่ก็ไม่อยากให้ใครรู้ว่าลูกของเธอตายแล้ว อารมณ์ชั่ววูบทำให้เธอต้องทำเช่นนั้น กาลหลงเอาผ้ามาห่อลูกที่เสียชีวิตแล้วใส่ถุงพลาสติกไปทิ้งที่กองขยะ จากนั้นก็เดินกลับมาที่ห้องพัก เธอเสียใจร้องไห้อยู่คนเดียวในห้อง ในหูมีแต่เสียงร้องของลูกดังก้องอยู่ตลอดเวลา กลัวมาก และคิดถึงพ่อแม่ น้องๆ ที่ต่างจังหวัด แต่สิ่งที่เธอทำไปก็ปิดไม่มีผิดเสียแล้ว มีคนเก็บขยะไปเจอศพทารกที่กองขยะ แล้วไปแจ้ง

ความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เธอถูกจับเพราะในละแวกที่เกิดเหตุมีเธอท้องแก่ใกล้คลอดอยู่คนเดียว เพื่อนข้างห้องก็ผิดสังเกตุว่าเสียงเด็กร้องเงียบหายไปผิดปกติ ตำรวจมาถึงห้องพัก เธอร้องไห้และรับสารภาพว่าไม่ได้ตั้งใจทำ หลังถูกจับเธอรู้ว่าเธอผิด เธอทำบาปมากที่สุดกับลูก ชิมและโศกเศร้า ไม่ยอมกินอะไร ใจลอย เหม่อลอย เธอถูกศาลสั่งจำคุกฐานฆ่าคนตายเป็นเวลา 8 ปี เธอเดินเข้าเรือนจำด้วยความซ้าซอกใจ เศร้าใจ ไม่มีชีวิตจิตใจ ร้องไห้คนเดียวตลอดเวลา กว่า 4 เดือนที่เธอจะรับความจริงได้ และยอมรับชะตาชีวิตของเธอทุกวันนี้ กาหลงจะยังอยู่ที่เรือนจำอีก 3 ปี เธอก็จะได้ออกมาเป็นอิสระแล้ว แต่ภาพเหตุการณ์วันนั้นยังติดใจเธอ เสียงร้องของลูกยังก้องอยู่ในหูของเธอไม่เคยเลือนหายไป

กรณีศึกษา คนที่ 4 นามสมมติ “เดือน”

เดือนเด็กสาวหน้าตาดีอายุ 14 ปี เดือนต้องเป็นกำพร้าตั้งแต่อายุ 8 ขวบ แม่ของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถชน ชีวิตเดือนมีอุปสรรคเมื่อผู้เป็นพ่อของเธอมีภรรยาใหม่ เดือนกับแม่ใหม่เข้ากันไม่ได้ แม่ใหม่ชอบแอบตีเธอเป็นประจำเวลาพ่อกออกไปทำงานข้างนอก ใช้ทำงานหนักแต่เธอก็อดทน เพราะเคยบอกพ่อแล้ว พ่อก็ไม่จัดการอะไรกับแม่ใหม่และยังสนับสนุนเห็นดีเห็นงามกับแม่ใหม่อีกด้วย เธอจึงได้แต่อดทนจนทนไม่ไหว เมื่อเธออายุครบ 10 ขวบ เธอจึงตัดสินใจหนีออกมาจากบ้าน มาอยู่กับเพื่อนนอกบ้านที่เป็นเด็กเร่ร่อนจรจัด จนกระทั่งผู้เป็นยายรู้ว่าเดือนหนีออกจากบ้าน จึงมาตามหาจนเจอ เดือนถูกพาตัวจากต่างจังหวัดมาอยู่กับยายที่กรุงเทพฯ ด้วยฐานะของยายก็ยากจน เดือนอยากเรียนหนังสือแต่ก็ไม่ได้เรียนเพราะขาดเงิน จึงต้องล้มเลิกความคิดที่จะเรียนต่อแล้วหันมาหางานทำแทน เดือนไปสมัครงานเป็นเด็กล้างจานตามร้านอาหาร หลังจากทำงานตำแหน่งนี้ได้ไม่นานก็ได้เลื่อนปรับตำแหน่งมาเป็นเด็กเสิร์ฟอาหารในร้าน ร้านอาหารที่เดือนทำงานได้มีโอกาสเจอเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นเด็กเสิร์ฟเหมือนกัน จนกระทั่งเดือนกับหนุ่มที่รู้จักสนิทสนมจนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง เดือนขออนุญาตยายมาอยู่กับฝ่ายชายตามลำพังตามประสาคู่สามีภรรยาที่ต้องการอยู่ด้วยกัน เธอไปหาหมอตระกูลว่าตั้งครรถ์ตอนนั้นอายุเพียง 14 ปีเท่านั้นพอรู้ว่าเดือนท้องฝ่ายชายแทนที่จะดีใจและใส่ใจเธอ กลับตรงกันข้ามไม่ยอมไปทำงาน บ้านไม่กลับแต่เดือนก็ยังลงไปทำงานเสิร์ฟอาหารต่อ จนกระทั่งท้องของเดือนโตมากขึ้น ทางเจ้าของร้านจึงให้หยุดงานก่อน ตัวแฟนของเดือนก็ยังมีพฤติกรรมไม่ค่อยกลับบ้าน เงินก็ไม่มีใช้ เธอจึงต้องไปขอเงินยายมาใช้ระหว่างรอลูกคลอด เดือนคิดมาก ทั้งน้อยใจสามีที่ไม่เอาใจใส่ เสียใจกับชีวิตที่ไม่เคยวางแผน ไม่คิดว่าจะมีลูกเร็วขนาดนี้เพราะเธอก็ไม่ได้ตั้งใจอยากมี แต่เมื่อเธอท้อง เธอก็ไม่เคยคิดทำแท้ง จนกระทั่งเดือนคลอดลูก เธอยิ่งเสียใจมากขึ้นเมื่อเพื่อนร่วมงานที่มาเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาลบอกว่า พ่อของลูกเธอหอบเสื้อผ้าหนีไปแล้ว ใครจะรับผิดชอบชีวิตลูกเธอที่คลอดออกมา ลูกเป็น

เด็กกำพร้าเหมือนเธอแล้ว เดือนร้องไห้เมื่อรู้ว่า ความคิดมากมายในหัวเธอสารพัดเรื่องทั้งเรื่องพ่อ เด็กที่ไม่ได้รับผิดชอบและหนีไป เรื่องความเป็นอยู่ เรื่องเงิน เรื่องลูก เธอแก้ไขไม่ได้สักเรื่องมีแต่ความ เศร้าหมอง คิดไม่ตก หมดกำลังใจเมื่อรู้ว่าต้องดูแลลูกเพียงคนเดียว คิดจะกลับไปหาขายก็ไม่กล้าไป กลัวขายจะด่าว่า เธอไม่มีความสุขเลยสักวันตั้งแต่คลอดลูกออกมา เธออยู่โรงพยาบาล 5 วัน หมอบอกให้กลับบ้านได้ในวันรุ่งขึ้น เดือนดีใจที่จะได้กลับบ้านแต่พอนึกได้ว่ากลับไปก็ไม่ได้เจอหน้า แฟน เขาทิ้งเธอไปแล้ว ลูกเธอไม่มีพ่อแล้ว เงินก็ไม่มี งานก็ไม่มี กำลังใจก็ไม่มี เธออุ้มลูกเดินออกจากโรงพยาบาลด้วยอาการเหม่อลอย คิดสารพัดเรื่องในหัว เครียดจนหัวแทบระเบิด ลูกจะอยู่จะกินอย่างไร คงลำบากอดๆอยากๆ ขาดพ่ออีกต่างหาก ยิ่งใจลูกคงอดตายแน่เพราะแม่ไม่มีเงิน ความคิดเหล่านี้มันวนเวียนไปมาหาทางออกไม่เจอ เธอมาหยุดนั่งลงที่ศาลาริมคลอง ความคิดต่างๆเข้ามาอีกครั้งเข้าไปเข้ามา ย้ำอยู่บ่อยๆว่าลูกคงอดตายแน่ๆ แล้วลูกจะอยู่ต่อไปทำไม แม่คงทนไม่ได้ที่เห็นลูก อดตาย ชั่ววบเดียวเธอตัดสินใจโยนลูกลงไปในคลอง ลูกจมลงไปในน้ำ ไม่มีเสียงร้องของลูก ทุกอย่างเงียบสงบ ชั่วครู่เธอรู้สึกอยากได้ลูกกลับคืนมาแต่ก็ไม่ทันแล้วลูกจมน้ำหายไปแล้ว เธอนั่ง ร้องไห้เสียดๆที่ศาลาอยู่พักใหญ่ ขอโทษลูกที่แม่ทำลงไปให้ลูกยกโทษให้ เธอบอกลูกว่า ลูกต้องอดตายแน่ๆถ้าอยู่กับแม่ แม่ไม่อยากจะเห็นลูกทุกข์ทรมาน แม่ทำไปแล้ว แม่ไม่อยากจะให้ลูกเป็นกำพร้า เหมือนแม่ เธอเดินซึมกลับเข้าบ้านคนเดียว เอาแต่ร้องไห้ ทุกวันกินไม่ได้นอนไม่หลับ หลับตาก็เห็นแต่หน้าลูกและภาพตอนโยนลูกลงคลอง เก็บตัวไม่พูดกับใคร เศร้าเสียใจกับการกระทำของตัวเอง 3 วันต่อมามีคนไปเจอศพทารกลอยขึ้นมาในคลอง เจ้าหน้าที่ตำรวจไปตรวจสอบและตามหา คนเป็นแม่เด็ก ดำรวจตามหาเธอจนเจอ ในสภาพร้องไห้จนตาบวม อาการซึม เหม่อลอย และยอมให้ ตำรวจจับโดยไม่ขัดขืน ตำรวจรู้ว่าเป็นลูกของเธอเพราะที่ข้อมือมีสายรัดของโรงพยาบาลที่ได้ระบุ ชื่อเด็กและชื่อของแม่ ทำให้เจ้าหน้าที่ตามหาเธอได้ไม่ยาก เดือนถูกตัดสินให้ต้องรับโทษติดคุกเป็นเวลา 8 ปี 4 เดือน ฐานฆ่าคนตาย เธอทุกข์ทรมานใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่เคยลืมเรื่องราวต่างๆ แม้ว่าอีก 2 ปี 5 เดือน เธอจะพ้นโทษ แต่เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น เธอรู้สึกผิดและบาปมาก เรื่องนี้ไม่เคยพ้นไปจากความทรงจำของเธอเลย

กรณีศึกษา คนที่ 5 นามสมมติ “ดาว”

ดาวเป็นเด็กสาวที่เกิดและโตในกรุงเทพฯ เธอเป็นลูกสาวคนเดียวในบ้าน ตอนนั้นเธออายุ 23 ปี กำลังเรียนอยู่ปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ฐานะทางบ้านอยู่ในระดับมีสตางค์ พ่อแม่ซื้อบ้านให้อยู่ใกล้ๆมหาวิทยาลัยจะได้สะดวกเวลาไปเรียนหนังสือ ย้อหลังไปหนึ่งปีเมื่อตอนปี 3 ดาวได้รู้จักกับรุ่นพี่ปี 4 และทั้งคู่ได้ชวนกันมาอยู่ตามลำพังในบ้านหลังใหม่ที่พ่อแม่ซื้อไว้ให้ เธอกับเขาใช้ชีวิตเรียนและรักกันอย่างมีความสุข ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร จนกระทั่งเธอขึ้นปีที่ 4 รุ่นพี่ที่

เธอคบและอยู่ด้วยกันก็เรียนจบ ทุกอย่างดูราบรื่นดี แต่แล้ววิกฤตก็เกิดขึ้นในชีวิตคู่ของเธอ เมื่อดาวรู้สึกตัวว่าประจำเดือนไม่มาหลายเดือนแล้ว เธอนับคร่าวๆ น่าจะราวๆ 3 เดือนแล้ว จึงไปให้หมอตรวจ หมอบอกว่าเธอกำลังตั้งครรภ์ เธอรู้สึกดีใจที่จะมีลูกกับคนที่เธอรัก รีบเอาข่าวนี้ออกไปบอกแฟนหวังว่าเขาจะดีใจ รับผิดชอบลูกในท้อง และดูแลรักเธอที่กำลังจะเป็นแม่ของลูก แต่แล้วความหวังกับความจริงที่เธอเจอกลับไม่เป็นไปในทางเดียวกัน แฟนเธอเริ่มมีอาการแปลกๆ เมื่อรู้เรื่องนี้ มีอาการเย็นชากับเธอ คุยกันไม่กี่คำก็เหมือนจะทะเลาะกัน เริ่มไม่มีความสุขร่วมกัน ประโยคที่เธอไม่อยากจะยินก็มากระทบหวูว่า ผมอยากให้คุณไปทำแท้ง เขาไม่ได้ตั้งใจจะมีลูกกับเธอ และเธอก็ไม่ได้วางแผนจะมี แต่เมื่อมีลูกแล้วเธอก็ดีใจ ดาวเสียใจมากที่ได้ยินประโยคนี้ และที่ซ้ำเติมความเข้าใจให้เธอเข้าไปอีก คือ ฝ่ายชายบอกเธอว่า ครอบครัวของเขาต้องการให้เขาไปเรียนต่อเมืองนอกเร็ววันนี้ ดาวรู้ทันทีว่าเขากำลังจะทิ้งเธอไป ทิ้งลูกของเธอไป จากนั้นแฟนหนุ่มก็หายไปจากบ้านแสนสุขของดาว เธออยู่ลำพังกับลูกในท้อง เศร้าใจ เสียใจ กับสิ่งที่ได้รับรู้ตั้งแต่ลูกยังไม่ได้ลืมตาดูโลก ดาวไม่ยอมบอกพ่อแม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ พ่อแม่ดาวไม่รู้ว่เธอท้อง ดาวเริ่มไม่ไปเรียนเพราะท้องใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เก็บตัวเงียบอยู่บ้านไม่ไปไหน เหมือนตอนที่ยังอยู่กับแฟน มีอาการซึมเศร้าตลอดเวลาที่ตั้งครรภ์ และไม่มีความสุขเลย พ่อแม่ส่งเงินมาให้ลูกใช้ตามปกติโดยไม่มีอะไรน่าสงสัยเพราะดาวจะหลอกทางบ้านว่าไปเรียนตามปกติ และไม่ได้เล่าเรื่องจริงให้ฟัง เธอใช้ชีวิตเงียบๆ และซึมเศร้าอยู่คนเดียวเกือบ 5 เดือนในบ้าน เสียงระอื้นนอนร้องไห้ทุกคืน จนกระทั่งถึงเวลาที่ลูกจะคลอด เธอเริ่มรู้สึกเจ็บๆ ที่ช่องคลอด และเริ่มปวดท้อง แต่เธอไม่รู้ว่เวลานั้นคือสัญญาณว่าลูกจะคลอดแล้ว เธอค่อยๆ รู้สึกเจ็บปวดจากค่อยๆ เจ็บจนกระทั่งเจ็บอย่างรุนแรงเมื่อลูกคลอดออกมา ระหว่างที่เจ็บท้องมากๆ เธอรู้สึกเจ็บใจและแค้นใจแฟนเธอที่ทิ้งไป และไม่มาดูแลต่างๆ ที่เป็นลูกของเขาด้วย ลูกคลอดออกมา เธอเห็นว่าเป็นเด็กผู้ชาย ส่งเสียงร้องไห้ไม่หยุด ตอนนั้นเธอเจ็บปวดจากแผลคลอด แค้นใจฝ่ายชายจิตใจเจ็บปวดและบอบช้ำจากการถูกทิ้ง ลูกร้องเสียงดังมากขึ้น ขณะนั้นเธอไม่อยากจะยินเสียงร้องเด็ก อยากร้องขอความช่วยเหลือ ใครก็ได้ช่วยเธอที มีภาพของฝ่ายชายผุดขึ้นมา เธอโกรธแค้นใจ ความคิดชั่ววูบเธอไม่อยากจะให้เด็กคนนี้ทำให้เธออับอายว่าเธอท้องไม่มีพ่อ เธอไม่อยากจะเห็นภาพหน้าแฟนที่ทิ้งเธอไป และไม่อยากจะเห็นลูกด้วย ด้วยอารมณ์ตอนนั้นดาวไม่มีกรวางแผนว่าจะทำอะไรกับลูกแต่มองเห็นกรรไกรอยู่ใกล้ๆ มือ จึงหยิบกรรไกรแทงไปที่ตัวเด็กหลายครั้ง ตั้งแต่มีเสียงลูกร้องด้วยความเจ็บปวดจนกระทั่งลูกเสียงเงียบไปและไม่ส่งเสียงร้องอีกเลย เธอหนีปัญหาได้แล้ว เธอคิดว่าเมื่อไม่มีลูกแล้วเธอก็ไม่ต้องอับอายแล้ว แต่การหนีปัญหาของเธอหนีไม่พ้น เธอเจอกับปัญหาใหม่ในฐานะผู้กระทำผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา เธอได้คิดว่าเธอทำผิด แต่ก็สายเกินจะแก้ไข เธอต้องการหนีจากปัญหาหนึ่ง แต่ก็มาเจอกับอีกปัญหาหนึ่งคือ ตอนนี้เธอกลายเป็นนักโทษหญิงของ

ทัศนสถานหญิงกลางไปแล้ว โดยความผิดฆ่าลูกตัวเองโดยเจตนา ศาลพิพากษาให้เธอต้องรับผิด และใช้ชีวิตในเรือนจำเป็นระยะเวลา 7 ปี 9 เดือน

กรณีศึกษา คนที่ 6 นามสมมติ “ลำควน”

ลำควนเป็นเด็กสาวจากต่างจังหวัดที่หวังจะเข้ามาขุดทองในกรุงเทพฯ เพื่อจะได้มีเงินส่งไปให้พ่อแม่ใช้บ้าง เธออายุ 20 ปี มีความรู้แค่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เธอเป็นลูกสาวคนกลาง มีพี่สาวที่เข้ามาทำงานกรุงเทพฯ และมีครอบครัวแล้วจึงไม่ได้ค่อยติดต่อกับทางบ้าน เธอเป็นลูกสาวคนกลางจะเป็นความหวังของพ่อแม่และน้องที่จะช่วยดูแลคนในครอบครัว อยู่ต่างจังหวัดต่อไปงานก็ไม่มีทำ เงินก็ไม่มีการครอบครัวยังยากจนเหมือนเดิม ลำควนจึงเข้ากรุงเทพฯ และเข้าทำงานในโรงงานเย็บผ้า เงินเดือนที่ได้ 4,000 บาทต่อเดือน เธอต้องแบ่งส่งไปให้ที่บ้านด้วย เธอส่งเงินกลับบ้านเป็นประจำทุกเดือน พอเข้าเดือนที่ 7 เงินที่เคยส่งกลับบ้านก็ขาดส่งไปเฉยๆ ก็เพราะลำควนมีแฟน มีครอบครัวเล็กๆ อยู่ในกรุงเทพฯ เธอไม่บอกเรื่องแฟนให้ทางบ้านรับรู้ และเขียนจดหมายไปแจ้งกับที่บ้านว่าตัวเองแต่งงานจึงหาเงินส่งไปให้ไม่ได้ เธอจำเป็นต้องโกหกที่บ้านเพราะ ค่าใช้จ่ายของครอบครัวใหม่ของเธอมีมากขึ้น ลำควนทำงานในตำแหน่งช่างตัดผ้า ทำงานผ่านไป 4 เดือน เธอก็มีจังหวะได้รู้จักกับหัวหน้าฝ่ายช่างของโรงงานเย็บผ้าที่เธอทำอยู่ เริ่มสนิทและเป็นแฟนกัน วางแผนชีวิตที่จะอยู่ด้วยกัน แต่ไม่มีแผนที่จะตั้งครรรภ์ เธอรู้จักกับแฟนเพียงแค่อาทิตย์เดียว ก็ตัดสินใจมาอยู่ห้องเช่าเดียวกับแฟน เพราะอยู่กรุงเทพฯ คนเดียว พ่อแม่ก็ไม่ได้รับรู้ เป็นการตัดสินใจด้วยตัวเธอเองเพียงคนเดียว ชีวิตรักของเธอมีความสุขตามฐานะได้สักระยะหนึ่ง จนกระทั่งเธอมีอาการผิดปกติคล้ายคนแพ้ท้อง เพราะเธอเคยเห็นจากแม่ที่แพ้ท้องตอนมีน้องคนสุดท้อง เธอไปหาหมอตรวจ หมอบอกว่าเธอตั้งครรรภ์ได้ 4 เดือนแล้ว เธอจึงนำข่าวดีมาบอกสามี ดูเหมือนว่าจะเป็นข่าวดีของฝ่ายชายด้วย แฟนเธอยอมรับและพาลำควนไปพบพ่อแม่ฝ่ายชาย บอกพ่อแม่ของเขาว่าพ่อแม่กำลังจะเป็นปู่ย่าแล้ว อนาคตดูท่าทางจะดี แต่กลับตรงกันข้าม พ่อแม่ฝ่ายชายปฏิเสธความเป็นลูกสะใภ้ ไม่ยอมรับลูกในท้องของลำควนอีกทั้งยังต่อว่าเธอต่างๆ นานา ว่าเธอเป็นผู้หญิงใจง่ายไม่รู้จักห้วนนอนปลายเท้า จะเอามาเป็นสะใภ้ได้ยังไง ฝ่ายพ่อแม่แฟนยื่นคำขาดให้ลูกชายกลับบ้าน และพูดประโยคบาปใจว่า ถ้าลูกชายอยากมีเมีย จะหาผู้หญิงใหม่ๆ ดีๆ มาให้แต่งงานด้วย ลำควนเสียใจมากเมื่อต้องรับสภาพโดนทิ้ง เพราะแฟนเธอตัดสินใจกลับเข้าบ้านพ่อแม่แทนที่จะอยู่กับเธอ และเป็นกำลังใจให้เธอ ขณะที่เธอกำลังตั้งท้องอยู่ ทำเหมือนไม่รักไม่มีเชื้อใยเธอเลย เธอต้องทุกข์ทรมานใจตั้งแต่ตั้งท้อง 4 เดือนจนกระทั่งลูกคลอดมันสะสมเป็นความโกรธ และความแค้นที่มีต่อผู้ใหญ่ฝ่ายชายและตัวแฟน เธอที่ไม่ยอมรับผิดชอบอะไร ทั้งเธอไปอย่างไม่มีวันกลับมาหาเธออีกเลยจนกระทั่งลูกคลอด ลูกชายเธอคลอดในโรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง ลูกของเธอเป็นเด็กผู้ชาย เธอให้พยาบาลพาลูกมาให้ดู

เธอเห็นหน้าลูกแล้วทำให้นึกถึงพ่อของลูกทันที ถ้าถามบอกว่า ลูกชายหน้าเหมือนพ่อเขาเหมือนกัน อย่างกะแคะแบบออกมา เธอคิดถึงแฟนขึ้นมาทันที ตั้งใจว่าจะติดต่อนำเขาแวะมาดูหน้าลูกบ้าง เธอโทรหาพ่อของเด็กเพื่อส่งข่าวว่าเธอคลอดลูกแล้ว และขอให้เขามาดูหน้าสายเลือดของเขา ถ้าตอบจากฝ่ายชายที่ทำให้เธอสะเทือนใจและเสียใจอีกครั้งคือ เขามาไม่ได้เพราะแต่งงานใหม่แล้วไม่สามารถมาเจอเธอกับลูกได้ ทั้งเจ็บใจเสียใจและแค้นใจ ถ้าถามหมดแรงที่จะทำอะไรต่อไป ไม่มีกำลังใจ ซึมเศร้าไม่พูดจา นึกไม่ออกว่าเมื่อพาลูกออกจากโรงพยาบาลแล้วจะอย่างไร ชีวิตจะเป็นยังไงต่อไป น้ำตาไหลทุกครั้งที่คิดถึงชีวิตในวันข้างหน้า แม่ลูก 2 คนจะอยู่กันยังไง วันที่ลีดวนพาลูกออกจากโรงพยาบาล เธอขอหมอออกตอนเย็นเพราะแดดไม่ร้อน สดางค์จะนั่งแท็กซี่ก็ไม่มี นั่งรถเมล์มาลงแถวๆ ใกล้บ้าน เธอแวนั่งหน้าห้างสรรพสินค้าตรงที่ลงป้ายรถเมล์ ในสมองของลีดวนตอนนั้น มีเรื่องให้คิดเป็นสิบเรื่องวนไปวนมาจนหัวแทบระเบิด ความแค้นใจแฟน โกรธพ่อแม่ของตัวเองไม่มีเงิน ลูกไม่มีพ่อ ต้องอยู่กันลำพัง โทษพ่อแม่ตัวเอง จะเลี้ยงลูกยังไง จะหาเงินที่ไหน ปัญหาพวกนี้วนไปวนมา นั่งคิดจนห้างปิด อารมณ์ขณะนั้นทำให้เธอตัดสินใจเอาผ้าเช็ดตัวห่อลูกพุดกับลูกเบาๆ ยกโทษให้แม่ด้วย แล้วจับลูกที่กำลังหลับวางลงในถังขยะหน้าห้างสรรพสินค้า นั่นแล้วเธอก็นั่งรถเมล์กลับบ้านร้องไห้ไปตลอดทาง ทั้งคืนเธอคิดถึงลูกและหวาดกลัวไปสารพัดกับสิ่งที่ทำ รุ่งขึ้นคนเก็บขยะมาเจอศพเด็กตำรวจตามหาตัวลีดวนไม่ยากเลย เพราะเด็กมี 11 นิ้ว จึงเช็กตามโรงพยาบาลทำให้รู้ว่าเธอเป็นแม่เด็ก ลีดวนเดินร้องไห้เข้าเรือนจำ ไม่พูดไม่คุย มีอาการซึมเศร้าอยู่เป็นเดือน เธอติดคุก 7 ปี 4 เดือน ถึงวันนี้เธออยู่มาแล้ว 5 ปี 9 เดือนแล้ว ทุกวันนี้เธอไม่เคยมีความสุขเลย ภาพของลูกติดตาฝังใจเธอตลอดเวลา

กรณีศึกษา คนที่ 7 นามสมมติ “น้ำฝน”

น้ำฝนเรียนอาชีวะปี 3 อายุ 18 ปี อาศัยอยู่กับพ่อแม่มีพี่น้อง 2 คน น้ำฝนเป็นที่สาวคนโต มีน้องชายถัดจากเธออีก 1 คน ฐานะทางบ้านปานกลาง พ่อแม่มีอาชีพรับจ้าง เธออยากเรียนให้จบจะได้มาช่วยพ่อแม่หาเงินเลี้ยงครอบครัว ความฝันของเธอล้มลงเพราะ เธอมีแฟนเสียก่อน น้ำฝนได้รู้จักและสนิทสนมกับเด็กชายโก๋อายุเพียง 14 ปีที่กำลังเรียนแค่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เท่านั้น ต่างชอบพอและรักกัน แต่ต่างฝ่ายต่างอยู่บ้านของตนเองแล้วจะนัดเจอกันนอกบ้าน โดยที่ผู้ใหญ่ของทั้งสองบ้านไม่มีใครรับรู้เรื่องนี้ น้ำฝนมีงานพิเศษทำที่ร้านสะดวกซื้อแห่งหนึ่งจึงมีรายได้ประมาณเดือนละ 4,800 บาท เธอใช้เวลาหลังเลิกเรียนและวันเสาร์อาทิตย์ไปทำงาน พ่อเริ่มมีรายได้น้ำฝนขอทางบ้านมาอยู่ห้องเช่าจะได้อยู่ใกล้ที่ทำงานและเป็นทีที่เธอจะได้เจอกับแฟนเธอด้วย เพราะฝ่ายชายต้องกลับบ้านนอนที่บ้านพ่อแม่ตัวเองทุกวัน ชีวิตคู่ของเธอมีความสุขตามฐานะ เธอและฝ่ายชายไม่มีแผนชีวิตว่าจะมีลูกด้วยกันเลย แต่เพราะไม่ได้ป้องกันเธอตั้งท้อง ฝ่ายชายก็รู้แต่ทำอะไรไม่เป็นเพราะ

ความเป็นเด็กจึงไม่กล้าบอกผู้ใหญ่ นำฝนกับแฟนยังคงใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันจนกระทั่งลูกในท้อง 7 เดือนกว่าๆ ของเธอคลอดก่อนกำหนด เธอเจ็บท้องมาก แฟนกลับบ้านไปแล้ว เธออยู่คนเดียว ต้องไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนห้องเช่าด้วยกันช่วยพาส่งโรงพยาบาล ลูกเธอคลอดก่อนกำหนดเป็นผู้หญิง เธอรู้สึกทั้งดีใจและเครียดไปพร้อมๆกัน ลูกแข็งแรงสมบูรณ์หมอให้กลับบ้านได้หลังจากอยู่โรงพยาบาล 4 วัน ความเครียดเริ่มมีมากขึ้น เมื่อถึงวันที่ออกจากโรงพยาบาลเธอและแฟนไม่มีใครบอกเรื่องนี้กับครอบครัวตัวเองเพราะกลัวผู้ใหญ่ต่อว่าและลงโทษ ฝ่ายชายก็ไม่ทำอะไรเพราะทำอะไรไม่ได้ แล้วจะทำยังไงกับชีวิตดี คิดไม่ตกเลี้ยงลูกไม่เป็น ใครจะดูแลเธอต้องทำงาน กลับบ้านก็ไม่ได้พ่อแม่รู้ต้องเจ็บตัวแน่เธอกลัวความผิดต่อทางบ้าน และไม่กล้าสู้หน้าพ่อแม่และยังอับอายเพื่อนบ้าน นำฝนพาลูกออกจากโรงพยาบาลคนเดียว เริ่มเครียดมากขึ้นเรื่อยๆ วิธีหนึ่งที่เกิดขึ้นในสมองของเธอตอนนั้นแบบขาดสติยังคิดคือ กำจัดลูกทิ้งไป ถ้าไม่มีลูกก็จะไม่มีปัญหากังวลทุกอย่างก็จะเหมือนเดิม เธอไม่ต้องโดนพ่อแม่ดูดำ ไม่อับอาย ไม่เครียดอีกต่อไป เธอตัดสินใจทิ้งลูกโดยอุ้มลูกเข้าพงหญ้าข้างทางก่อนถึงทางเข้าบ้านของเธอ แล้วกลับบ้านตัวคนเดียว เธออนอนไม่หลับทั้งคืน เริ่มกลัวความผิดที่ทิ้งลูกมาแทนที่ ตัวเย็นมือเย็นและหวาดกลัวลูกของนำฝนเสียชีวิตอย่างที่เธอตั้งใจ เพราะมีคนไปเจอศพเด็กในวันต่อมาข้างบ้านพูดถึงเรื่องนี้ทั้งหมดบ้าน เรื่องถึงหูเธอยิ่งทำให้เธอกลัวมากขึ้นกว่าเดิม ทำอะไรไม่ถูก เดินไปเดินมาในห้อง คิดหาทางออกคนเดียว ติดต่อกับฝ่ายชายก็ไม่ได้ หลังเจอศพเด็กไม่กี่ชั่วโมงตรวจก็มาที่ห้องเช่าของเธอ หลักฐานสำคัญที่ทำให้ตำรวจเจอเธอไม่ยากคือ ขวดยาทาสะดือสำหรับเด็กที่ระบุชื่อของแม่เด็กและโรงพยาบาลที่เธอคลอดลูกนั่นเอง นำฝนสารภาพโดยคิดว่าเป็นคนลงมือทำกับลูกอย่างนั้นจริงๆ ตอนนั้น เธออยากหนีปัญหาชีวิตที่ต้องเจอถ้าหากเอาลูกไว้ แต่ตอนนี้เธอเจอกับปัญหาใหม่ของชีวิตเข้ามาแทนที่ เธอร้องไห้เสียใจกับสิ่งที่เธอทำ นำฝนสูญเสียลูกสาวและสูญเสียอิสรภาพของเธอเอง เธอยอมรับผิดคนเดียว และยืนยันกับตำรวจว่าฝ่ายชายไม่มีส่วนรู้เห็นอะไรกับการนำลูกไปทิ้งเธอลงมือกระทำการเพียงคนเดียว นำฝนต้องอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงเป็นเวลา 8 ปี 4 เดือน ชีวิตวันแรกๆในเรือนจำ เธอซึมเศร้าและร้องไห้เกือบตัวเจิบไม่พูดจากับใคร เวลาผ่านไปเธอมีอาการน้อยลงแต่ก็ไม่ร่าเริงเท่าที่เคยเป็น แม้ว่าเวลาอยู่ในเรือนจำจะผ่านมาเป็นเวลา 3 ปี 10 เดือนแล้ว มันเป็นตราบาปในชีวิตของเธอตลอดไป

กรณีศึกษา คนที่ 8 นามสมมติ “ยูพิน”

หญิงสาวอายุ 21 ปีชื่อ ยูพิน มีความรู้ระดับปวช. หลังเรียนจบ ยูพินไปสมัครงานที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ได้บรรจุเข้าทำงานในตำแหน่งเสมียน เงินเดือนที่เธอได้รับแต่ละเดือนประมาณ 5,000 บาท ก็แค่พอกินพอใช้ พ่อแม่ของยูพินอยู่ต่างจังหวัด ยูพินมีพี่น้อง 5 คน เธอเป็นลูกผู้หญิงคนที่ 3 และมีน้องชายต่อจากเธอก็อีก 2 คน ยูพินไม่ค่อยได้กลับบ้านไปหาพ่อแม่ จะส่งข่าว

สื่อสารกันกับทางบ้านด้วยการใช้โทรศัพท์ เงินที่ได้ไม่ต้องส่งทางบ้าน เพราะทางบ้านพอมีกินมีใช้ ไม่เดือดร้อนอะไรมาก แค่ยุพินเลี้ยงตัวเองรอดไม่เบียดเบียนทางบ้านก็ดีแล้ว เธอใช้ชีวิตสาวโสดอยู่ในกรุงเทพฯ ได้ปีกว่าๆ ชีวิตเรียบง่ายอยู่ไปวันๆของเด็กสาวต่างจังหวัดเริ่มมีสีสันมีชีวิตชีวา หลังจากที่เธอได้พบกับผู้ที่เธอถูกใจเป็นชายหนุ่มที่คบหาดูใจกันมานานกว่า 1 ปี เธอใช้ชีวิตทันสมัยแบบคู่หนุ่มสาวรุ่นใหม่แบบอยู่ก่อนแต่ง ทั้งคู่มายู่ห้องเช่าด้วยกัน เธอกับเขาไม่ได้คิดเรื่องจะมีลูกด้วยกัน ไม่มีการวางแผนชีวิตในอนาคต รู้แต่ว่าชอบกันรักกันและอยากอยู่ด้วยกันสองคนเท่านั้น เธอกับแฟนอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขดีจนกระทั่งร่างกายของเธอมีความผิดปกติเกิดขึ้น เพราะมีอีกหนึ่งชีวิตเกิดในท้องของเธอ ยุพินตัดสินใจบอกเรื่องทั้งหมดของเธอให้พ่อแม่ตัวเองรับรู้ แต่ยังไม่เคยพาฝ่ายชายไปพบพ่อกับแม่ตัวเองที่ต่างจังหวัดเลย ชวนไปที่ไร้ผู้ชายจะบอกว่าคิดอะไรอยู่เสมอ จึงไม่มีโอกาสไปสักครั้งเดียว อาชีพของแฟนเธอจะต้องออกต่างจังหวัดบ่อยๆ จะมาพักกับเธอที่ห้องเป็นครั้งคราวเมื่อกลับมากรุงเทพฯ ยุพินได้บอกแฟนเธอว่าตั้งท้องได้ 3 เดือนดูเหมือนไม่มีอะไรน่ากังวล ฝ่ายชายรับรู้และไม่มีทำที่อะไรผิดปกติ ทุกอย่างเป็นอย่างที่เคยเป็นมา ทำให้ยุพินไม่รู้สึกเครียดในช่วงตั้งครรภ์ เตรียมตัวพร้อมกับการเป็นแม่ของลูกโดยที่ไม่เคยคิดว่าชีวิตหลังคลอดของเธอจะเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือได้เลย เธอดูแลตัวเองจนกระทั่งถึงวันคลอดลูก วันที่เธอต้องไปโรงพยาบาลฝ่ายชายบอกว่ากลับมาไม่ได้ติดงานสำคัญอยู่ต่างจังหวัด เธอจึงไม่คิดอะไร พาตัวเองไปโรงพยาบาล ตอนคลอดและหลังคลอดที่อยู่โรงพยาบาล เธอไม่ได้รับกำลังใจจากพ่อของลูกเลย ไม่มาหาไม่มาเยี่ยม จนถึงวันต้องพาลูกออกจากโรงพยาบาล เธอกลับบ้านพร้อมลูกโดยไม่มีสามีมารับเหมือนแม่ลูกอ่อนคนอื่นๆ ที่จะมีสามีคอยประคับประคองรับภรรยาและลูกกลับบ้าน เธอน้อยใจสามีอยู่ลึกๆภายใน แต่ก็เข้าใจว่ามีงาน กลับมาถึงบ้านเธอต้องดูแลลูกตามลำพัง อาทิตย์แรกที่สามีเธอกลับมาอยู่บ้านกับลูก สามีกลับมาบ้านและอยู่เห็นหน้าลูกเพียงแค่วันเดียว แล้วก็บอกว่าต้องไปต่างจังหวัดคราวนี้บอกเธอว่าจะไปนานประมาณ 2 สัปดาห์ ด้วยความรักและความเชื่อใจเธอไม่ว่าอะไรเพราะคิดว่าเป็นงานของสามี แต่การไปคราวนี้นานกว่า 2 สัปดาห์ เธอเห็นว่าผิดปกติจึงสอบถามฝ่ายชาย การคุยคราวนี้ถึงขั้นแตกหัก เธอกับเขามีปากเสียงกันและถึงขั้นทำร้ายร่างกายกัน ฝ่ายชายขอเลิกกับเธอทันที เหตุผลที่เขาบอกเหมือนมีดกรีดใจว่า เขาไปมีผู้หญิงคนใหม่ที่เรียนสูงกว่า สวยกว่า และรวยกว่าเธอ เขาทำร้ายร่างกายเธอไม่พอยังทำร้ายจิตใจเธอด้วย แล้วเขาก็เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าออกจากบ้านไป ยุพินเสียใจ แค้นใจ และมีความโกรธฝ่ายชายเป็นอย่างมาก เธอถูกตัดเยื่อใยแบบสายฟ้าผ่า เธอบอกว่า เธอรับไม่ไหวรับไม่ได้กับสิ่งที่เขาทำ อารมณ์ชั่ววูบตรงนั้นกลับถูกระบายลงที่ลูกสาวของเธอที่มีอายุเพียง 1 เดือน ตอนที่มิเสี่ยงทะเลาะกันทำให้ลูกตกใจตื่นร้องไห้แง ด้วยความโมโหสุดขีดและไม่สามารถคุมอารมณ์ตัวเองได้ เธอเอาน้ำร้อนราดที่หัวเด็ก ลูกยิ่งร้องเสียงดังมากขึ้นด้วยความเจ็บปวด เธอจึงหยิบมีดปาดคอลูกทันที เมื่อหยุดเสียงร้องไห้คราวนี้เธอ

สนใจเลือดไหลเต็มตัวลูกไม่มีเสียงร้องของลูกแล้ว เธอเดินวนไปวนมาในห้องอยู่เป็นชั่วโมง จะทำ
 ยังไงต่อไปกลัวความผิด กลัวโดนจับ กลัวความตาย สงสารลูกที่เธอทำอย่างโหดร้าย ยูพินบอกว่า
 เป็นเพราะอารมณ์แค้นและโมโหตอนทะเลาะกับแฟน เธอจึงไม่ได้ยั้งคิดและห้ามตัวเองไม่อยู่ เมื่อ
 เธอรู้ว่าลูกไม่มีวันฟื้นทำยังไง เธอจะหนีความผิด เธอไม่ยอมยักคูก เธอวางแผนเอาลูกวางไว้
 วิญญาณห่อด้วยผ้าแล้วมัดศพใส่กระเป๋า คิดว่าจะเอาไปทิ้งที่คลองชลประทานจะได้ไม่มีใครรู้ เธอ
 เดินหิ้วกระเป๋าที่ใส่ศพลูกมาตามทาง จนกระทั่งถึงคลองชลประทานกำลังจะทิ้งลงคลอง แต่พอดีมี
 รถวิ่งผ่านมาหลายคัน เธอหวาดกลัวมากจึงตัดสินใจวางกระเป๋าลงข้างทางแล้วเดินหนีกลับมาที่บ้าน
 ก่อนถูกตำรวจจับเธอรู้สึกผิด เสียใจ หัวใจเต้นเร็วตลอดเวลา หวาดกลัวกับสิ่งที่ทำลงไป เก็บตัวเงียบ
 ไม่ออกไปไหน สองวันต่อมาตำรวจตามหายูพินจนเจอ เพราะได้เบาะแสจากคนข้างห้องว่าน่าจะ
 เป็นลูกสาวของเธอ เธอรับสารภาพว่าเธอทำลูกเอง ทำไปเพราะหึงหวง โกรธแค้น และต้องการ
 ประชดสามี จึงได้ลงมือกับลูกอย่างนั้น ยูพินถูกจับคดีผิดต่อชีวิตฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ศาลให้
 จำคุกเธอเป็นเวลา 8 ปี 10 เดือน เธอเป็นนักโทษหญิงอีกคนหนึ่งที่มีอาการซึมเศร้าอยู่ตลอดเวลาใน
 ช่วงแรกๆที่มาอยู่เรือนจำ ไม่พูดคุยกับใคร บางทีก็ร้องไห้บางครั้งสายตาเหมอลอย เธอใช้ชีวิตอย่าง
 ไร้อิสระภาพอย่างนี้มาเป็นเวลากว่า 6 ปีแล้ว เธอบอกว่าเป็นเหตุการ์ณที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ
 เธอไม่มีวันลืมได้เลย อีก 2 ปีเธอจะได้กลับไปหาพ่อแม่ของเธอ เธอบอกว่าจะไม่ขอกลับมา
 กรุงเทพฯอีกแล้ว

กรณีศึกษา คนที่ 9 นามสมมติ “จำปา”

สาวเหนือผิวพรรณดีหน้าตาน่ารักชื่อจำปา เธอใจกล้าตั้งแต่เล็กๆ มีพี่น้อง 6 คน จำปาเป็น
 คนที่ 5 พอเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่อายุ 17 ปี จำปาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะมากรุงเทพฯให้ได้
 เธอจึงขอพ่อแม่มาทำงาน พ่อแม่ทัดทานไม่ไหว จำปาว่าถ้าไม่ให้ก็จะหนีมา สุดท้ายพ่อแม่ก็ต้องยอม
 ตอนนี้อำปาเป็นสาวใหญ่แล้วอายุ 27 ปี เธอเล่าว่าตอนเข้ามากรุงเทพฯใหม่ๆ งานแรกๆที่เธอทำคือ
 งานแม่บ้าน ทำทุกอย่างในบ้าน ทำอยู่ได้ 2 เดือน เธอขอลาออกเพราะรู้สึกว่างานหนักเกินไป
 นายจ้างใช้งานตลอดเวลาไม่มีเวลาพักผ่อนเป็นส่วนตัวเอง เธออยากได้งานดีกว่านี้ และสบายกว่านี้
 จึงออกมาหางานทำใหม่ คราวนี้เธอได้งานเสิร์ฟร้านอาหารตามบาร์ ทำงานเสิร์ฟอยู่หลายปี เนื่องจาก
 จำปาเป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก ผิวสวย เจ้าของบาร์เสนองานใหม่ให้เธอจากเด็กเสิร์ฟมาเป็นสาวนั่ง
 คั้มกับแขกที่มาเที่ยวในบาร์ เธอตอบตกลงทันทีเพราะว่าเห็นรุ่นพี่ๆเขาทำแล้วได้เงินมีเงินแต่งตัว
 สวยๆ ใช้ของแพงๆมีเงินเก็บด้วย เธอจึงทำงานนี้โดยไม่ลังเล มีผู้ชายมากหน้าหลายตามาสนใจจำปา
 แต่เธอไม่ตกลงปลงใจกับใคร เพราะเธอชอบอิสระ รักความสนุกสนาน ได้เที่ยวไปวันๆไม่ยอมมี
 ใครเป็นตัวเป็นตน ด้วยอายุ 25 ปีที่กำลังสาวและสวย เธอเป็นที่ต้องการของแขกผู้ชายหลายๆคน ใน

แต่ครั้งเธอจะได้เงินพิเศษจากแขกที่พาเธอออกไปข้างนอกและมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย จำปาบอกว่าไม่จำเพาะแต่แขกที่มาเที่ยวเท่านั้น เธอยังมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับหนุ่มในบาร์หลายคนด้วย ถ้าหากว่าเธอพอใจเขา คู่นอนของเธอเปลี่ยนไปเรื่อยๆ บางครั้งก็ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งถ้ามาหลายๆก็ไม่ทันได้ใช้ชีวิตเธอเป็นแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก จำปาไม่เคยสังเกตความผิดปกติในร่างกายตัวเองเลยไม่สนใจเรื่องการมีประจำเดือนว่าไม่ได้มาหลายเดือนติดต่อกัน เธอยังคงมีความสุขสนุกสนานกับชีวิตยามราตรีและนอนหลับสนิทในตอนกลางวัน จนกระทั่งมารู้ว่าตัวเองตั้งท้องก็ตอนท้องได้ 6 เดือนแล้ว จำปาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นพ่อเด็กและเธอก็ไม่ใส่ใจอยากจะรู้ เธอยังอยากสนุกกับชีวิตยังไม่คิดอยากจะมีลูกมาก่อน เธอไม่คิดเรื่องทำแท้งคิดว่าจะสนุกไปก่อน ลูกออกมาค่อยคิดกันใหม่ เธอไม่บอกเรื่องนี้ให้พ่อแม่รู้ไม่มีใครรู้ว่าเธอท้อง เพราะเธอเอาผ้ารัดหน้าท้องไว้ไม่ให้ขยาย ประกอบกับรูปร่างของจำปาก่อนข้างอวบจึงดูไม่ค่อยออก เธอเอาผ้ารัดท้องได้ 8 เดือน จนกระทั่งรู้สึกเจ็บท้องมีเลือดออกจึงไปที่โรงพยาบาลหมอบอกว่าเธอกำลังจะคลอด จำปาผ่าลูกที่คลอดได้เพียง 1 วัน ก็หนีออกจากโรงพยาบาลมาอยู่ที่ห้องพัก ในช่วงที่ตั้งท้องเธอเก็บตัวเงียบไม่พูดคุยสูงส่งกับใครปิดประตูอยู่ในห้องคนเดียว ถึงเวลาก็ออกไปทำงานแล้วก็กลับมาอนพัก ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเธอท้อง วันแรกที่พาลูกหนีออกจากโรงพยาบาล เธอได้วางแผนในใจไว้แล้วว่า เธอจะไม่เลี้ยงลูกคนนี้ แต่เธอจะเอาไปวางทิ้งไว้หน้าบ้านคนรวยๆ มีสตางค์คงจะได้อุปการะเลี้ยงดูลูกของเธอเอาไว้ไม่ให้ลำบากเหมือนเธอ และเธอก็จะกลับไปทำงานเหมือนเดิม ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วก็เกิดเหตุขึ้นในคืนแรกที่เธอพาลูกกลับมาที่ห้องพัก ลูกของเธอเริ่มร้องเสียงดังตอนดึก เธอไม่รู้วาลูกเป็นอะไร ให้กินนมแล้วก็ยังไม่หยุดร้องให้เธอกลัวความลับที่ปกปิดไว้จะถูกเปิดเผย จึงพยายามหาวิธีทำให้ลูกเงียบเสียง ไม่ได้คิดจะทำร้ายชีวิตลูกเลย เพราะถ้าลูกยังร้องไห้อยู่คนข้างห้องต้องรู้ความจริงแน่ๆ เธอจึงหยิบเอาผ้าขนหนูมาปิดปากลูกไม่ให้ร้อง ไม่นานลูกเงียบเสียงไปอย่างที่ต้องการ จำปาคิดว่าลูกร้องไห้จนเพลียกลับไป เธอก็หลับด้วยความอ่อนเพลียเช่นกัน พอตื่นเช้าขึ้นมาเธอเห็นว่าลูกตัวแข็ง ไม่กระตุกกระดิกไม่หายใจ ลูกตายแล้ว เธอตกใจตัวสั่นใจสั่น กลัวความผิด กลัวติดคุก กลัวตาย กลัวไปสารพัดอย่าง จะทำยังไงดีเธอคิดในใจว่าต้องเอาศพลูกไปทิ้งก่อน เธอมองไปรอบๆห้องเห็นกล่องกระดาษวางอยู่จึงเอาศพลูกใส่ลงไปกล่องกระดาษ แล้วเดินไปที่กองขยะที่อยู่ห่างจากที่พักเธอไป หลังจากวางกล่องกระดาษลงก็ใช้ไม้ขีดไฟเพื่อจะเผาศพลูกของตัวเอง จะได้ไม่มีหลักฐานถึงตัวเธอได้หลังจากจุดไฟเผาแล้ว เธอรีบเดินกลับที่พักโดยคิดว่าคงไม่มีใครรู้ใครเห็นว่าเธอทำอะไรมาดูเหมือนเธอจะหนีความผิดไม่พ้น หลังจากจำปาเดินกลับที่พักมีคนเก็บของเก่าเดินผ่านมาเจอไฟไหม้กล่องกระดาษตรงกองขยะจึงเข้าไปดับไฟ และเห็นศพทารกอยู่ภายในกล่องที่ขีมือยังติดสายรัดข้อมือของโรงพยาบาลอยู่ด้วย มีทั้งชื่อเด็กและชื่อของแม่เด็กเลยทำให้ตำรวจตามหาตัวจำปาได้ไม่ยาก จำปากลับถึงห้องด้วยความวิตกกังวล กลัวคนไปเจอศพลูกของเธอ หัวใจเต้น

เร็วตลอดเวลา เดินไปเดินมาคิดถึงแต่เรื่องที่เกิดขึ้นกับลูก กลัวตำรวจมาจับเธอ กลัวโดนเข้าคุก แล้วสิ่งที่เธอกลัวก็มาถึงอย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันข้ามคืน ตำรวจมาถึงห้องเธอ เธอรับสารภาพว่าเธอไม่พร้อมที่จะเลี้ยงลูก ไม่ได้คิดจะฆ่าลูก จะเอาลูกไปทิ้งหน้าบ้านคนมีเงินเพื่อให้เขาเลี้ยงดูลูกของเธอ แต่ลูกเกิดร้องเสียงดัง เธอกลัวคนอื่นจะรู้ว่าเธอมีลูก จึงเอาผ้าขนหนูปิดปากลูกและก็ไม่คิดว่าลูกจะตาย แต่พอรู้ว่าลูกตายก็อยากจะทำลายศพเพราะไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าเป็นลูกของเธอ เธอบอกว่าเธอไม่มีเจตนาฆ่าลูกเลย ศาลพิพากษาให้จำคุกติดคุก 8 ปี 4 เดือน เธอทนทุกข์ทรมานมาได้ครึ่งทางแล้ว ยังเหลือโทษอีกครึ่งหนึ่งที่ยังต้องรับชดใช้กับสิ่งที่เธอทำกับลูกต่อไป

กรณีศึกษา คนที่ 10 นามสมมติ “อ้อ”

อ้อ เป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่ เกิดในครอบครัวระดับเศรษฐีมีสตางค์จึงเป็นหัวแก้วหัวแหวนของทุกคนในบ้าน พ่อแม่รักและตามใจจะเอาอะไรก็จะได้สมใจไปทุกอย่าง ดูเหมือนว่าอ้อจะไม่เคยพบกับความผิดหวังเลยตั้งแต่เด็กจนโต พ่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง อ้อเป็นเด็กสาวน่ารักสมวัย ในรั้วมหาวิทยาลัยอ้อมีโอกาสได้รู้จักกับเพื่อนนักศึกษาชายที่เรียนอยู่ที่เดียวกันและเริ่มชอบพอกัน ความชอบเปลี่ยนเป็นความรัก และมีความสัมพันธ์กัน อ้อกับเพื่อนชายไม่ได้อยู่ด้วยกันต่างคนต่างอยู่บ้านของตนเอง จนกระทั่งอ้อขึ้นปี 3 อายุราวๆ 19 ปี เธอเริ่มมีอาการแพ้ท้อง อาเจียนและอ่อนเพลีย จนกระทั่งคนในบ้านคิดสังเกตพาเธอไปหาหมอตตรวจจึงได้รู้ว่าอ้อตั้งครรภ์ เธอสารภาพกับพ่อแม่ว่าเกิดอะไรขึ้น และด้วยความรักลูกเมื่ออ้อบอกว่ารักผู้ชายคนนี้และเขาก็เป็นพ่อของลูกในท้องด้วย ซึ่งจริงๆ อ้อกับเขาก็ไม่ได้ตั้งใจจะมีลูกก่อนเรียนจบ แต่เมื่อเกิดการผิดพลาดก็ต้องแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น จึงบอกอ้อให้พาฝ่ายชายมาคุยและรับผิดชอบเรื่องที่เกิดขึ้น ในวันต่อมาอ้อรีบเอาข่าวดีเรื่องตั้งท้องมาบอกแฟนหนุ่ม พร้อมการเปิดประตูบ้านต้อนรับจากพ่อแม่เธอ ปฏิกริยาตอบกลับจากฝ่ายชาย กลับกลายเป็นการบ้ายเบี่ยงไม่รับผิดชอบอะไร และพูดประโยคแทงใจว่า ลูกในท้องของอ้อไม่ใช่ลูกของเขา อ้อพบกับความผิดหวังเสียใจและร้องไห้กลับบ้าน จากนั้นก็เริ่มเก็บตัวเงียบในห้อง หน้าตาเศร้าไม่ยิ้มแย้มเหมือนเคยเป็นพูดกับพ่อแม่บ่อยลงบางวันแทบไม่พูดกันเลย แม่ของอ้อพยายามเข้ามาปลอบให้ทำใจให้สบาย ลูกในท้องจะได้แข็งแรง แต่ความผิดหวังและชอกช้ำที่อ้อได้รับ มันทำให้ชีวิตช่วงอ้อมท้องของเธอมีแต่โลกที่เศร้าหมอง ไม่มีความสุขเลย ระหว่างตั้งครรภ์ เธออยู่ที่บ้านได้รับการดูแลจากพ่อแม่และญาติๆอย่างใกล้ชิด เพื่อไม่ให้กระทบกระเทือนใจ ทุกคนรอเพื่อให้อ้อมีสุขภาพดีจนกระทั่งถึงวันที่จะคลอดลูก พ่อแม่คือกำลังใจอย่างดีในช่วงที่อ้อมท้อง แต่เธอก็คิดอยู่เสมอว่าไม่สามารถที่จะชดเชยสิ่งที่เธอขาดไปได้นั้นคือ ความต้องการที่อยากจะได้อุ้มลูกจากคนที่ทำให้เธอท้องมากกว่าแต่ก็ไม่มี เธอคลอดในโรงพยาบาลเอกชนระดับดี เธอได้ลูกชายดูเหมือนว่าตาและยายจะรักหลาน

ตั้งแต่แรกเกิด และรู้สึกสงสารหลานเพราะไม่มีพ่อ จึงคอยเอาใจลูกและหลานเป็นพิเศษ พ่อแม่ของ อ้อถึงกับออกปากว่า ถึงหลานจะไม่มีพ่อก็ไม่เป็นไร ตายายจะเลี้ยงหลานอย่างดี อ้อรู้สึกดีใจที่ได้ยิน คำพูดเหล่านี้จากพ่อแม่ แล้วสิ่งที่ทุกคนไม่เคยคิดก็มาถึง หลังจากอ้อและลูกกลับจากโรงพยาบาลมาพักที่บ้าน เธอแอบทางบ้านไปหาฝ่ายชายพร้อมด้วยลูกชายวัย 4 วัน อ้ออยากให้เขาเห็นว่าลูกหน้าตา ของลูกเหมือนพ่อขนาดไหน เธอเดินอุ้มลูกขึ้นไปในห้องพักของเขาแล้วเกาะประตู เมื่อประตูเปิดอ้อ จึงส่งลูกให้เขาดูหน้า ฝ่ายชายก็ยังคงยืนยันกรานว่าเด็กที่อยู่ในอ้อมแขนของเธอไม่ใช่ลูกของเขาและยังมีคำต่อว่าเธอต่าง ๆ นานา หว่าเธอมีผู้ชายตั้งหลายคน พาลถึงบุพการีของเธอว่าพ่อแม่เธอว่าหวังจะ จับเขาเป็นลูกเขยให้ได้ แต่ละคำพูดไม่ได้สร้างสรรค์ความสุขใจให้เธอเลย ล้วนแล้วแต่ทำร้ายจิตใจ เธอแบบไม่มีเชื้อใยกับเธอ ความรักจากใจเธอถูกตอบสนองด้วยคำพูดดาดงดาดงและยังพาดพิงไปถึงพ่อแม่เธอด้วย อารมณ์โกรธและเสียใจตอนนั้นทำให้เธอพูดออกไปว่า ถ้าไม่ยอมรับลูกที่เธออุ้ม มาเป็นลูกของเขา อ้อจะโยนลูกทิ้งจากหอพักเดี๋ยวนี้อ เธอคิดว่าวิธีนี้จะได้ผลแต่ไม่ได้ผลเลย ทันทีที่พูดจบฝ่ายชายก็พาผู้หญิงคนใหม่ที่แอบอยู่ในห้องมาให้เธอเห็นหน้าแล้วบอกว่า คนนี้ต่างหากที่ผม จะมีลูกด้วยไม่ใช่คุณ แล้วก็พาเดินจงมือออกจากห้องไป ทิ้งอ้อกับลูกไว้ลำพังโดยไม่สนใจใยดีเธอเลย ขณะนั้นเธอทั้งโกรธและโมโหที่ผู้ชายไม่ไว้หน้าเธอเลย พาผู้หญิงคนใหม่มาให้เห็นต่อว่าเธอต่าง ๆ นานา เจ็บปวดหัวใจจนบอกไม่ถูก เธอควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ เหมือนไม่เหลืออะไรแล้ว ช่วงขณะนั้นเกิดความคิดแล้วเด็กคนนี้จะเกิดมาทำไม ไม่มีใครรับเป็นพ่อ แถมเธอต้องเจ็บปวดและอับอาย อ้อโยนลูกชายวัย 4 วันจากระเบียงชั้น 3 เธอมองเห็นร่างของลูกชายตกลงถึงพื้นไม่มีเสียงร้องใดๆ จากลูกเธอเลย ตอนนั้นเธอเสียใจ ตกใจ และกลัวมากๆ เหมือนอยู่คนเดียวในโลก เธอกรีดร้องและเป็นลมสลบไปจนกระทั่งมีคนแจ้งตำรวจ เธอไปพื้นที่โรงพยาบาล มองเห็นหน้าพ่อแม่และญาติๆ ที่มาเฝ้าต่างคนต่างร้องไห้ เธอไม่ได้ตั้งใจจะทำกับลูกอย่างนั้นเลย เป็นเพราะอารมณ์ชั่ววูบตอนนั้นเองจึงทำลงไปไม่ได้คิด เธอเสียใจกับการกระทำที่มันแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว ตำรวจตามมาที่โรงพยาบาลเธอถูกจับฐานกระทำผิดต่อชีวิต ฆ่าคนตายโดยเจตนา ศาลมีคำสั่งให้เธอติดคุกเป็นเวลา 6 ปี 10 เดือน อ้อรู้ว่าตัวเองทำผิด และไม่เคยให้อภัยตัวเองเลย เธอขอชดใช้ให้ลูกที่เสียชีวิต ด้วยการรับโทษอยู่ในเรือนจำ จนกว่าจะพ้นโทษเธอจะต้องอยู่ที่นั่นอีก 4 ปี 1 เดือน

ส่วนที่ 2. การวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอข้อมูล

2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา

กรณีศึกษาพฤติกรรมกรรมการจบชีวิตบุตรของมารดาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา เช่น ข้อมูลเรื่องอายุ การทำงาน การศึกษา รายได้ ภูมิลำเนาการพักอาศัย สถานภาพ และอายุของมารดาขณะที่กระทำการจบชีวิตลูกของตนเอง เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 : แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษา

ชื่อ	อายุปัจจุบัน	อายุขณะก่อเหตุ	ภูมิลำเนา	การศึกษา	การทำงาน	รายได้บาท/เดือน	การพักอาศัย	สถานภาพก่อนเกิดเหตุ
เอ	20	18	ภาคเหนือ	ป.4	ตกงาน	-	อาศัยผู้อื่น	ผู้ชายทอดทิ้ง
ผึ้ง	30	28	ภาคเหนือ	ม.6	คนรับใช้	4,000	อาศัยผู้อื่น	สามีคิดเหล้า ดิทยาและทำร้ายหนีสามีมา
กาหลง	24	19	ภาคอีสาน	ม.6	โรงงาน	4,500	ห้องเช่า	ผู้ชายทอดทิ้ง
เดือน	22	14	ภาคเหนือ	ป.1	ตกงาน	-	ห้องเช่า	ผู้ชายทอดทิ้ง
ดาว	24	23	กรุงเทพฯ	ป.ตรี	กำลังเรียน	-	บ้านพ่อแม่	ผู้ชายทอดทิ้ง
ลำควน	22	20	ภาคอีสาน	ม.3	โรงงาน	4,000	ห้องเช่า	ผู้ชายทอดทิ้ง
น้ำฝน	21	18	ภาคกลาง	อาชีวะ	เรียนและงานพิเศษ	4,800	บ้านพ่อแม่	แยกกันอยู่
ยุพิน	27	21	ภาคอีสาน	อาชีวะ	บริษัทฯ	6,000	ห้องเช่า	ผู้ชายทอดทิ้ง
จำปา	27	23	ภาคเหนือ	ม.6	สาวบาร์	8,000	ห้องเช่า	โสด
อ้อ	23	19	กรุงเทพฯ	ป.ตรี	กำลังเรียน	-	บ้านพ่อแม่	ผู้ชายทอดทิ้ง

ข้อมูลส่วนบุคคลของกรณีศึกษานักโทษหญิงทั้ง 10 คน พบว่า ขณะลงมือกระทำการจับชีวิตบุตร มีอายุระหว่าง 14 – 28 ปี อยู่ระหว่างกำลังศึกษาระดับอุดมศึกษา 2 ราย ระดับอาชีวะ 1 ราย จบการศึกษาระดับอาชีวะแล้ว 1 ราย ประถมศึกษาปีที่ 4 1 ราย และอีก 1 รายจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กรณีศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นคนที่มั่งงานทำประจำ แต่รายได้ไม่มากนักตั้งแต่ 4,000 – 8,000 บาท จะมีจำปายู่คนเดียวที่มีรายได้สูงกว่าคนอื่นคือ 8,000 บาท และมี 4 รายที่ไม่มีรายได้เลย คือ เอ เดือน ดาว และอ้อ เอและเดือนไม่มีรายได้เพราะตกงาน แต่ดาวและอ้อกำลังศึกษาอยู่จึงยังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง คนที่มั่งงานทำ 6 รายนั้น เป็นสาวโรงงาน 2 ราย คนรับใช้ 1 ราย บริษัท 1 ราย สาวบาร์เบียร์อีก 1 ราย และที่เหลืออีกหนึ่งรายทำงานร้านสะดวกซื้อ

ภูมิลำเนาของของแต่ละคนส่วนใหญ่จะเป็นคนต่างจังหวัด แยกเป็นภาคเหนือ 4 ราย ภาคอีสาน 3 ราย ภาคกลาง 1 ราย (น้ำฝน) และคนกรุงเทพฯ 2 ราย (ดาวและอ้อ)

เรื่องการพักอาศัยของกรณีศึกษา มี 2 ราย ที่มาขออาศัยคนอื่นอยู่ คือ เอกับผึ้ง และมีถึง 5 ราย ที่เช่าห้องพักอยู่เอง คือ กาหลง เดือน ลำดวน ชูพินและจำปา ส่วนที่เหลือ คือ ดาว น้ำฝน และอ้อ อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ของตนเอง

ด้านสถานภาพก่อนเกิดเหตุจับชีวิตบุตร จากกรณีศึกษาเกือบทั้งหมดถูกฝ่ายชายทอดทิ้งไป ต้องอยู่ตัวคนเดียว (7 ราย) คือ เอ กาหลง เดือน ดาว ลำดวน ชูพิน และอ้อ ส่วนที่เหลืออีก 3 ราย มีผึ้งหนีสามีมา ส่วนน้ำฝนอยู่กันคนละบ้านกับแฟนหนุ่ม และจำปา โสดไม่ทราบว่าใครเป็นพ่อของเด็ก ทั้งผึ้ง น้ำฝน และจำปา ถึงไม่ได้ถูกฝ่ายชายทอดทิ้ง แต่ก็อยู่ในสถานะตัวคนเดียวเช่นกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการจบชีวิตบุตรของมารดา

พฤติกรรมการจบชีวิตบุตรของมารดา หรือการทำร้ายลูกของตัวเองให้เสียชีวิตนั้นจำเป็นจะต้องศึกษาทำความเข้าใจถึงปัจจัยการนำไปสู่การกระทำดังกล่าว เพื่อให้ทราบว่า มีเงื่อนไขอะไรบ้างที่ทำให้เกิดการตัดสินใจกระทำการจบชีวิตลูกของตนเองได้ จากข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากกรณีศึกษาพอจะจำแนกเงื่อนไขที่แอบแฝงอยู่และสภาพปัญหาที่เจอดังต่อไปนี้

2.2.1 การตั้งครรภ์

2.2.2 ปัญหาทางครอบครัว

2.2.3 ปัญหาทางเศรษฐกิจ

2.2.4 ปัญหาทางสังคม

2.2.5 ปัญหาทางสุขภาพจิต

จากสภาพเงื่อนไขหรือปัญหาทั้ง 5 ประการที่รวบรวมได้จากกรณีศึกษานำมาแสดงเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้ (จากภาพตารางที่ 2)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 : ปัจจัยที่มีผลต่อการจบชีวิตบุตรของมารดา

ชื่อ	การตั้งครรภ์	ปัญหาทางครอบครัว	ปัญหาทางเศรษฐกิจ	ปัญหาทางสังคม	ปัญหาทางสุขภาพจิต
เอ	ไม่พึงประสงค์	- ฝ่ายชายทอดทิ้ง - โดคเด็ชว - ปกปิดพ่อแม่ตัวเอง	- ตกงาน - ไม่มีเงิน	- ถูกเหยียดหยาม - คูหมั่น/นินทา	- ซึมเศร้า - เครียด
ผึ้ง	ไม่รู้ตัวแต่พึงประสงค์	- หนีสามีมา - ไม่คิดต่อญาติ - อาศัยกับเจ้านาย	- ขากจน	- ถูกมองไม่ดี	- ซึมเศร้า - เครียด
กาหลง	ไม่พึงประสงค์	- ฝ่ายชายทอดทิ้ง - โดคเด็ชว - ปกปิดพ่อแม่ตัวเอง	- ขากจน	- ถูกคูหมั่น	- ซึมเศร้า - เครียด
เดือน	ไม่พึงประสงค์	- ฝ่ายชายทอดทิ้ง - โดคเด็ชว - ครอบครัวแตกแยก - ปกปิดผู้ใหญ่	- ตกงาน - ไม่มีบ้าน	- ถูกคูหมั่น - ถูกมองไม่ดี	- ซึมเศร้า - เครียด
ดาว	ไม่พึงประสงค์	- ฝ่ายชายทอดทิ้ง - โดคเด็ชว - ปกปิดพ่อแม่ตัวเอง	- ฐานะดี	- ถูกคูหมั่น - นินทา - ถูกมองไม่ดี	- ซึมเศร้า - เครียด
ลำควน	ไม่พึงประสงค์	- ผู้ใหญ่ฝ่ายชายไม่ยอมรับ - ฝ่ายชายทิ้ง - โดคเด็ชว - ปกปิดพ่อแม่ตัวเอง - ฝ่ายชายมีผู้หญิงใหม่	- ขากจน	- ถูกเหยียดหยาม - คูหมั่น/นินทา	- ซึมเศร้า - เครียด
น้ำฝน	ไม่พึงประสงค์	- แยกกันอยู่คนละบ้าน - ฝ่ายชายไม่ทิ้ง /ปกปิดพ่อแม่ - โดคเด็ชว - ปกปิดพ่อแม่ตัวเอง	- ขากจน	- คำหั้น นินทา - ถูกเหยียดหยาม	- ซึมเศร้า - เครียด
ยุพิน	ไม่พึงประสงค์	- ฝ่ายชายทอดทิ้ง - ฝ่ายชายมีผู้หญิงใหม่ - โดคเด็ชว - บอกทางบ้านรับรู้	- ปานกลาง	- ถูกเหยียดหยาม - คูหมั่น/นินทา	- ซึมเศร้า - เครียด

ตารางที่ 2 (ต่อ) : ปัจจัยที่มีผลต่อการจบชีวิตบุตรของมารดา

ชื่อ	การตั้งครรถ์	ปัญหาทาง ครอบครัว	ปัญหาทาง เศรษฐกิจ	ปัญหาทาง สังคม	ปัญหาทาง สุขภาพจิต
จำปา	ไม่พึงประสงค์	- อยู่คนเดียวโดดเดี่ยว - ไม่มีผู้ชายเป็นตัว เป็นตน - ไม่รู้ว่าใครเป็นพ่อเด็ก - ปกปิดพ่อแม่ตัวเอง	- ปานกลาง	- คำหนี นินทา - ถูกเหยียดหยาม	- เครียด
อ้อ	ไม่พึงประสงค์	- ต่างฝ่ายต่างอยู่บ้านตัว เอง - ฝ่ายชายไม่รับผิดชอบ ทอดทิ้ง - ฝ่ายชายมีผู้หญิงใหม่ - ผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงรับรู้	- ฐานะดี	- ถูกนินทา เหยียดหยาม	- ซึมเศร้า - เครียด

จากข้อมูลในตารางที่ 2 ที่แสดงที่มาของสภาพปัญหาอันก่อให้เกิดการกระทำรุนแรงของมารดา คือ การจบชีวิตบุตรของตนเองนั้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ปัญหาการตั้งครรถ์ของมารดา จากกรณีศึกษา 9 ใน 10 รายเป็นการตั้งครรถ์แบบไม่พึงประสงค์ คือ ไม่พร้อมที่จะมีบุตร ยกเว้นฝั่งคนเดียวที่มีสามีมีลูกแล้วแต่หนีออกจากบ้าน มาทราบภายหลังว่าตั้งท้องกับสามีตอนหนีมาแล้ว เธอไม่ปฏิเสธลูกในท้องและยินดีตั้งท้องจนกว่าลูกจะคลอด

ปัญหาทางครอบครัว เอ กาทหลง เดือน ดาว ลำดวน น้ำฝน ยุพิน และจำปา 8 ภายใน 10 นี้ ส่วนแต่เป็นมารดาคนเดียวลำพัง ฝั่งอยู่บ้านนายจ้างและอ้ออยู่บ้านพ่อแม่ เกือบทั้งหมดที่ถูกฝ่ายชายทอดทิ้งไปไม่รับผิดชอบลูกในท้องของพวกเขา ยกเว้นฝั่งหนีมาและจำปาที่ไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตน 8 รายที่ปกปิดเรื่องการตั้งครรถ์ไม่ให้ผู้ใหญ่ฝ่ายตนเองรับรู้ยกเว้น 2 รายคือยุพิน และอ้อที่บอกให้พ่อแม่รู้เรื่อง

ปัญหาทางเศรษฐกิจ เกิดครั้งที่มีฐานะยากจนคือ เอ ฝั่ง กาทหลง เดือน ลำดวน และน้ำฝน 2 ใน 6 รายที่อยู่ในฐานะยากจนและอยู่ในสภาพตกงานคือ เอและเดือน ในระดับฐานะปานกลางมียุพินกับจำปา ส่วนดาวและอ้อ จะมีฐานะดีกว่าคนอื่นๆ

ปัญหาทางสังคม กรณีศึกษาทั้ง 10 รายล้วนแล้วเจอปัญหาทางสังคมที่ไม่แตกต่างกันเลยคือ จะถูกคนในสังคมเริ่มจากเพื่อนในห้องเรียน เพื่อนที่ทำงาน คนข้างบ้าน ข้างห้องที่รู้เรื่อง ทุกรายจะ

ถูกตื๋นนิทา คหมิน เขียคหยาม มงไปในทางที่เป็นผู้หญิงไมดี ท้องไมมีพ่อ เป็นผู้หญิงใจเร็วใจ
งาย ซึ่งทำให้เธอรู้สึกอับอาย ไม่อยากออกไปสู่สังคมาชนอก

ปัญหาทางสุขภาพจิต การลงมือทำร้ายลูกของมารดาจนเสียชีวิต นับว่าเป็นเรื่องไม่ปกติ แม่
ที่ก่อเหตุอาชญากรรมลักษณะนี้ได้จึงมีปัญหาทางสุขภาพจิตร่วมด้วยขณะที่เกิดเหตุทั้ง 10 รายล้วน
แต่มีอาการทางสุขภาพจิต คือ อาการซึมเศร้า เครียด ร้องไห้ เก็บตัว ไม่ค่อยพูดคุยกับใคร หงุดหงิด
กังวลนอนไม่หลับ วิดกกังวลไปหมดทุกเรื่อง ส่วนใหญ่จะมีอาการนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงตั้งครรภ์
หลังจากถูกปฏิเสธความรับผิดชอบจากฝ่ายชาย ทั้ง 10 รายไม่มีใครเป็นโรคปัญญาอ่อน โรคจิตเภท
และคิดสารเสพติด แต่อาการที่เกิดขึ้นขณะที่ทำร้ายลูกจนเสียชีวิตของกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย ไม่มี
รายงานจากแพทย์ยืนยันว่าเป็น อาการป่วยจากโรคซึมเศร้าหลังคลอด หรือเป็นอาการป่วยจาก
อาการทางจิตเลย

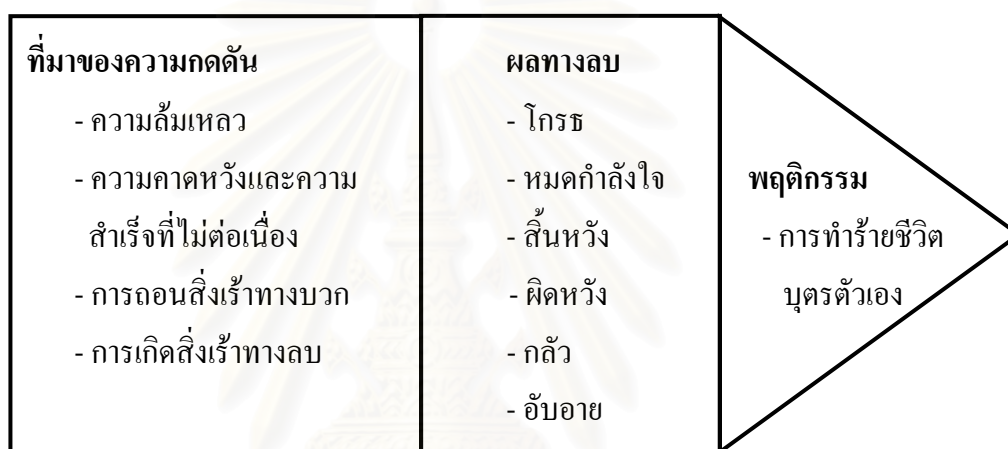

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3 วิธีการจบชีวิตบุตรของมารดา

พฤติกรรมการจบชีวิตบุตร หรือ การทำร้ายบุตรจนเสียชีวิตของมารดา ผู้วิจัยจำเป็นต้องศึกษา เพื่อทำความเข้าใจถึงกระบวนการที่จะนำไปสู่การกระทำต่อชีวิตบุตรของตนเอง ดูจากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กรณีศึกษาแต่ละคนถูกกดดันทำให้เกิดความเครียด จนกระทั่งรุนแรงถึงขั้นก่ออาชญากรรมทำร้ายบุตรของตนเอง โดยมีองค์ประกอบ ตามรูปภาพที่ 2

รูปภาพที่ 2 : แสดงองค์ประกอบของความกดดันและผลที่เกิดขึ้น (Robert Agnew, 1980 อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547))

ดังนั้นการศึกษากระบวนการจบชีวิตบุตรของกรณีศึกษามีที่มาจากความกดดัน อันเป็นผลทำให้เกิดผลทางลบ และกระตุ้นให้เกิดการลงมือทำร้ายต่อชีวิตบุตร ดังรายละเอียดจากกรณีศึกษา ทั้ง 10 ราย ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 : แสดงกระบวนการความกดดันของกรณีศึกษา

ชื่อ	ที่มาของความกดดัน				ผลทางลบ						พฤติกรรมมารอบชีวิตบุตร
	ความล้มเหลว	ความคาดหวัง/ ความสำเร็จที่ไม่ต่อเนื่อง	การถอนสิ่งเร้าทางบวก	เกิดสิ่งเร้าทางลบ	โกรธ	หมด กำลังใจ	สิ้น หวัง	ผิด หวัง	กลัว	อับ อาย	
เอ	ห้องไม่มีพ่อ/ ตงงาน	ฝ่ายชายทอดทิ้ง	แก้แค้น	ทำร้ายลูกตนเอง	-	✓	✓	✓	✓	✓	ทำลูกหลุดมือกระแทก พื้น
ผึ้ง	ห้องไม่มีพ่อ/ หนีสามี	ขอความช่วยเหลือจากใครไม่ได้	-	ปล่อยลูกให้ เสียชีวิต	-	-	✓	✓	✓	✓	คลอดลูกในห้องน้ำปล่อย ลูกไว้ ลูกเสียชีวิต
กาหลง	ห้องไม่มีพ่อ	กำจัดปัญหาเฉพาะหน้า	กำจัดปัญหาเฉพาะหน้า	ทำร้ายลูกตนเอง	-	✓	✓	✓	✓	✓	เอาผ้าขนหนูปิดปากปิด จมูกลูก ใส่ถุงทิ้งกองขยะ
เดือน	ห้องไม่มีพ่อ/ ตงงาน	ฝ่ายชายทอดทิ้ง	กำจัดปัญหาเฉพาะหน้า	ทำร้ายลูกตนเอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	โยนลูกลงคลอง
ดาว	ห้องไม่มีพ่อ	ฝ่ายชายทอดทิ้ง	แก้แค้น	ทำร้ายลูกตนเอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	ใช้กรรไกรแทงลูก
ลำควน	ห้องไม่มีพ่อ	ฝ่ายชายทอดทิ้งไปแต่งงานใหม่	แก้แค้น	ทำร้ายลูกตนเอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	ทิ้งลูกลงถังขยะ
น้ำฝน	ห้องไม่มีพ่อ	ไม่กล้าบอกผู้ใหญ่/ฝ่ายชายเด็กกว่า	กำจัดปัญหาเฉพาะหน้า	ทำร้ายลูกตนเอง	-	✓	✓	✓	✓	✓	ทิ้งลูกในป่าหุบเขา
ยูพิน	ห้องไม่มีพ่อ	ฝ่ายชายทอดทิ้ง/มีผู้หญิงใหม่	แก้แค้น	ทำร้ายลูกตนเอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	เอาน้ำร้อนลวกแล้วใช้มีด ปาดคอ
จำปา	ห้องไม่มีพ่อ	ไม่รู้ว่าใครเป็นพ่อเด็ก	กำจัดปัญหาเฉพาะหน้า	ทำร้ายลูกตนเอง	-	-	✓	✓	✓	✓	เอาผ้าขนหนูปิดปากปิด จมูกลูก ใส่กล่องกระดาษ ไปเผา
อ้อ	ห้องไม่มีพ่อ	ฝ่ายชายไม่รับเป็นพ่อเด็ก/มีผู้หญิงใหม่	แก้แค้น	ทำร้ายลูกตนเอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	โยนลูกจากกระเบื้องห้อง ชั้น 3

จากข้อมูลตารางที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ของที่มาของความกดดัน อันส่งผลให้เกิดผลทางลบ และสุดท้ายลงมือกระทำต่อชีวิตบุตรของตนเอง กรณีศึกษาทั้งหมดพบกับความล้มเหลวในชีวิต คือ การท้องไม่มีพ่อ โคนฝ่ายชายทอดทิ้งไปมีที่ที่ทิ้งไปเฉยๆ เช่น เอ กาหลง เดือนและดาว มี 3 รายที่ฝ่ายชายไปมีผู้หญิงใหม่คือ ลำดวน ยูพิน และอ้อ ส่วนฝั่งลูกไม่มีพ่อเพราะเธอหนีสามีมา และอีกหนึ่งรายคือ จำปาไม่รู้ว่าพ่อเด็กเป็นใคร ประกอบกับภาวะกดดันอื่นๆเช่น ตกงาน ขากจน ไม่ได้รับการยอมรับ สิ่งร้ายทางบวกลดลง สิ่งร้ายทางลบมากขึ้น เกิดเป็นความโกรธแค้นผสมรวมกับความหมดกำลังใจ สิ้นหวัง ผิดหวัง ความกลัวและอับอาย กลายเป็นแรงประทุทำให้เกิดการตัดสินใจทำในสิ่งที่รุนแรงก็คือ การลงมือทำร้ายชีวิตลูกตนเองด้วยวิธีการต่างๆ จากกรณีศึกษา 10 ทำลูกหลุดมือ กระแทกพื้นเสียชีวิต กาหลงกับจำปาเอาผ้าขนหนูปิดปากปิดจมูกลูก นอกจากนี้แต่ละรายได้ใช้วิธีต่างกันก็คือ ฝั่งคลอดลูกแล้วปล่อยให้ลูกเสียชีวิต เดือนโยนลูกลงคลอง ดาวใช้กรรไกรแทงลูก ลำดวนทิ้งลูกลงถังขยะ น้ำฝนทิ้งลูกไว้ในป่าหุบเขา ยูพินเอาน้ำร้อนลวกแล้วปาดคอ และอ้อโยนลูกลงมาจากกระเบื้องชั้น 3 กรณีศึกษาทั้ง 10 รายมีผลทางลบที่มีความรู้สึกเหมือนกันทั้งหมดคือ สิ้นหวัง ผิดหวัง กลัวและอับอาย มี 3 รายมีอาการหมดกำลังใจร่วมด้วยคือ เอ กาหลง และน้ำฝน ที่เหลืออีกครั้งหนึ่งมีความโกรธ และหมดกำลังใจร่วมด้วยคือ เดือน ดาว ลำดวน ยูพิน และอ้อ โดยเรียงลำดับความรุนแรงของอารมณ์กับการกระทำของกรณีศึกษาจากน้อยไปมาก ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 : แสดงอารมณ์และความรุนแรงกับการทำร้ายบุตร

ชื่อ	อารมณ์ทางลบ						การกระทำรุนแรงต่อบุตร
	โกรธ	หมดกำลังใจ	สิ้นหวัง	ผิดหวัง	กลัว	อับอาย	
ฝั่ง	-	-	✓	✓	✓	✓	คลอดลูกทิ้งในห้องน้ำ
จำปา	-	-	✓	✓	✓	✓	เอาผ้าขนหนูปิดปากลูก
เอ	-	✓	✓	✓	✓	✓	ทำลูกหลุดมือกระแทกพื้น
กาหลง	-	✓	✓	✓	✓	✓	เอาผ้าปิดปากลูก
น้ำฝน	-	✓	✓	✓	✓	✓	ทิ้งลูกในป่าหุบเขา
เดือน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	โยนลูกลงคลอง
ดาว	✓	✓	✓	✓	✓	✓	ใช้กรรไกรแทงลูก
ลำดวน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	ทิ้งลูกลงถังขยะ
ยูพิน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	เอาน้ำร้อนลวกแล้วปาดคอลูก
อ้อ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	โยนลูกลงจากกระเบื้องชั้น 3

จากตารางที่ 4 จะเห็นว่า อารมณ์ของมารดากรณีศึกษาทั้งหมด มีหลากหลายอารมณ์ร่วมกัน เช่น สิ้นหวัง ผิดหวัง กลัว อับอาย และหมดกำลังใจ และถ้ามีอารมณ์โกรธร่วมด้วยขณะนั้น การทำร้ายลูกจะค่อนข้างโหดร้าย คือ มีการทำร้ายร่างกายลูกร่วมด้วย เช่น คาวการใช้กรรไกรแทงลูก ยุพิน เอน้ำร้อนลวกแล้วปาดคอ หรือใช้วิธีที่สยดสยอง เช่น อ้อโยนลูกลงมาจากระเบียงชั้น 3 เป็นต้น ขณะที่ทำกับลูกของตนเอง ล้วนแต่เป็นอารมณ์ชั่ววูบที่ไม่สามารถยับยั้งได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4 ความเห็นของมารดาต่อการจบชีวิตบุตรของตนเอง

ความเห็นเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อบุคคล หรือการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ประสบการณ์ การคิด การพิจารณาตนเอง แสดงถึงการยอมรับและไม่ยอมรับ ความรู้สึกของตนเองจึงแสดงออกมาเป็นพฤติกรรม (ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์, 2540) ที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้เห็นได้ว่า ความเห็นส่งผลอย่างยิ่งต่อการแสดงพฤติกรรมอย่างมาก ฉะนั้นการศึกษาพฤติกรรมการจบชีวิตบุตรของมารดา จึงต้องทำความเข้าใจถึงความเห็นของกรณีศึกษาแต่ละราย

กรณีศึกษาได้ให้ความหมายของการจบชีวิตบุตรเป็นไปในทางเดียวกัน คือ การที่ตนเองได้กระทำการใดๆอันเป็นเหตุให้ลูกจบชีวิตหรือเสียชีวิตไป นอกจากนี้กรณีศึกษาทุกคนรู้สึกเสียใจกับการกระทำของเธอ และจะมีอาการเศร้าเสียใจทุกครั้ง ร้องไห้ทุกครั้งทีพูดถึงเรื่องนี้ นอกจากนี้กรณีศึกษาทุกคนยังบอกว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่สมควรทำเลย สำนึกว่าตนเองเป็นคนไม่ดี เป็นคนเลวไม่น่าให้อภัย และยอมรับผิดกับสิ่งที่ได้กระทำลงไป กรณีศึกษามากกว่าครึ่งหนึ่งรู้สึกว่าเธอไม่ควรจะรับโทษคนเดียว ฝ่ายชายที่ทำให้เธอตั้งครรภ์และทิ้งเธอไปควรได้รับโทษด้วย และเมื่อมาแยกดูความเห็นของแต่ละบุคคลมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

กรณีศึกษา คนที่ 1 นามสมมติ “เอ”

“วันแรกที่หนูกลับจากโรงพยาบาล ถึงห้องพักที่ขออาศัยเพื่อนอยู่ เพื่อนที่เป็นเจ้าของห้องต่อว่าหนูสารพัด ทวงบุญคุณที่ให้อยู่กับเขา ตอนนั้นหนูทั้งอ่อนเพลียทางกายทางใจ คิดมากเกิดหน้ามืด มือไม้อ่อน แล้วลูกที่อุ้มอยู่ก็ตกลงจากมือ” เธอเล่าไปน้ำตาไหลคลอเบ้าตา หยุดไปสักครู่แล้วพูดต่อว่า “ลูกหนูไม่กระดุกกระดิกตัวเลย หนูอุ้มลูกไปให้เพื่อนข้างห้องดูเขาบอกว่าลูกหนูตายแล้ว” เธอบอกว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เธอเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรู้ตัวว่าได้ทำผิดกับลูกของเธอ เธออยากให้ลูกยกโทษให้เธอ เธอบอกว่า “ทุกคืนหนูยังนอนร้องไห้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” อีกประโยคที่เธอบอกคือ “หนูอยากให้ฝ่ายชายรับผิดชอบด้วย ถ้าหนูผิดเขาก็ผิดที่ทำให้หนูมีลูก”

กรณีศึกษา คนที่ 2 นามสมมติ “ผึ้ง”

ผึ้งเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในกรณีศึกษา มีครอบครัวและมีลูกแล้ว แต่ผึ้งโตจากต่างจังหวัดไม่ประสีประสา หนีสามีมาทำงานรับใช้ ผึ้งยอมรับว่าเลี้ยงลูกไม่เป็น ลูก 2 คนที่คลอดออกมาก่อนหน้านี้ หมอตำแยแถวบ้านทำคลอด เพราะเธอไม่มีเงินไปโรงพยาบาล ลูกออกมาแม่ของเธอก็เอาลูกไปเลี้ยง ผึ้งไม่มีประสบการณ์การเลี้ยงลูกมากนัก วันที่เจ็บท้องเธอก็ทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้เบอร์ขอความ

ช่วยเหลือลูกเงิน ติดต่อเจ้านายก็ไม่ได้ เธอคลอดลูกเองแต่ทำอะไรไม่เป็นเลขสุดท้ายลูกของเธอก็ตาย “หนูตกใจมากเลือดไหลเต็มไปหมด ในห้องน้ำมีแต่เลือด สายสะดือลูกหนูก็ตัดไม่เป็น ทำอะไรไม่ถูก หนูหมดสติไป ตื่นขึ้นมาอีกที่ลูกตัวเย็นไม่หายใจ หนูพยายามเขย่าตัวลูกเท่าไรก็ไม่เป็นผลเลย” ฟังเล่าด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ “พอหนูมีแรงลุกขึ้นได้ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรกับลูกดี คิดว่าลูกไม่ฟื้นแล้ว เลยเอาลูกไปทิ้งในถังขยะหน้าห้อง” เธอรับสารภาพว่า “หนูรู้ว่าหนูผิด หนูโง่มากที่ไม่รู้อะไร จนทำให้ลูกตาย” ฟังขอรับผิดคนเดียว เธอไม่โทษพ่อของลูก เพราะเขาไม่รู้เรื่องอะไร

กรณีศึกษา คนที่ 3 นามสมมติ “กาหลง”

ตอนที่กาหลงทำการจบชีวิตลูกตนเอง เพราะอารมณ์ชั่ววูบที่เกิดขึ้นเธอเป็นแม่วัยรุ่นที่อยู่กับลูกอ่อนวันแรกในห้องพัก จู่ๆลูกก็ร้องไม่หยุด เธอพยายามทำให้ลูกหยุดร้อง อุ้มก็แล้ว ป้อนนมก็แล้ว “หนูรู้สึกรับไม่ได้กับเสียงร้องของลูกที่ไม่ยอมหยุด โกรธตัวเองที่ทำให้ลูกหยุดร้องไม่ได้ โหมเพื่อนข้างห้องที่ตะโกนด่าหนูที่ลูกหนูร้องเสียงดัง ตอนนั้นหนูอยากทำให้ลูกหยุดวิธีไหนก็ได้ เลยตัดสินใจเอาผ้าขนหนูปิดปากลูก จนลูกเงียบไป หนูไม่รู้ว่าลูกตายแล้ว ตอนนั้นหนูรู้แต่ว่า หนูทำให้ลูกหยุดร้องได้แล้ว หนูพอใจ เหนื่อย และเพลียมากจนหลับไป” น้ำตาไหลออกมาเมื่อกาหลงพูดประโยคนี้ “หนูมารู้ว่าลูกตายตอนตื่นขึ้นมา ตัวลูกเขียวคล้ำ หนูกลัวมาก หนูเลยเอาผ้าห่อลูกไปทิ้งที่กองขยะ แล้วกลับมาที่ห้องพัก” กาหลงสำนึกผิดจากประโยคที่ว่า “หนูอยากบอกลูกว่า หนูขอโทษที่ทำกับลูกอย่างนี้ อยากให้ลูกยกโทษให้หนูด้วย” กาหลงพูดถึงพ่อของลูกว่า “เพราะเขาทิ้งหนู หนูถึงเป็นอย่างนี้ เขาน่าจะติดลูกกับหนูด้วย”

กรณีศึกษา คนที่ 4 นามสมมติ “เดือน”

น้ำเสียงของเดือนตอนเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง ถ้าใครได้ยินคงต้องเสียน้ำตาไปกับเธอด้วย “หนูเดินออกจากโรงพยาบาลอย่างโดดเดี่ยว อุ้มลูกเดินตามทางอย่างไร้จุดหมาย หนูไม่รู้จะไปไหน จะไปหาขายกล้วยต่อว่า ทั้งจะทำให้ขายอับอายชาวบ้านข้างเคียง หนูไม่มีทางออกเลย ไม่มีใครให้ปรึกษา หนูไม่รู้จะเอาอะไรให้ลูกกิน เงินหนูก็ไม่มี งานก็ไม่มี” น้ำตาค่อยๆซึมออกมาขณะที่เดือนเล่าให้ฟัง เดือนเล่าต่อว่า “หนูแวนั่งพักตรงศาลาริมคลอง แล้วเอาลูกนอนบนตักหนู หนูดูลูกแล้วร้องไห้ ทำไมลูกเหมือนแม่นัก แม่เป็นกำพร้า ลูกของแม่ก็เป็นกำพร้า” แล้วอยู่ๆก็มีความคิดเกิดขึ้นในสมองของเธอ “ถ้าลูกอยู่ต่อไป ลูกคงต้องอดตายแน่ๆ แม่คงไม่มีวันเลี้ยงลูกได้เพราะแม่มีแต่ตัวแม่ไม่อยากจะให้ลูกมีชีวิตที่ลำบากทุกข์ทรมาน ยกโทษให้แม่ด้วย” พุดจบเธอโยนลูกของเธอลงในคลอง แล้วเดินกลับที่พักอย่างเศร้าหมองในใจที่สุด เดือนบอกว่า “ถ้าลูกยังมีชีวิตอยู่ ยังไงก็ต้องตายอยู่ดี คืออดตาย ตายช้าตายเร็วลูกก็ต้องตาย หนูจึงจำเป็นต้องทำอย่างนั้น” นี่คือการคิดของเด็กอายุ

14 ปี ตอนนั้นเดือนยังเด็กมากๆ และถือว่าเด็กที่สุดในกรณีศึกษาทั้งหมด พูดถึงพ่อของลูกเดือนเดือนพูดถึงเขาว่า “เขาทำหนูท้อง แล้วก็ทิ้งหนูไป ใจร้ายใจดำ เขาควรรับโทษคนละครั้งกับหนู”

กรณีศึกษา คนที่ 5 นามสมมติ “ดาว”

เธอรู้แล้วว่าสิ่งที่ทำลงไปมันทำร้ายจิตใจเธอมาก เธอทำร้ายลูกตัวเองอย่างโหดเหี้ยม เธอใช้คำพูดว่า “ดาวเป็นแม่ที่เลวร้ายมากๆ ที่ทำกับลูกได้ขนาดนั้น และไม่ควรจะได้รับการให้อภัยจากลูกด้วย ลูกคงเจ็บมากตอนที่ดาวลงมือกระทำ” พูดจบเธอเริ่มร้องไห้ หลังจากที่ทำได้เธอจึงพูดต่อ “ตอนนั้นดาวรู้แต่ว่าทำยังไงก็ได้ให้ลูกหยุดร้องที่ ดาวเจ็บปวดทั้งแปลทางกายจากการคลอดลูก และแปลทางใจที่ถูกแฟนทิ้ง ใครก็ได้เอาเด็กคนนี้ไปที ดาวนึกในใจ ไม่มีใครสักคนมาช่วยดาว ตอนนั้นเห็นกรรไกรอยู่ใกล้ๆ เอื้อมไปหยิบกรรไกร จับกรรไกรไว้แน่น ดาวจะทำยังไง ลูกหยุดร้องได้ไหม ตอนนั้นโลกเลวร้ายที่สุดสำหรับดาว เหมือนอยู่ในนรกเลย เลือดเประระเต็มตัว ดาวอยากไปจากนรกตรงนั้น ไม่อยากได้ยินเสียงร้องของลูกอีก จึงจ้วงแทงลูกด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ดาวไม่แน่ใจว่าแทงลูกไปที่ครั้ง แต่รู้ว่าหลายครั้ง เพราะอยากให้ลูกหยุดร้อง” แล้วเธอก็หยุดพูดสักพักหนึ่ง เธอพูดต่อว่า “ลูกคงตายแล้ว เขาหยุดหายใจไปนานแล้ว แต่ดาววันนี้ถึงแม้ว่าจะมีลมหายใจอยู่แต่ก็เหมือนตายทั้งเป็น ดาวสำนึกผิดกับสิ่งที่เธอทำลงไป เธอสวดมนต์ก่อนนอนและขอให้ลูกที่เธอลงมือทำร้ายชีวิตเขา กลับมาเป็นลูกเธออีก ถ้าหากเธอมีโอกาสตั้งครรถ์อีกหน ส่วนคนเป็นพ่อของลูกนั้น ดาวบอกว่า “ตอนมีลูกในท้องเราช่วยกันทำ มาตอนนี้เขาทิ้งไป ที่เป็นอย่างนี้เพราะเขา เขาควรจะต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วย”

กรณีศึกษา คนที่ 6 นามสมมติ “ลำควน”

“หนูเสียใจที่สุดในชีวิตที่มีเรื่องนี้เกิดขึ้นกับหนู แต่หนูไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร บอกที่บ้านก็ไม่ได้ จะปรึกษาใครก็ไม่มี หนูจึงหาทางออกของหนูเอง” ดาวเริ่มแดงๆ เมื่อลำควนเริ่มเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเกือบ 2 ปีที่ผ่านมา “หนูคงใจง่ายที่เชื่อผู้ชายง่ายไป พ่อกับแม่แฟนหนูก็ไม่รับหนู จะหาผู้หญิงใหม่แต่งงานให้ด้วย เขาก็เชื่อพ่อแม่เขา เขาทิ้งหนูไปหน้าตาเฉย” หนูเก็บความแค้นความเจ็บใจไว้ในอก “วันที่หนูคลอดไม่มีใครมาเยี่ยมดูแล แม้แต่พ่อของลูกก็ไม่มาเลย หนูโทรบอกเขาวันที่จะออกจากโรงพยาบาลว่า มาดูหน้าลูกชายหน่อยเหมือนพ่อมากๆ” ลำควนได้รับคำตอบที่ทำให้อารมณ์ของเธอที่เก็บความคับแค้นใจไว้ เป็นเหมือนระเบิดเวลาที่ทำให้เธอต้องผิมนหันต์ในชีวิต แฟนหนูเขาบอกว่า เขามาไม่ได้เขาแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ภรรยาใหม่ของเขากำลังท้องอยู่ด้วย ลำควนเล่าต่อหน้าตาไหลลงมาเป็นสายขณะเล่า “เย็นวันนั้นหนูออกจากโรงพยาบาล หนูนั่งกอดลูกที่กำลังหลับอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง จนกระทั่งห้างเลิก หนูนั่งรอเวลาจนไม่มีใครเหลืออยู่หน้า

ห่างแล้ว ในสมองหนูตอนนั้นนึกถึงแต่ประโยคที่แฟนพูดว่า เขากำลังมีลูก เมียเขาท้อง แล้วลูกคนนี้ล่ะลูกเขาหรือเปล่า ถ้าเขาไม่รับไม่อยากจะเห็นหน้าลูก ก็อย่าเห็นอีกเลย” เธอจับลูกที่กำลังหลับคว่ำหน้าลงในถังขยะใบใหญ่หน้าห้าง แล้วปิดฝาถังขยะ แล้วเธอก็กลับบ้านตัวคนเดียว ถ้าดวงพูดต่อว่า “ระหว่างทางหนูคิดถึงลูก จะกลับไปเอาลูกกลับบ้าน คิดอย่างนี้หลายครั้ง คิดๆไปก็มีอีกความคิดแทรกเข้ามาที่ว่า แฟนกำลังมีลูกคนใหม่ หนูเลยทิ้งลูกไว้ในถังขยะ จนตำรวจมาจับหนูไป” ถ้าดวงพูดถึงแฟนว่า “เขาเป็นคนที่ทำให้ลูกเกิดมา ทำไมไม่รักลูก กับเมียใหม่ทำไมถึงรักลูกเมียใหม่ได้ เขาน่าจะผิดด้วยที่ทำให้หนูท้องลูกไม่มีพ่อ หนูอยากให้เขาติดคุกอยู่กับหนูด้วย”

กรณีศึกษา คนที่ 7 นามสมมติ “น้ำฝน”

เธอเล่าว่าเธอเครียดมากตอนไปคลอดลูกที่โรงพยาบาล อยากจะหาทางออกที่ดีที่สุด แต่ปัญหาที่เธอเจอมันใหญ่โตสำหรับเธอเหลือเกิน พ่อของลูกก็เด็กกว่าเธอหาความเป็นผู้นำก็ยังไม่มีความรอบรยายวิฤตชีวิตตอนเกิดเหตุให้ฟัง “วันนั้นหนูออกจากโรงพยาบาล หลังจากอยู่ที่นั่น 4 วันเหมือนแบกภูเขาไว้บนหัว หนักอึ้งไปหมด หนูคิดอะไรไม่ออกอยากกลับบ้าน แต่เอาลูกกลับบ้านก็ไม่ได้ กลัวความผิด ผู้ใหญ่จะลงโทษและต่อว่า หนูเลยตัดสินใจว่า จะทิ้งลูกไว้พงหญ้าข้างทาง หนูเดินเข้าไป ด้านในเป็นป่าใหญ่กว้างๆ คิดว่ามาไกลพอแล้ว หนูลองลูบทิ้งไว้พร้อมขวดนมกับขวดยา หนูรู้แต่ว่าตอนนั้นหนูจะมีลูกไม่ได้ หนูยังไม่พร้อม” เธอเล่าต่อว่า แถวนั้นมีแต่ป่าไม่มีบ้านคน ถ้าทิ้งลูกไว้คงไม่มีใครรู้ว่าเป็นลูกเธอ วันต่อมามีคนหาปลาไปเจอศพลูกของเธอ ถูกมดกัดเต็มตัวเสียชีวิต แล้วเธอก็ถูกจับ “หนูตกใจที่ตำรวจมาหาหนู บอกว่าลูกที่หนูทิ้งไว้ในป่าหญ้าเสียชีวิตแล้ว” เขารู้ว่าเป็นหนูจากขวดยาเพราะมีชื่อแม่อยู่ที่ขวดยาของโรงพยาบาล ถ้าดวงยอมรับบอกว่า “หนูรู้ว่าหนูผิดไปแล้ว แต่หนูไม่รู้จะหาทางออกยังไง มีดแปดด้าน จำเป็นต้องทำ หนูฆ่าลูกหนูก็ควรรับกรรมที่หนูทำ” ถ้าดวงพูดถึงแฟนเด็กของเธอว่า “เขาไม่ผิด เพราะตอนหนูทำลงไป หนูไม่ได้บอกเขาเลย”

กรณีศึกษา คนที่ 8 นามสมมติ “ยูพิน”

เธอคนนี้ดูเหมือนจะโกรธแค้นฝ่ายชายอย่างรุนแรง เธอย้ำถึง 3 ครั้ง ว่า “ชาตินี้ฉันจะไม่รักผู้ชายคนไหนอีกแล้ว ผู้ชายใจร้าย เห็นแก่ตัว ทำให้ฉันเป็นอย่างนี้” ยูพินบอกว่า “ฉันแค้นใจมาก พอรู้ว่าท้อง ฉันชวนไปหาพ่อแม่ฉัน เขาก็ไม่ไปดิฉันจะไปโน่นไปนี่ตลอด ฉันคลอดลูกแล้วก็ยังไม่ไปเลย” ยูพินเริ่มเสียงสั่นเครือ “จนถึงวันที่ฉันทำลูกตาย เขาหายไป กลับมาอีกทีจะเลิกกับฉัน บอกว่ามีคนใหม่ดีกว่าฉันทุกอย่าง สวยกว่า ดีกว่า และรวย เขาดีฉันจนเลือดไหลที่คิ้ว ไม่พาไปหาหมอแล้วก็ออกไป บอกว่าจะไม่มาหาฉันแล้ว” ยูพินเล่าไปดูเหมือนว่าจะมีอารมณ์โกรธแทรกเข้ามาด้วย

ดูจากสีหน้าเข้ม และน้ำเสียงที่แสดงความแค้นออกมา ยูพินยอมรับว่า “ฉันรู้ ฉันโกรธเขา แล้วก็เอาความโกรธแค้นมาลงที่ลูก ลูกสาวของฉันคงเจ็บปวดมากตอนโดนน้ำร้อนลวก ฉันเอาน้ำร้อนในกาต้มน้ำราดลงบนหัวของลูกฉัน ลูกร้องกรีดไม่หยุด ฉันยังบ้าคลั่ง หยิบมีดได้ปาดคอลูก โดยไม่ยั้งคิดเลย คราวนี้ลูกไม่ร้องเลย ตอนนั้นฉันคงบ้าไปแล้ว ฉันเอาผ้าขนหนูห่อลูกยึดลูกใส่กระเป๋าเสื้อผ้าจะเอาไปทิ้งคลองชลประทาน ระหว่างทางมีรถวิ่งผ่านมา ฉันเลยไม่โยนกระเป๋าลงในคลอง แกว่งไว้ข้างทางแล้วกลับบ้าน” คราวนี้ยูพินร้องไห้แล้วพูดว่า “ฉันไม่น่าทำเลย” ร้องไห้ต่อสักพักจนเริ่มทำใจได้ แล้วเล่าต่อ “คนข้างห้องไปบอกตำรวจว่าเด็กในกระเป๋าที่ตำรวจพบเป็นศพ น่าจะเป็นลูกของฉัน ฉันถูกจับ เขาให้ฉันติดคุก เขาว่าฉันฆ่าลูก ฉันไม่ได้ฆ่าลูกคนเดียว คนที่ทำให้ฉันต้องทำกับลูก ก็คือ ไอ้คนที่ เป็นพ่อของลูกฉัน” มีอีกประโยชน์ที่ ยูพินบอกคือ “ถ้าฉันเป็นฆาตกรฆ่าลูก เขาก็เป็นคนหนึ่งที่เป็นใบสั่งให้ฉันฆ่าลูก ถ้าเขาไม่ทำกับฉัน ฉันคงไม่ทำอะไรอย่างนั้น เขาน่าจะได้อยู่ในคุกกับฉันด้วย”

กรณีศึกษา คนที่ 9 นามสมมติ “จำปา”

สาวบาร์ที่มีชีวิตสนุกสนานไปวันๆ ไม่ผูกมัดกับใคร ไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตน “หนูสนุกกับการทำงาน ได้ออกไปกับแขก ได้เงิน เทียว กิน และซื้อของ” เธอรับว่าชีวิตเธอรักความเป็นโสดมากกว่า เธอเล่าต่อว่า “กว่าหนูจะรู้ว่า มีท้องก็ 6 เดือนแล้ว ทำอะไรไม่ได้ หนูเอาผ้ารัดหน้าท้องเอาไว้ แล้วหนูก็ไม่รู้ด้วยว่า หนูท้องกับใคร ดินะที่หนูเป็นคนอวบ เลยไม่มีใครสังเกตเห็น” เธอพูดถึงตอนคลอดว่า “อยู่ๆ หนูก็รู้สึกเจ็บที่ก้น มีเลือดไหล หนูกลัวตายเลยไปหาหมอ หมอว่าหนูออกลูกก่อนกำหนด หนูบ้ำามากเลย ออกลูกวันเดียว หนีออกจากโรงพยาบาล กลับมาที่ห้อง หนูไม่พูดไม่คุยกับใครเลย” เธอยังพูดถึงแผนในใจของเธอ “หนูวางแผนไว้ ถ้าออกลูกแล้ว จะเอาลูกไปวางทิ้งหน้าบ้าน คนมีเงิน ลูกหนูจะได้มีบ้านอยู่ มีข้าวกิน สุขสบาย เพราะหนูยังไม่อยากมีลูกตอนนี้ แล้วหนูก็เลี้ยงลูกไม่เป็น” แผนที่เธอวางไว้ล่มสลาย เพราะคืนวันนั้นลูกร้องกลางดึก คืนนั้นลูกเธอจึงหมดลมหายใจ เธอเล่าต่อว่า “ลูกร้องเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ หนูกลัวคนรู้ว่าหนูมีลูก หนูเลยรีบเอาผ้าขนหนูปิดปากลูกไว้ จนลูกเงียบเสียงไป แล้วหนูก็หลับต่อ ตื่นเข้ามาหนูจะให้ลูกกินนม แต่ลูกไม่ขยับตัวแล้ว หนูเอาลูกห่อผ้าจับใส่กล่องกระดาษ จะเอาไปจุดไฟเผา จะได้ไม่มีใครรู้” จำปาเดินกลับที่พัก หลังจากจุดไฟเผากล่องใส่ศพลูกเธอ มีคนเก็บของเก่ามาเจอกล่องไหม้ไฟอยู่ จึงดับไฟและเห็นศพลูกของจำปาอยู่ในกล่อง เธอถือเอาสายรัดข้อมือออกจากตัวลูก ตำรวจจึงหาตัวจำปาจนพบ จำปาเริ่มตาแดงๆ คราวนี้เธอพูดซ้ำลงว่า “หนูรู้ว่าหนูผิด หนูสำนึกได้แล้ว หนูคนไม่ดี คนเลวมากๆ ที่ทำกับลูกได้ลงคอ” มีประโยคปิดท้ายว่า “ผิดหนนี้หนูทำคนเดียว ไม่มีใครต้องมารับผิดชอบลูกในท้องหนู เพราะหนูทำตัวไม่ดี หนูยังไม่รู้เลยว่า ใครเป็นพ่อของลูกหนู”

กรณีศึกษา คนที่ 10 นามสมมติ “อ้อ”

เธอพูดถึงชะตาชีวิตของเธอให้ฟังว่า “ชีวิตอ้อโชคร้ายเจอผู้ชายไม่ดี เขาได้อ้อแล้ว ทำให้อ้อท้อง จากนั้นก็ไม่ยอมรับ ทั้งๆที่พ่อแม่ของอ้อก็เปิดทางให้แล้ว แถมยังพูดให้อ้อเข้าใจว่า ลูกในท้องไม่ใช่ลูกของเขา” เธอเล่าว่าเธอกลับไปอยู่บ้านจนกระทั่งคลอดลูกชาย หลังจากเธอออกจากโรงพยาบาล เธอพาลูกชายอายุ 4 วัน ไปที่ห้องพักของคนที่ทำให้เธอท้อง เพราะตั้งใจให้เขาดูหน้าเหมือนพ่อมากขนาดไหน อ้อเจอกับเขา แต่กลับได้ฟังประโยคสะเทือนใจอีก “เขาต่อว่าอ้อต่างๆ นานา หาวว่าพ่อแม่ของอ้อจะจับเขาเป็นลูกเขย พูดจาหยาบคายสารพัด” เธออุ้มลูกอยู่ในมือ กอดลูกไว้แน่น ด้วยวิฤตอารมณ์ตรงนั้น อ้อยื่นคำขาดว่า “จะรับลูกคนนี้ไหม ถ้าไม่รับจะโยนทิ้งซะเดี๋ยวนี้เลย เมื่อมันไม่มีพ่อแล้ว ก็อย่าอยู่ในโลกนี้เลย” สถานการณ์เลยร้ายกว่าเก่า ฝ่ายชายเอาผู้หญิงคนใหม่มาให้ซ่อนตัวในห้องออกมา แล้วพูดจาแทงใจอ้อว่า “คนนี้ไงที่ผมจะมีลูกด้วย” แล้วก็จูงมือผู้หญิงคนใหม่ออกนอกห้องไป ทิ้งอ้อไว้โดยไม่มีใครสนใจ อ้อเกิดความแค้นถึงขีดสุด เธอพูดทั้งน้ำตาถึงตอนเกิดเหตุวันนั้นว่า “อ้อหมดสิ้นแล้ว เขาไม่รับลูกของอ้อ เขามีคนใหม่ ลูกเกิดมาทำไม อ้อต้องอับอาย อ้อโยนลูกลงจากระเบียงชั้น 3 ลูกตกลงถึงพื้น ไม่มีเสียงร้องเลย” คนที่กรี๊ดร้องกลับเป็นอ้อที่ยืนดูลูกอยู่ที่ชั้น 3 แล้วเธอก็เป็นลมหมดสติไป เธอพูดถึงชีวิตในเรือนจำว่า “อ้อสมควรจะอยู่ในนี้ อ้อทำผิดมากที่ทำกับลูก อ้อรู้ว่าอ้อทำบาปฆ่าลูก อ้อทำให้อารมณ์ชั่ววูบมาทำร้ายชีวิตลูก อ้อขอขอใช้ความคิดในนี้” อ้อพูดถึงคนเป็นพ่อของลูกเธอว่า “เขาควรจะมีมารับผิดชอบต่อผู้หญิงบ้าง อ้อว่าถ้าจะผิดแต่อ้อคนเดียวไม่ยุติธรรมเลย เขาควรจะได้รับโทษด้วย เพราะเขามีส่วนทำให้อ้อต้องทำกับลูกในวันนั้น”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากความเห็นของกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย สามารถสรุป และอธิบายรายละเอียดตามตารางที่ 5 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 : แสดงความเห็นจากการลงมือทำร้ายบุตรจนเสียชีวิต

ชื่อ	ความเห็นต่อการกระทำของกรณีศึกษา		ความเห็นต่อการกระทำของฝ่ายชาย		
	สำนึกผิด	ขอให้ลูกยกโทษ	ต้องรับผิดชอบ	ไม่ต้องรับผิดชอบ	ควรติดคุกด้วย
เอ	✓	✓	✓	-	✓
บี	✓	-	-	✓	-
กาหลง	✓	✓	✓	-	✓
เดือน	✓	✓	✓	-	✓
ดาว	✓	✓	✓	-	✓
ลำควน	✓	✓	✓	-	✓
น้ำฝน	✓	-	-	✓	-
ยุพิน	✓	-	✓	-	✓
จำปา	✓	-	-	✓	-
อ้อ	✓	✓	✓	-	✓

จากตารางที่ 5 จะเห็นว่าความเห็นเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง กรณีศึกษาทั้ง 10 ราย สำนึกในความผิดที่ได้กระทำลงไป 6 ใน 10 ราย บอกว่าต้องการให้ลูกยกโทษให้กับความผิดที่เธอได้ทำลงไป ส่วนความเห็นต่อการกระทำของฝ่ายชายที่ทำให้เธอตั้งครรภ์และท้องไม่มีพ่อนั้น ส่วนใหญ่ต้องการให้ฝ่ายชายรับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้น และรับโทษร่วมกับเธอด้วย

สถาบันนวัตกรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.5 ผลที่เกิดจากการกระทำของมารดา

ผลจากการกระทำต่อชีวิตบุตรของมารดา โดยโทษจำคุก ทำให้ต้องจากบ้านที่เคยอยู่อาศัย และจากครอบครัวซึ่งเป็นที่ยึด จากข้อมูลที่ได้จากกรณีศึกษาทำให้ทราบว่าหลังจากการจบชีวิตบุตรของตนเองแล้ว กรณีศึกษาแต่ละรายได้รับผลกระทบจากการต้องโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำ สามารถแยกได้ 3 ประเด็น คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม

2.5.1 ผลด้านร่างกาย กรณีศึกษาทั้ง 10 ราย

พูดถึงผลทางกายที่ได้รับหลังจากได้กระทำผิดต่อชีวิตบุตรในแนวทางเดียวกันคือ ต้องรับโทษ ขาดอิสรภาพ ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางกรุงเทพมหานคร แต่ละคนรับโทษตามระยะเวลาที่ต่างกันไปตามคำพิพากษาของศาล ฐานกระทำผิดต่อชีวิต และฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาตกอยู่ในสภาพนักโทษหญิงของเรือนจำ

กรณีศึกษา คนที่ 1 นามสมมติ “เอ”

เธอถูกศาลพิพากษาจำคุก 7 ปี 10 เดือน ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา เธอใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำมาแล้ว 2 ปี 3 เดือน เธอบอกว่า “หนูไม่มีความสุขเลย หนูอยากอยู่ข้างนอกไปไหนก็ได้ หนูอยากกลับบ้าน ไปอยู่กับพ่อแม่ นับเวลาที่ผ่านไปแต่ละวันอย่างทรมานใจ หนูพยายามหากิจกรรมทำให้เวลาหมดไปวันๆจะได้ไม่ต้องคิดอะไร”

กรณีศึกษา คนที่ 2 นามสมมติ “ผึ้ง”

หลังจากเธอถูกตำรวจจับและถูกนำขึ้นศาลเพื่อฟังคำพิพากษาโทษ ผึ้งหมดอิสรภาพต้องอยู่ในเรือนจำหญิงกลางกรุงเทพมหานครเป็นเวลา 8 ปี 3 เดือน เธอก็มั่นใจยังไม่อยากจะยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น ผึ้งพูดถึงวันฟังคำพิพากษาว่า “หนูหมดแรงเดินไม่ไหวเลย ผู้คุมช่วยพยุงแขนหนูกลัวหนูจะเป็นลม วันนั้นหนูร้องไห้ด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมน้ำตาไหล มาถึงวันนี้หนูรับได้แล้ว เพราะหนูทำผิดต่อลูกก็ควรแล้วจะต้องถูกขังอยู่ในนี้”

กรณีศึกษา คนที่ 3 นามสมมติ “กาหลง”

รายนี้อยู่ในเรือนจำมา 5 ปีแล้ว เธอพูดถึงวันแรกที่มาถึงเรือนจำว่า “วันแรกหนูมาถึงที่นี่ หนูอยากหนีเลยคนเยอะมาก แล้วค่อยๆปรับความเป็นอยู่ ก็ไม่ถึงกับลำบากมากนัก มีกำลังใจจากเพื่อนนักโทษที่คุยกันไม่กี่คน” ตอนนี้อยู่จะปรับตัวได้ดีแล้วจากประโยคที่ว่า “อยู่ในนี้ทำให้หนูมี

สิ่งดีๆ ด้วย ถ้าอยู่ข้างนอกอาจไม่มีโอกาส หนูได้เรียนหนังสือ ได้ฝึกอาชีพ และมีรายได้แต่ขาดอิสระ
ค่ะ”

กรณีศึกษา คนที่ 4 นามสมมติ “เดือน”

หญิงคนนี้ใช้ชีวิตในเรือนจำผ่านมาแล้ว 2 ปี 5 เดือน จากประกาศิตของศาลที่เธอจะต้องอยู่ในนี้ไปอีก 7 ปี ฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา เดือนบอกว่า “เธอไม่สุขสบายทั้งกายและใจ เธออยากมีชีวิตอยู่ข้างนอกมากกว่าในนี้ แม้ว่าชีวิตข้างนอกเธอจะไม่มีเงิน แต่เธอยังไปไหนได้อย่างอิสระ” ผ่านไปแล้ว 2 ปีกว่าอีกหลายปีที่เธอจะต้องอยู่ที่นี้ “หนูต้องทำใจและปรับตัวให้อยู่ให้ได้ แต่ก็ไม่ได้เลวร้ายนัก อีกหน่อยก็คงชินเอง” เดือนบอกเสร็จก็ก้มหน้ามองพื้น

กรณีศึกษา คนที่ 5 นามสมมติ “ดาว”

ชีวิตของดาวก็ไม่ต่างจากกรณีศึกษาอื่นๆ ศาลตัดสินจำคุกเธอเป็นเวลา 7 ปี 9 เดือน เธออยากให้เช้าเร็วๆ และมีดเร็วๆ เวลาจะได้หมดไปเร็วๆ เธอพูดถึงชีวิตในเรือนจำว่า “ในนี้ไม่สุขสบายเหมือนอยู่บ้าน ที่บ้านจะทำอะไรก็ได้ไม่มีใครห้าม ไม่ต้องมีกฎเกณฑ์ ทำอะไรตามใจมีอิสระทุกอย่าง ชีวิตกลับหน้ามือเป็นหลังมือเมื่อเข้ามาที่นี่ แต่พออยู่ได้ต้องอยู่ให้ได้ เพราะคนอื่นยังอยู่ได้ แม้จะถูกจำกัดพื้นที่ไปไหนมาไหนไม่ได้เหมือนแต่ก่อน กินนอนก็ไม่เหมือนที่บ้าน แต่ก็ต้องรับได้ เพราะคนอื่นก็เป็นเหมือนเรา เขายังอยู่ได้เราก็ต้องอยู่ได้”

กรณีศึกษา คนที่ 6 นามสมมติ “ลำดวน”

ส่วนลำดวน อาจจะเป็นเพราะเธออยู่ในเรือนจำมานานแล้ว จึงได้คำตอบที่เธอบอกว่า “พยายามอยู่ในนี้อย่างมีความสุข แม้จะกินนอนในลูกกรงเหล็กแต่ต้องอยู่ให้ได้ ทำทุกอย่างให้เพลินๆ เรียนหนังสือ ช่วยงานที่ได้รับมอบหมาย สวดมนต์ ทำให้ชีวิตยุ่งกับงานทั้งวัน แล้วเดี๋ยวก็เดือนแล้วก็ปี เห็นไหมตอนนี้อยู่มาจะ 6 ปีแล้ว อีกไม่กี่วันก็จะได้ไปอยู่ข้างนอกแล้ว”

กรณีศึกษา คนที่ 7 นามสมมติ “น้ำฝน”

เธอต้องอยู่ในเรือนจำเป็นเวลา 8 ปี 4 เดือน ตามคำพิพากษาของศาล เธอพูดถึงชีวิตในเรือนจำว่า “ในนี้มีที่นอน มีอาหารกินทุกมื้อ แต่ออกไปข้างนอกไม่ได้ อยู่ในบริเวณจำกัด แรกๆ หนูไม่ชินเลยแต่ทุกวันนี้เริ่มชินกับชีวิตในนี้แล้ว”

กรณีศึกษา คนที่ 8 นามสมมติ “ยุพิน”

“ตอนนี้ฉันนอนนับวันที่ผ่านไป เพราะเหลืออีก 2 ปี จะได้กลับบ้านแล้ว ก็พยายามทำดีๆ จะได้ออกเร็วๆ” ยุพินพูดด้วยแววตาที่มีความหวังพบกับวันมีอิสรภาพ หลังจากอยู่ในเรือนจำมาแล้ว 6 ปี 10 เดือน เธอว่า “หลวงเขาเลี้ยงดี มีข้าวกิน มีที่นอน ไม่เคียดแค้นอะไรนัก แต่อยู่ไม่สบายเหมือนอยู่บ้านเราหรอกนะ” เธอเสริมอีกว่า “ก็สมควรแล้วทำผิดลงไปก็ต้องมาอยู่ในที่แบบนี้ มาอยู่ที่ดีออกไปจะไม่ทำผิดอีก และไม่มีวันกลับมาอีกแล้ว”

กรณีศึกษา คนที่ 9 นามสมมติ “จำปา”

4 ปีแล้วที่จำปาต้องอยู่ในเรือนจำ เธอบอกว่า “อยู่ในนี้มีอาหารกินทุกมื้อ แต่อาหารไม่ค่อยถูกปาก กินไม่ค่อยได้ทำให้ผอมลงกว่าตอนอยู่ข้างนอก แต่ละมื้อก็กินได้น้อย กินอาหารไม่ค่อยลงที่นอนไม่นุ่มสบายเหมือนที่บ้าน” จำปาว่า “อยากอยู่ข้างนอกมากกว่า แม้จะไม่มีเงินใช้มากนัก แต่ก็มีความสุขมากกว่า อยากพ้นโทษเร็วๆ” ถึงวันนี้ยังอีกครั้งทางกว่าเธอจะได้ออกไป เธอต้องอยู่ต่ออีก 4 ปี 4 เดือน จึงจะเจอวันของอิสรภาพ

กรณีศึกษา คนที่ 10 นามสมมติ “อ้อ”

ตามคำสั่งศาล อ้อจะต้องใช้ชีวิตอยู่ที่เรือนจำทั้งหมดเป็นเวลา 6 ปี 10 เดือน เธอบอกว่า “อยู่ที่นี้ก็ดีแล้วไม่ต้องเจอใคร ไม่อยากตอบคำถามใครๆด้วย ไม่สบายกายเหมือนอยู่บ้านพ่อแม่ แต่ก็ใช้เวลาอยู่กับตัวเอง ก็สมควรแล้วต้องมาถูกกักขังสถานที่อย่างนี้ ไม่ต้องไปไหน ตอนแรกรับไม่ค่อยได้ แต่ตอนนี้คิดว่ารับสภาพได้มากขึ้นกว่าเดิม ไม่ต้องไหน ตอนแรกรับไม่ค่อยได้ แต่ตอนนี้คิดว่ารับสภาพได้มากขึ้นกว่าเดิม” อ้อยยังบอกอีกว่า “จะอยู่ที่นี้เพื่อชดใช้สิ่งที่ทำกับลูก และจะพยายามทำสิ่งดีในนี้ให้มากๆ ตามกำลังที่จะทำได้”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลกระทบด้านร่างกาย จากกรณีศึกษาทุกรายต้องรับโทษตามคำพิพากษาของศาล จำนวนระยะเวลาที่ต้องอยู่ทัณฑสถานหญิงแตกต่างกันไปตามดุลยพินิจของศาล ตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 : แสดงผลที่ได้รับด้านร่างกายจากการจับชีวิตบุตรของมารดา

ชื่อ	ผลด้านร่างกาย (ศาลสั่งจำคุก)	
	ปี	เดือน
เอ	7	10
ผึ้ง	8	3
กาหลง	8	-
เดือน	7	5
ดาว	7	9
ลำควน	7	4
น้ำฝน	8	4
ยูพิน	8	10
จำปา	8	4
อ้อ	8	10

อาชญากรรม คือ การกระทำผิดทางอาญา กรณีศึกษาแม่ฆ่าลูกเป็นความผิดอาญา ผลจากการกระทำกระทบกฎเกณฑ์ของสังคมเห็นผลในทางลักษณะรูปธรรม คือ การถูกลงโทษทางกาย ด้วยการจำคุก

จากตารางที่ 6 ตามคำพิพากษาของศาลมีผลด้านร่างกายของกรณีศึกษา คือ ถูกคุมขังขาดอิสรภาพ มีระยะเวลาตั้งแต่ 7 ปี 4 เดือน จนถึง 8 ปี 10 เดือน การพิจารณาจำนวนปีในการถูกคุมขังแล้วแต่ดุลยพินิจของศาลจะเห็นสมควร ลำควนถูกคุมขังน้อยที่สุด คือ 7 ปี 4 เดือน มี 2 รายที่จำคุกมากกว่าคนอื่นเป็นเวลาถึง 8 ปี 10 เดือน คือ ยูพิน และอ้อ

2.5.2 ผลด้านจิตใจ ผลทางจิตใจ หลังจากได้กระทำการจับชีวิตบุตรของตนเอง กรณีศึกษาทั้ง 10 ราย จะเกิดความรู้สึกเสียใจกับการกระทำของตัวเอง ตามมาด้วยความหวาดกลัวจากการถูกตำรวจจับ และโดนลงโทษด้วยการเข้าไปอยู่ในเรือนจำ ทุกคนรับรู้ว่าเป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ และทุกคนยอมรับว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย เมื่อทำผิดก็ต้องรับโทษตาม

กฎหมาย มีเฉพาะบางรายที่เกิดความรู้สึกเกลียดผู้ชาย เพราะเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดเรื่องร้ายๆกับกรณีศึกษาคนนั้น

กรณีศึกษา คนที่ 1 นามสมมติ “เอ”

“ตอนที่เกิดเหตุใหม่ๆหนูยังงงๆอยู่ไม่รู้สึกระไร ผ่านไปสักพักก็เสียใจที่ลูกเสียชีวิตเพราะเราไม่ระมัดระวัง คิดถึงลูกไม่อยากจะให้ลูกตาย หนูร้องไห้หนูไม่เห็นลูกอีกเลย พอได้ยื่นตำรวจบอกว่า หนูฆ่าคนตายหนูร้องไห้เสียใจที่สุด” เธอพูดไปน้ำตาไหลไปด้วย “ภาพของลูกติดตาอยู่ตลอดเวลา ทุกวันนี้ก็ยังติดตาติดใจ หนูกลัวผีลูกมาหลอกแต่ไม่เคยเจอ ต่อมาหนูกลัวติดคุก หนูกลัวถูกทรมาน อยู่ลำบาก ถูกทำร้ายในคุก นี่ก็หนูนึกในใจ แต่จริงๆไม่มีหรอก หนูกลัวไปเอง” เธอพูดต่อ “เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในใจหนู นึกถึงเมื่อไหร่เหมือนเพิ่งจะเกิดเมื่อวานหนูต้องนอนร้องไห้ทุกคืน ถึงทุกวันนี้ก็ยังเป็น”

กรณีศึกษา คนที่ 2 นามสมมติ “ผึ้ง”

เธอเสียใจที่ลูกหยุดหายใจไปแล้วโดยที่เธอช่วยอะไรไม่ได้เลย “หนูว่าผิดครั้งนี้เป็นความผิดที่ร้ายแรงที่สุดในชีวิตหนูเลย ไม่เคยเสียใจอะไรมาขนาดนี้มาก่อน หนูไม่กลัวผีวิญญาณลูกหรือ หนูรู้ว่าหนูไม่ตั้งใจทำเค้า แต่ที่หนูกลัวคือ กลัวถูกจับ กลัวชีวิตในคุก กลัวถูกจับผูกกับโซ่ตรวนเหมือนในละคร กลัวต้องอยู่ในคุกจนตาย หนูคิดถึงทุกคนที่บ้าน คิดถึงพ่อแม่อยากให้เขามาเยี่ยมก็ไม่เห็นมา หนูเหงามากมีเพื่อนนักโทษตั้งเยอะ แต่ไม่มีใครคุยกับหนูเลย บางครั้งหนูได้ยินเพื่อนๆจับกลุ่ม คุยเรื่องของหนู หว่านว่าหนูไม่ดีมากๆ ใจร้ายมากๆ หนูเสียใจ หนูไม่อยากคุยกับใคร ไม่มีใครอยากคุยกับหนู หนูอยู่แบบนี้รู้สึกสมน้ำหน้าตัวเองแล้ว” ผึ้งพูดไปตาก็ออกแดงๆน้ำตาไหลซึม

กรณีศึกษา คนที่ 3 นามสมมติ “กาหลง”

จากคนที่ร้ายแรง กลายเป็นคนเงิบไม่พูดคุย หน้าตาเครียดกังวล เธอพูดถึงผลทางใจจากเหตุการณ์จับชีวิตลูกว่า “หนูอยากตายตามลูกไปด้วยซ้ำ แต่ตำรวจจับหนูก่อน เสียงร้องของลูกยังดังก้องอยู่ในหูหนูอยู่เลย หนูรู้สึกบาปมากที่ทำให้ลูกแบบนั้น กลัวเวรกรรมตามสนองหนู กลัวว่าหนูต้องตายเหมือนลูก วิตกว่าจะมีคนเอาผ้ามาปิดจมูกหนูให้ตาย หนูเสียใจกับสิ่งที่หนูทำ และกลัวทางบ้านด่าว่า กลัวตำรวจจับได้ อยากหนีแต่ไม่รู้ว่าจะหนีไปไหน ความลำบากในคุก หนูกลัวไปสารพัด ไม่มีความสุขเลย อยู่ในนี้หนูพอมีคนทีเข้าใจช่วยปลอบบ้างก็ดีขึ้น แต่ความเสียใจกับความผิดที่

เกิดขึ้นมันยังอยู่ในใจตลอด ภาพที่เกิดเหตุมันยังฝังอยู่ในหัวหนูตลอดไม่เคยจางหายไปเลย หนูทุกข์ทรมานมาก หนูอยากแก้ตัวแต่มันไม่มีวันทำได้” กาหลงพูดความรู้สึกต่างๆที่อยู่ในใจของเธอ

กรณีศึกษา คนที่ 4 นามสมมติ “เดือน”

เธอพูดถึงชีวิตในเรือนจำของเธอว่า “ถึงจะผ่านเหตุการณ์นั้นมานานแล้วแต่หนูไม่เคยลืมเลย มันเป็นนรกในใจของหนูทั้งวันทั้งคืน เป็นบาปต่อตัวอยู่ตลอดชีวิต อยากจะลืมก็ลืมไม่ได้ หนูเศร้าใจเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น อยากขอโทษลูก หนูโยนเขาลงคลอง หนูฝันร้ายอยู่ตลอด” วันที่เธอถูกจับเธอเล่าว่า “หนีนี่หนีไม่ออกขาสันตัวสั้นกลัวจมน้ำแตก หนูคิดว่าเราจะเอาหนูไปยิงทิ้งเพราะหนูทำลูกตาย หนูคงต้องตายตามลูกด้วย มีตำรวจคนหนึ่งบอกว่า ไม่ต้องตายหรอก ก็แค่ติดคุกนานหน่อย ยังไงหนูก็กลัว แต่ทุกวันนี้พอไหวไม่ค่อยกลัวแล้ว หนูรู้ว่าวันหนึ่งหนูจะได้ออกจากที่นี่ เมื่ออยู่ครบตามศาลสั่ง หนูเช็ดแล้ว ออกไปแล้วหนูคงจะไปอยู่กับยาย ไม่รักใคร่อีกแล้วจะอยู่กับยายสองคนตลอดไป

กรณีศึกษา คนที่ 5 นามสมมติ “ดาว”

“ชีวิตเหมือนตคนรก ไม่ได้ออกไปไหน ทั้งอึดอัด กลัว อับอายและเสียใจ” เธอเอ่ยเป็นประโยคแรกหลังจากถามถึงชีวิตในเรือนจำว่าเธอรู้สึกอย่างไร จากนั้นก็มีประโยคอื่นๆตามมา “หนูไม่ชอบที่นี่ อยากออกไปข้างนอกมากๆ คิดถึงพ่อแม่อยากกลับไปเรียนหนังสือต่อ” น้ำตาเริ่มไหลออกมาเมื่อพูดถึงวันเกิดเรื่อง “หนูเสียใจที่สุดในชีวิตที่หนูทำลงไป หนูบอกไม่ถูกว่าหนูเป็นอะไรทำไมถึงทำอย่างนั้นได้ หนูไม่ลืมภาพวันนั้นเลย มันยังฝังใจหนูอยู่ มันเป็นฝันร้ายที่สุด หนูไม่เคยคิดฆ่าใครเลย” เธอพูดต่อไปอีกประโยคว่า “หนูกลัวว่าหนูจะโดนประหารชีวิตให้ตายตามลูกมากๆ หนูยังไม่อยากตาย หนูรู้ว่าหนูผิดไปแล้ว ตอนนี้หนูรู้ว่าหนูไม่ตายแล้ว หนูจะอยู่จนกว่าจะได้ออกไปหาพ่อแม่”

กรณีศึกษา คนที่ 6 นามสมมติ “ลำดวน”

ศาลมีคำพิพากษาให้ลำดวนติดคุก 7 ปี 4 เดือน เธออยู่มาแล้วเกือบ 2 ปี เธอพูดถึงความรู้สึกในใจว่า “หนูทำบาปมาก หนูฆ่าลูกตัวเอง หนูรู้สึกเสียใจกับการกระทำของหนู หนูอยากขอโทษลูกที่หนูทำกับเขา ลูกคงลงโทษหนูแล้วให้หนูมาอยู่ในนี้ ที่นี่หนูอยู่ไปวันๆ ให้ความมันหมดไป หนูยังไม่อยากคิดทำอะไร หนูยังใจหายกับสิ่งที่เกิดกับหนู หนูยังไม่อยากออกไปข้างนอก ไม่อยากเจอหน้าใคร ตอนแรกหนูกลัวความผิดมาก กลัวว่าจะต้องตายตามลูกไป ศาลให้ติดคุกไม่ต้องตาย หนู

ทุกข์ใจมาก นอนไม่หลับหลับตาก็เห็นหน้าลูก ต้องสวดมนต์ให้พระคุ้มครอง ให้ลืมเรื่องทั้งหมด ให้ลูกอภัยให้หนูด้วย”

กรณีศึกษา คนที่ 7 นามสมมติ “น้ำฝน”

“หนูหาทางออกไม่ได้ มีคแปดด้าน แล้วต้องทำอย่างนั้น หนูรู้สึกไม่ดีกับสิ่งที่หนูทำ กินไม่ได้ นอนไม่หลับเลย ใจหายอยู่ทั้งคืนหลังทิ้งลูกไปแล้ว ใจคอไม่ดีตลอด หนูทำผิดจริงๆ แต่หนูต้องทำ เพราะไม่รู้จะเอาลูกไปที่ไหนดี ไม่รู้จะปรึกษาใครด้วย” น้ำฝนพูดด้วยน้ำเสียงที่สำนึกผิดที่ทำกับลูก

กรณีศึกษา คนที่ 8 นามสมมติ “ยูพิน”

“อยู่ตรงนี้นานแล้ว ไม่กลัวไม่เสียใจเหมือนวันแรกที่เข้ามา” ยูพินบอกให้ฟังด้วยเสียงเรียบๆ แล้วพูดต่อ “แต่ก็อยากออกไปจากที่นี่เร็วๆ ไม่ชอบอยู่นาน” ตามถึงความรู้สึกในอดีต “ไม่อยากจะถึงเลย ยังเจ็บปวดตลอดเวลา เสียใจ และเกลียดตัวเองด้วย ทำไมตอนนั้นถึงได้โหดร้ายกับลูกมากที่สุดเลย เหมือนมีปีศาจร้ายเข้ามาสิงอยู่ในตัวเลย” คราวนี้เริ่มมีตาแดงๆ น้ำตาคลอบ้าน “ไม่เคยคิดจะฆ่าลูกเลย เสียใจที่สุดในชีวิต มันมีหลายๆอย่างที่ต้องทำให้เป็นอย่างนั้น มันกดดันมากเลย ทำไม่รู้ตัวเหมือนคนบ้า” ยูพินพูดถึงชีวิตในเรือนจำ “แรกๆหวาดระแวงคนในนี้ กลัวเขาทำร้ายเรา แต่ก็มีคนเห็นใจมาพูดด้วยมาปลอบ จากที่กลัวมากๆก็ดีขึ้น กลัวคนอื่นมาฆ่าเรา แต่ตอนนี้ไม่กลัวแล้ว รอวันออกจากที่นี่อยากมีอิสระ”

กรณีศึกษา คนที่ 9 นามสมมติ “จำปา”

“เสียใจที่ทำลงไป ถ้าแก้ไขได้จะไม่ทำเลย” จำปาพูดสั้นๆ เธอไม่ค่อยพูดสักเท่าไรถามคำตอบคำ ให้พูดถึงความรู้สึกหลังเกิดเหตุแล้ว เธอว่า “หนูกลัวมาก กลัวผีลูกมาหาหนู กลัวตำรวจจับ กลัวตาย กลัวคนทุกคน ปิดห้องไม่ออกมาเลย” เธอบอกอีกสั้นๆว่า “ไม่ชอบอยู่ที่นี้ อยากออกไปข้างนอก ไม่มีความสุขเลยตั้งแต่เกิดเรื่อง”

กรณีศึกษา คนที่ 10 นามสมมติ “อ้อ”

เธอพูดถึงวันที่เกิดเหตุว่า “หนูตกใจหลังโยนลูกลงคลองแล้วสลบไป พอฟื้นหนูตามหาลูก หนูรู้ว่าลูกตาย หนูร้องไห้และเสียใจที่สุดในชีวิต หนูอยากได้ลูกคืนมา หนูโกรธตัวหนูและโกรธแฟนหนูที่มายั่วโมโหหนู หนูไม่น่าทำกับลูกเลย” อ้อพูดต่อ “หนูยอมรับผิดชอบและเสียใจ และขอรับกรรมชดใช้ในนี้จนกว่าจะครบ หนูกราบพระขอโทษลูกทุกคืน ให้อโหสิให้ดูด้วย หนูกลัวพ่อแม่หนู

จะอับอายคนอื่นที่มีลูกสาวไม่ดี หนูกลัวชีวิตในคุกกลัวลำบาก กลัวถูกเอาไปประหาร หนูกลัวไปทุกอย่าง” อ้อพูดถึงวันแรกๆที่ยังอยู่ที่โรงพยาบาลหลังจากที่เธอสลบไป “หนูอยากฆ่าตัวตายตามลูกไปด้วย พอเห็นพ่อแม่มาเยี่ยม เขาร้องไห้หนูก็เลยไม่คิดทำอีก หนูขออยู่ในนี้ให้สมกับความผิดที่หนูทำ”

ผลกระทบด้านจิตใจของกรณีศึกษาโดยสรุป แสดงในตารางที่ 7 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 : แสดงผลกระทบด้านจิตใจจากการจบชีวิตบุตรของมารดา

ชื่อ	ผลกระทบด้านจิตใจ			
	เสียใจ	กลัวความผิด	ภาพฝังใจ	อยากตายตามลูก
เอ	✓	✓	✓	-
ผึ้ง	✓	✓	✓	-
กาหลง	✓	✓	✓	✓
เดือน	✓	✓	✓	-
ดาว	✓	✓	✓	-
ลำดวน	✓	✓	✓	-
น้ำฝน	✓	✓	✓	-
ยูพิน	✓	✓	✓	-
จำปา	✓	✓	✓	-
อ้อ	✓	✓	✓	✓

จากตารางที่ 7 แสดงว่ากรณีศึกษาทั้ง 10 ราย รู้สึกถึงผลกระทบต่อจิตใจเหมือนกันใน 3 เรื่อง คือ รู้สึกเสียใจที่ได้กระทำลงไป กลัวความผิด และ ภาพเหตุการณ์ฝังใจ ทำให้ทุกข์ทรมานใจ มี 2 ราย ที่มีความรู้สึกอยากตายตามลูกไปด้วย คือ กาหลง กับ อ้อ

2.5.3 ผลด้านสังคม กรณีศึกษาทั้งหมดมีความคิดเห็นว่า การจบชีวิตบุตรของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลกระทบต่อสังคมภายนอก เป็นเรื่องส่วนตัว และเรื่องของครอบครัวของเขาเอง ไม่น่าจะมีผลกระทบอะไรต่อสังคม ผลจากการกระทำลงไป ก็เป็นผลที่เกิดกับตัวเองและครอบครัว แต่ที่สะท้อนกลับมาจากสังคมเมื่อรับรู้เรื่องของการจบชีวิตบุตรของมารดาก็คือ กรณีศึกษาถูกดำเนินต่อ

ว่า และประณามว่าเป็นแม่ที่ใจร้าย ใจอำมหิต แม่ใจดำ แม่โหดเหี้ยม กรณีศึกษาไม่อยากจะเห็นสื่อสรุป การกระทำของพวกเขาอย่างนั้น

กรณีศึกษา คนที่ 1 นามสมมติ “เอ”

เอ พูดว่า “หนูเคยอ่านหนังสือพิมพ์ที่แม่ฆ่าลูกตัวเอง หนูเศร้าใจ และไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นกับ หนูด้วย หนูคิดว่ามันเป็นชีวิตของหนู ไม่น่าจะมีผลกระทบกับใคร คนเสียใจคนผิดหวัง คนที่ติดคุก ก็คือหนูคนเดียว คนที่อ่านข่าวหนู เขาคงสมน้ำหน้าหนู” เอพูดอย่างที่เขารู้สึกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

กรณีศึกษา คนที่ 2 นามสมมติ “ผึ้ง”

ผึ้ง เธอพูดถึงผลต่อสังคมว่า “ตอนเกิดเหตุหนูอยู่ลำพังไม่มีใครเลย นอกจากลูกของเจ้านาย ขอความช่วยเหลือจากใครก็ไม่ได้ หนูต้องช่วยตัวเอง แล้วหนูก็ช่วยชีวิตลูกไม่ได้ เรื่องนี้จะมีผลต่อ สังคมตรงไหนหนูไม่รู้ หนูรู้แต่ว่าหนูรับคนเดียวเต็มๆ ชีวิตหนูมีมลทินตลอดชีวิต”

กรณีศึกษา คนที่ 3 นามสมมติ “กาหลง”

คำพูดของกาหลงเหมือนคนหมดหวัง “หนูอยู่คนเดียว มีแฟนก็ทิ้งมีคนเยอะมากในกรุงเทพ แต่ไม่มีใครสนใจหนู ไม่ช่วยหนู หนูต้องสู้ชีวิตคนเดียว ตัดสินใจคนเดียว แล้วเรื่องของหนูจะไป เกี่ยวกับสังคมยังไง คนอื่นเป็นยังไงหนูไม่รู้ หนูรู้แต่ว่าตอนนี้หนูอยู่ในโลกคนเดียว หนูไม่คิดว่า ผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างหนูจะทำอะไรให้สังคมเสียหายได้ ก็ยังเห็นทุกคนยังใช้ชีวิตอยู่เหมือนเดิม ไม่ เห็นว่าจะเกิดอะไรนอกจากที่เกิดขึ้นกับหนูคนเดียว” มีประโยคน้อยใจจากกาหลงด้วยว่า “ทำไม หนังสือพิมพ์ต้องว่าหนูใจง่ายด้วย หนูไม่ได้ใจร้าย หนูไม่อยากทำเลย ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนั้นทำ ไปได้อย่างไร”

กรณีศึกษา คนที่ 4 นามสมมติ “เดือน”

เดือน เด็กสาวกร้านชีวิตคนนี้บอกว่า “หนูทำคนเดียว หนูเจ็บคนเดียว เสียใจคนเดียว ติดคุก คนเดียว นอนร้องไห้คนเดียว ไม่เห็นมีใครมาส่งสาร ใส่ใจ ช่วยเหลือหนูเลย หนูไม่คิดว่าการกระทำ ของหนูทำให้สังคมเดือดร้อน เขาเป็นลูกของหนู หนูทำกับเขาหนูก็เสียใจ และขอรับผิดชอบสิ่งที่ ได้รับแล้ว สังคมไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรหลังจากหนูก่อเหตุ มีแต่หนูที่ถูกต่อว่าจากคนข้างนอก ในทางไม่ดี” เธอมีประโยคเตือนใจด้วยว่า “หนูอยากบอกให้ผู้หญิงข้างนอกทุกคนว่าอย่าใจง่ายกับ ผู้ชาย อย่าเชื่ออย่าไว้ใจ เดี่ยวจะเสียใจมากๆเหมือนหนู”

กรณีศึกษา คนที่ 5 นามสมมติ “ดาว”

ดาว เธอพูดถึงผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า “กระทบกับตัวหนูกับครอบครัวหนูมากกว่าจะไปกระทบกับสังคมหรือกับคนอื่น ๆ คนที่รู้ข่าวหนูเขาอาจจะนึกว่าหนูในใจ บางที่อาจสาปแช่งหนูที่หนูทำกับลูก บางทีเรื่องของหนูน่าจะสอนคนอื่นได้ เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้คนอื่นดู เขาจะได้ไม่มาเอาเยี่ยงอย่างหนู”

กรณีศึกษา คนที่ 6 นามสมมติ “ลำดวน”

ลำดวนพูดว่า “สังคมจะโดนกระทบยังไงหนูไม่รู้ หนูรู้แต่ว่าหนูถูกวิจารณ์และตำหนิจากคนข้างนอกว่าไม่ดี ใจร้าย มันกระทบหนูตรงๆ มากกว่าจะไปกระทบคนข้างนอก ทำไมต้องสรุปหนูว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับหนูก็ทำให้หนูเสียใจสุดๆแล้วอย่าซ้ำเติมหนูเลย”

กรณีศึกษา คนที่ 7 นามสมมติ “น้ำฝน”

น้ำฝน เธอพูดถึงผลกระทบต่อสังคมจากการกระทำของเธอว่า “ถ้ากระทบคงจะเป็นแบบคลื่นกระทบฝั่งมากกว่า หนูเคยอ่านข่าวแม่ฆ่าลูกมาหลายครั้งหลายหน ก็ไม่เห็นสังคมจะทำอะไร เป็นข่าวแล้วก็หายไป เช่นเดียวกับเรื่องของหนู ตั้งแต่เกิดเรื่องหนูมาอยู่ที่เรือนจำ ก็ไม่เห็นมีใครมาให้ความสำคัญอะไร หนูคือคนที่ฆ่าคนตายแล้วติดคุก แล้วก็ไม่มีอะไร เรื่องของหนูคงเป็นตัวเลขให้สังคมรับรู้ว่ามีแม่ฆ่าลูกเพิ่มอีกคดีเท่านั้น”

กรณีศึกษา คนที่ 8 นามสมมติ “ยูพิน”

ยูพินพูดว่า “ชีวิตนี้มีแต่เสีย เสียแฟน เสียลูก เสียอิสรภาพ เสียชื่อ เสียอนาคต เสียครอบครัว ไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว แต่สังคมได้คนอยู่ในคุกเพิ่มขึ้นอีก 1 คน” นี่คือนี่ที่ยูพินคิดว่าสิ่งที่สังคมได้รับผลกระทบจากชีวิตจริงของเธอ “คิดว่าชีวิตนี้คงไม่ใช่คนสำคัญอะไรของสังคม” เธอพูดต่อว่า “ถ้าเรื่องของหนูเป็นประโยชน์ต่อสังคมได้ หวังว่าอย่ามีใครข้างนอกทำตามอย่างหนูเลย มันทุกข์ทรมานสุดๆในชีวิต”

กรณีศึกษา คนที่ 9 นามสมมติ “จำปา”

จำปาพูดสั้นๆใจความว่า “ถ้าสังคมคิดว่าเรื่องของหนูจะเป็นตัวอย่างให้ผู้อื่นอีกหลายๆคน ไม่ต้องทำอย่างหนูได้ หนูก็ดีใจ หนูอยากบอกว่าถ้ามีลูกก็ต้องรักลูก ไม่ทำร้ายลูก ตอนนี้หนูกำลังตกนรกอยู่ ทุกข์กายทุกข์ใจ ไม่อยากให้ใครต้องเจอแบบนี้”

กรณีศึกษา คนที่ 10 นามสมมติ “อ้อ”

อ้อพูดว่า “หนูเป็นหนึ่งในชีวิตเล็กๆของสังคม เรื่องของหนูคงไม่มีผลอะไรที่ทำให้สังคม สะเทือนได้หรอก เรื่องของหนูกระทบตัวหนูและครอบครัวของหนูมากกว่า หนูรู้แต่ว่าหนูต้องตก เป็นเหยื่อของสังคม ถูกวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ นานา หนูยังรับไม่ได้เลยที่สังคมให้หนูเป็นแม่ใจยักษ์ แม่ใจทมิฬ หนูเสียใจ ครอบครัวหนูเสียใจ แต่สังคมไม่เสียใจ กับประณามหนูเสียอีก” ประโยคนี้ทำให้อ้อน้ำตาไหลอีกครั้ง

สำหรับผลกระทบด้านสังคม สามารถสรุปข้อมูลแสดงเป็นตารางที่ 8 โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 8 : แสดงผลกระทบด้านสังคมจากการจบชีวิตบุตรของมารดาตามการรับรู้ของมารดา

ชื่อ	ผลกระทบด้านสังคม	
	กระทบ	ไม่กระทบ
เอ	-	✓
ฝั่ง	-	✓
กาหลง	-	-
เดือน	-	✓
ดาว	-	✓
ลำดวน	-	-
น้ำฝน	✓	-
ยูพิน	✓	-
จำปา	✓	-
อ้อ	-	✓

จากตารางที่ 8 จากกรณีศึกษามีกรณีศึกษา 5 ใน 10 ราย รู้สึกว่า ผลจากการกระทำของเธอที่จะกระทบต่อสังคมนั้นไม่ค่อยจะมีผลต่อสังคมโดยรวมสักเท่าไร พวกเธอทั้งหมดกลับมองว่า เธอ นั้นเองที่ถูกผลกระทบสะท้อนกลับจากสังคม ถูกสังคมตำหนิวิจารณ์ และต่อว่ากับสิ่งที่เธอทำลงไป กรณีศึกษาทั้งหมดไม่ชอบ และรู้สึกไม่ดี รับไม่ได้กับคำที่สื่อในสังคมให้เธอเป็น แม่ใจร้าย แม่ใจ ทมิฬ และแม่ใจยักษ์ กรณีศึกษา 2 ราย คือ กาหลงและลำดวน บอกว่า ไม่รู้ว่าเรื่องของเธอจะกระทบ สังคมหรือไม่ และมี 3 รายที่บอกว่า อาจจะมีส่วนกระทบให้สังคมได้รับรู้ ได้เห็นตัวอย่างของเธอ

และได้เป็นบทเรียนให้กับคนอื่นไม่ต้องทำแบบเธออีก นอกจากนี้พวกเธอยังคิดว่า ถ้ารู้จักป้องกันไม่ให้ตั้งครรภ์จะเป็นวิธีที่ดีที่สุด โอกาสจะทำร้ายลูกคงไม่มี เป็นเพราะขาดความรู้ ไม่ได้ป้องกัน และไม่มีการวางแผนชีวิตที่ดี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

กรณีศึกษาการจบชีวิตบุตรของมารดา (แม่ฆ่าลูก) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ เก็บรวบรวมข้อมูลจากกรณีศึกษาเพศหญิง ซึ่งมีสถานะเป็นนักโทษหญิงในเรือนจำกลาง กรุงเทพมหานคร คดีผิดต่อชีวิตและฆ่าคนตายโดยเจตนา จำนวนทั้งหมด 10 ราย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้แนวคำถามประกอบกับการบันทึกเทปเสียง หลังจากนั้นนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และคำพูดของกรณีศึกษาจากการถอดเทปเสียงสนทนามาประกอบกัน เพื่อให้ข้อมูลตรงกัน และมีความถูกต้องเชื่อถือได้ นอกจากนี้ยังมีการทำตรวจสอบซ้ำเพื่อป้องกันการบิดเบือนข้อมูลของกรณีศึกษา ด้วยการเข้าไปทำการสัมภาษณ์ซ้ำด้วยคำถามเดิมกับกรณีศึกษาทั้ง 10 รายอีกครั้ง โดยทิ้งระยะห่างจากการสัมภาษณ์ครั้งแรกประมาณ 2 สัปดาห์ ซึ่งถ้าเป็นข้อมูลจริงไม่ว่ากรณีศึกษาถูกสัมภาษณ์ซ้ำๆ ก็ครั้งก็หน ก็น่าจะเป็นข้อมูลเหมือนกับที่เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครั้งแรก ปรากฏว่าข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ซ้ำครั้งที่ 2 กับครั้งแรก จากกรณีศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน จากนั้นนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ผลครอบคลุมเรื่อง การจบชีวิตบุตรของมารดา ตั้งแต่ประวัติชีวิต ข้อมูลส่วนบุคคล เจาะใจปัจจัยปัญหา รวมทั้งกระบวนการที่นำไปสู่การลงมือจบชีวิตบุตรของมารดา และผลที่เกิดขึ้นหลังจากการกระทำของมารดา

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

กรณีศึกษาเป็นเพศหญิงทั้ง 10 คน อายุระหว่าง 14 – 28 ปี อยู่ระหว่างกำลังศึกษา ระดับอุดมศึกษา 2 ราย ระดับอาชีวะ 1 ราย จบการศึกษาระดับอาชีวะแล้ว 1 ราย ประถมศึกษาปีที่ 4 1 ราย และอีก 1 รายจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กรณีศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นคนที่มั่งงานทำประจำ แต่รายได้ไม่มากนักตั้งแต่ 4,000 – 8,000 บาท ส่วนภูมิลำเนาของของแต่ละคนส่วนใหญ่จะเป็นคนต่างจังหวัด แยกเป็นภาคเหนือ 4 ราย ภาคอีสาน 3 ราย ภาคกลาง 1 ราย และคนกรุงเทพฯ 2 ราย ส่วนการพักอาศัยของกรณีศึกษา มี 2 ราย ที่มาขออาศัยคนอื่นอยู่ และมีถึง 5 ราย ที่เช่าห้องพักอยู่เอง ส่วน 3 รายที่เหลือ อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ของตนเอง ด้านสถานภาพก่อนเกิดเหตุจบชีวิตบุตร จากกรณีศึกษาเกือบทั้งหมดถูกฝ่ายชายทอดทิ้งไป ต้องอยู่ตัวคนเดียว (7 ราย) ส่วนที่เหลืออีก 3 ราย 1 รายหนีสามีมา อีก 1 รายอยู่กับคนละบ้านกับแฟนหนุ่ม และรายสุดท้ายโสด (ไม่ทราบว่าเป็นพ่อของเด็ก)

เรื่องของรายได้มีความสัมพันธ์กับการลงมือก่ออาชญากรรมการจบชีวิตบุตรด้วย อธิบายได้ โดย ทฤษฎีโครงสร้างทางสังคม (Social Structure Theories) ได้จัดกลุ่มคนในสังคมออกเป็น 3 ระดับ คือ คนชั้นสูง (คนรวย) คนชั้นกลาง (ฐานะปานกลาง) และกลุ่มคนชั้นต่ำ (คนยากจน) โดย กลุ่มคนจน หรือคนชั้นต่ำ จะเป็นกลุ่มที่มีโอกาสประกอบอาชญากรรมมากที่สุด (Larry Siegal, 2000: 112) รองลงมา ก็จะเป็นกลุ่มคนชั้นกลาง และชั้นสูง ตามลำดับ

2. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมจบชีวิตบุตรของมารดา

จากกรณีศึกษาทำให้เข้าใจถึงสภาพปัจจัยปัญหาที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทำร้ายบุตรจนเสียชีวิต มีดังนี้

2.1 การตั้งครรภ์ กรณีศึกษา 9 ใน 10 ราย เป็นการตั้งครรภ์แบบไม่พึงประสงค์ คือ ไม่พร้อมจะมีลูก และถูกปฏิเสธจากฝ่ายชายในการรับผิดชอบ ทำให้สูญเสียเงินในการเป็นแม่ที่ดี ไม่ยินดีกับการตั้งครรภ์ ไม่ปรารถนาลูกในท้อง รู้สึกเสียใจในความผิดพลาด ปกปิดผู้ใหญ่ ทั้งนี้ เนื่องจากความไม่พร้อมของฝ่ายหญิงและฝ่ายชาย และฝ่ายหญิงขาดกำลังใจจากฝ่ายชาย ทำให้เกิดความรู้สึกล้มเหลวในชีวิต

2.2 ปัญหาทางครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันที่อยู่ใกล้ชิดคนมนุษย์ทุกคนที่สุด เป็นสถาบันแรกที่ปลูกฝังค่านิยม ทศนคติ และการเรียนรู้ต่างๆ ให้กับมนุษย์ (ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์, 2540) มนุษย์ต้องอยู่รวมกันเป็นครอบครัว มีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทั้งสองคนมีปฏิสัมพันธ์ดูแลกัน ให้กำลังใจ และเป็นที่พักพิงของกันและกันได้ สังคมของครอบครัวไทยยังมีญาติผู้ใหญ่เช่น พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย พี่ ป้า น้า อา และญาติอื่นๆ ที่จะคอยช่วยเหลือกันได้ ให้กำลังใจในการต่อสู้กับปัญหา แต่บางครอบครัวไม่เป็นดังที่หวัง (ราณี ฉายินทุ, 2541) ขาดความสัมพันธ์ที่ดี ไม่มีการสื่อสารกัน ทะเลาะวิวาททำร้ายกัน ไม่สนใจกันและกัน จนกลายเป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวบ่อยๆ กรณีการฆ่ากันตาย (Homicide) การฆ่าตัวตาย (Suicide) หรือการทำร้ายบุตร การฆ่าทารก (Infanticide) ตลอดจนที่ร้ายที่สุดคือ การฆ่าสมาชิกในครอบครัว แล้วฆ่าตัวเองตาย เป็นต้น จากกรณีศึกษา กรณีศึกษาส่วนใหญ่จะขาดความเป็นครอบครัว ขาดความสัมพันธ์ ขาดความสนิทสนม ไม่มีการสื่อสาร เป็นคนโดดเดี่ยว ทั้งๆที่มีครอบครัว มีญาติพี่น้อง จากกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย มีจำนวน 8 ใน 10 ราย เป็นครอบครัวที่มีสมาชิกแค่ 1 คน คือมารดาที่กำลังตั้งครรภ์ ไม่มีสามี ไม่มีพี่น้อง พ่อ แม่ หรือญาติอยู่ด้วย 1 ราย เป็นแม่ผู้โดดเดี่ยวอยู่บ้านเจ้านาย และ อีก 1 ราย อยู่กับพ่อแม่ แต่ก็ไม่มีสามีอยู่ด้วย และกรณีศึกษาส่วนใหญ่ก็จะปกปิดเรื่องตั้งครรภ์ไม่ให้ผู้ใหญ่รับรู้ มีเพียงแค่ 2

ราย เท่านั้นที่บอกพ่อแม่ให้รับรู้ เป็นเพราะกลัวความผิด กลัวผู้ใหญ่ลงโทษ และกลัวพ่อแม่จะเสียใจ ings ที่อยากให้ผู้ใหญ่ยอมรับ แต่ก็ทำไม่ได้ จึงกลายเป็นความคาดหวังที่ไม่ประสบความสำเร็จ

2.3 ปัญหาทางเศรษฐกิจ เป็นเรื่องของรายได้ จำนวน 6 ราย ใน 10 ราย มีฐานะยากจน โดยที่ 2 ราย ตกงาน ส่วนฐานะปานกลาง มี 2 ราย และฐานะดีมี 2 ราย เรื่องของรายได้ที่ไม่มีเลย หรือมีน้อย เป็นสาเหตุให้มารดาที่คลอดบุตรวิตกกังวลมาก เพราะอีกชีวิตที่เกิดมาต้องมีค่าใช้จ่าย ต้องกิน ต้องใช้ ลำพังตัวเองยังไม่ค่อยจะพอใช้ ทำให้เกิดความเครียด ความสิ้นหวัง และหมดกำลังใจในชีวิต แสดงว่า ความยากจนไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรมแม่ฆ่าลูกโดยตรงตามที่ Walker (1985) ได้กล่าวไว้ว่า ความยากจนไม่ได้ทำให้เกิดอาชญากรรมโดยตรง สภาพแวดล้อม และความกดดันที่มาพร้อมกับความยากจนเป็นปัจจัยทำให้บุคคลประกอบอาชญากรรมได้

2.4 ปัญหาทางสังคม กรณีศึกษาทุกรายพูดไปในแนวทางเดียวกันว่า พวกเขาตกอยู่ในสภาพที่ถูกเหยียดหยาม ถูกดูหมิ่น ตีฉินนินทา จากผู้คนภายนอกที่เห็นเธอท้องไม่มีพ่อ และเมื่อเกิดเหตุการณ์จบชีวิตบุตรของเธอ พวกเขาถูกประณามมากขึ้น ถูกมองในแง่ลบมากขึ้น เธอกลายเป็นนักโทษในเรือนจำ แล้วยังต้องมาเป็นจำเลยของสังคม สังคมที่เรียกเธอว่า แม่ใจร้าย แม่ใจยักษ์ แม่ใจทมิฬ แม่ใจแตก และแม่อำมหิต เป็นต้น เธอไม่รู้สึกรับและยินดีกับคำพวกนี้ เธออยากขอความเห็นใจและเข้าใจ กรณีศึกษาทั้ง 10 ราย ยอมรับว่าเป็นการกระทำที่ไม่มีมีการวางแผนมาล่วงหน้า การก่ออาชญากรรมในขณะนั้นเป็นการกระทำเพื่อตอบสนองสิ่งเร้า (สุดสงวน สุธีสร, 2549) และไม่มีกรณีศึกษารายใดบอกว่า ผลจากการกระทำของเธอจะกระทบต่อสังคมภายนอก พวกเขาบอกว่า เธอได้รับผลกระทบกับตัวเธอเองจากสังคมข้างนอกมากกว่า ที่ทำให้เธอเกิดความอับอาย หวาดกลัว ผิดหวัง และสิ้นหวัง เพราะสังคมข้างนอกได้สรุปแล้วว่าเธอคือ แม่ใจดำอำมหิต เธอไม่มีที่ว่างจะยืนในสังคมนี้อย่างสบายใจได้เลย

2.5 ปัญหาทางสุขภาพจิต กรณีศึกษามากกว่าครึ่งมีอาการเครียด และซึมเศร้ามาตั้งแต่ช่วงตั้งครรภ์ จนกระทั่งถึงหลังคลอด นอกจากอาการซึมเศร้าแล้วยังมีอาการทางสุขภาพจิตอย่างอื่นร่วมด้วย เช่น ร้องไห้บ่อยๆ เก็บตัว กินไม่ได้นอนไม่หลับ หงุดหงิด และโมโหง่าย อาการทั้งหลายเหล่านี้คล้ายกับอาการของโรคที่อาจเกิดขึ้นได้หลังคลอด เช่น โรคภาวะอารมณ์เศร้าหลังคลอด (สเปญ อุ๋นอองค์, 2547) ซึ่งเป็นภาวะที่พบได้บ่อยที่สุดถึงร้อยละ 30 ถึง 75 ของสตรีหลังคลอด หรือ โรคซึมเศร้าหลังคลอด (เบญจวรรณ สามสาลี, 2546) จะพบโรคนี้ประมาณ 1 – 2 รายต่อผู้หญิงคลอด 1,000 คน

สรุปได้ว่า จากกรณีศึกษาทั้ง 10 รายนี้ มีลักษณะอาการที่อาจจะมีอาการของการป่วยเป็นภาวะโรคที่เกิดจากอาการหลังคลอดได้ แต่ ทั้ง 10 ราย ไม่ได้รับการตรวจและวินิจฉัยจาก

แพทย์ว่าใช่หรือไม่ ข้อมูลนี้จึงใช้เป็นการตั้งข้อสังเกตว่า จากกรณีศึกษาเหล่านี้ มีความเครียด และ ซึมเศร้า

3. กระบวนการจบชีวิตบุตรของมารดา

จากกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย มารดาแต่ละคนมีวิธีการจบชีวิตบุตรของตนเอง ดังนี้ ผีงกลอดลูกทิ้งในห้องน้ำ จำปาเอาผ้าขนหนูปิดปากลูก เอทำลูกหลุดมือกระแทกพื้น กาหลงเอาผ้าปิดปากลูก น้ำฝนทิ้งลูกในป่าหญ้า เดือนโยนลูกลงคลอง ดาวใช้กรรไกรแทงลูก ลำควนทิ้งลูกลงถังขยะ ชุพินเอาน้ำร้อนลวกแล้วใช้มีดปาดคอ และอ้อโยนลูกลงจากระเบียงชั้น 3

พฤติกรรมการจบชีวิตบุตรของมารดา หรือ การทำร้ายบุตรตนเองจนเสียชีวิต เกิดจากปัจจัยปัญหาหลายด้าน เป็นความกดดันที่ส่งผลทำให้เกิดผลทางอารมณ์ทางลบ แล้วกระตุ้นให้เกิดการลงมือกระทำต่อชีวิตของบุตร กระบวนการนี้สามารถอธิบายได้ด้วย ทฤษฎีกระบวนการความกดดัน (General Strain Theory) ของ โรเบิร์ต แอกนิว (1980 อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547) เริ่มต้นจากที่มาของความกดดัน ทำให้เกิดผลทางลบคือผลทางอารมณ์ ในที่สุดกลายเป็นพฤติกรรมรุนแรงกับบุตรของตนเอง

กรณีศึกษาทั้ง 10 ราย มีที่มาของความกดดันจากปัญหาที่เหมือนกันทุกคน คือ การตั้งครุภักดิ์ไม่พึงประสงค์ และทุกรายอยู่ในสภาพของมารดาผู้โดดเดี่ยว เพราะถูกฝ่ายชายทอดทิ้ง 8 ราย หนีสามีมา 1 ราย และไม่ประสงค์จะมีสามี 1 ราย ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกรณีศึกษารายใด ก็ล้วนแล้วแต่ต้องอยู่ในสภาพที่เป็นมารดาผู้โดดเดี่ยวขาดสามี ไม่มีผู้เป็นสามีหรือไม่มีผู้ที่เป็นพ่อของลูกในท้องอยู่เคียงข้างด้วยกันทั้งนั้น จำนวน 5 ใน 10 ราย ทำไปด้วยการอยากแก้แค้น และ 4 ใน 5 รายที่เหลือลงมือกระทำเพื่อกำจัดปัญหาเฉพาะหน้า ไม่ว่าจะเป็นการทำเพื่อแก้แค้น หรือกำจัดปัญหาเฉพาะหน้าของตัวเอง ล้วนมีสาเหตุจากสภาพความกดดันจากปัญหาท้องไม่มีพ่อ ถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวลำพัง ปัญหาครอบครัว เศรษฐกิจ สังคม และอาการทางสุขภาพจิต ผสานรวมกันมากขึ้นแล้วแต่พื้นฐานปัญหาแต่ละคน ส่งผลให้เกิดอารมณ์ทางลบที่ทั้ง 10 รายมีเหมือนกัน คือ ทุกคนจะมีอารมณ์สิ้นหวัง ผิดหวัง กลัว และอับอาย จำนวน 8 ใน 10 ราย มีอารมณ์หมดกำลังใจผสมด้วย และอีก 5 ราย มีอารมณ์โกรธร่วมด้วย รายที่มีอารมณ์โกรธร่วมด้วยมักจะเป็น รายที่ฝ่ายชายมีผู้หญิงคนใหม่ และเธอได้รับรู้เรื่องนี้ สุดท้ายเกิดเป็นการกระทำที่รุนแรง และในขณะที่เธอลงมือกระทำ กรณีศึกษาแต่ละรายมีอาการทางสุขภาพจิตร่วมด้วย คือ มีอาการซึมเศร้า และมีความเครียด

สรุปได้ว่ากระบวนการจบชีวิตบุตรของมารดา เกิดมาจากสภาพปัญหาที่สะสมรวมกันเป็นความกดดัน และส่งผลทางลบในอารมณ์ ทำให้เกิดความโกรธ หมดกำลังใจ สิ้นหวัง ผิดหวัง ความกลัว และอับอาย ในที่สุดกลายเป็นพฤติกรรมรุนแรงที่ลงกับบุตรตนเอง จากกระบวนการจบชีวิต

บุตรของมารดาจึงสอดคล้องตามทฤษฎีความกดดันของ โรเบิร์ต แอกนิว ที่อธิบายว่า ทำไมคนที่ถูกกดดันมีความเครียด และมักประกอบอาชญากรรม แต่ทฤษฎีของ โรเบิร์ต แอกนิว ก็มีข้อบกพร่อง เพราะการจัดการกับความกดดัน ไม่ใช่ทุกคนที่เผชิญปัญหาความกดดันจะหาทางออกด้วยวิธีรุนแรงเสมอไป บางคนที่มีปัญหาเหมือนกัน แต่ก็สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ โดยไม่ทำอะไร และจัดการกับปัญหาได้ เพราะเขาเห็นว่ายังมีคนอื่นที่มีความกดดันมากกว่าเขาอีก และถ้ามีสิ่งใดที่ทำให้รู้สึกล้มเหลวไม่สำเร็จ ไม่เป็นอย่างที่คาดหมาย เขาก็ยอมรับการกระทำนั้น เหตุการณ์รุนแรงต่างๆก็ไม่เกิดตามมา

4. ความเห็นของมารดาต่อการจบชีวิตบุตรของตนเอง

ทั้ง 10 ราย มีความรู้สึกตรงกันว่า การที่ทำให้ลูกต้องเสียชีวิตด้วยการกระทำของตนเองเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม ทำให้รู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเป็นตราบาปติดตัวพวกเขาไปตลอดชีวิต พวกเขายินดีที่จะชดใช้สิ่งที่ได้กระทำลงไป ด้วยการรับโทษทางอาญากฎหมาย ใช้ชีวิตเป็นนักโทษหญิงในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร ตามที่ศาลได้ตัดสินกรณีศึกษาทั้ง 10 ราย อยากขอโทษลูกของเธอ และขอให้ลูกอภัยให้กับเธอด้วย จำนวน 7 ใน 10 ราย อยากให้ผู้ชายรับผิดชอบร่วมกับเธอ และได้รับโทษติดคุกด้วย กรณีศึกษาทั้ง 10 ราย รู้สึกไม่ดีกับสังคมภายนอกที่ประณามพวกเขาว่า เป็นแม่โหดร้ายที่ทลายชีวิตลูกของตนเอง

5. ผลที่เกิดจากการกระทำการจบชีวิตบุตรของมารดา

สำหรับผลที่ตามมาจากการกระทำของมารดาต่อการจบชีวิตบุตรของตนเองมีผล 3 ด้าน คือ

5.1 ผลด้านร่างกาย ทั้ง 10 รายถูกจับ เพราะได้ก่ออาชญากรรมรุนแรง คือ กระทำผิดต่อชีวิตและฆ่าคนตายโดยเจตนา ผลทางกายคือ รับโทษติดคุก ตามระยะเวลาที่ศาลสั่ง ไม่มีอิสรภาพ ลำบาก ไม่สบายเหมือนอยู่ข้างนอก

5.2 ผลด้านจิตใจ ทุกรายเสียใจ เศร้าใจ ร้องไห้ ไม่มีความสุข และกลัวว่าจะต้องตายตามลูกไป หดหู่ในชีวิต ไม่กล้าสู้หน้าใคร ภาพของการกระทำยังฝังใจทุกคนไม่เลือนลาง ทำให้หวาดผวบางเวลา ลูกตนเอง กลายเป็นคนที่ไม่มีความค่า เป็นคนเลวของสังคม คิดถึงพ่อแม่ ผู้รู้สึกผิดต่อพ่อแม่ที่ทำให้ต้องเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

5.3 ผลด้านสังคม กรณีศึกษาทั้ง 10 ราย ไม่มีใครเห็นว่า การกระทำของตนเองจะมีผลกระทบอะไรถึงสังคม กรณีศึกษาทั้ง 10 คน ได้รับผลสะท้อนกลับมาจากคนในสังคมประณามเธอ ให้สมญาเธอว่า เป็นแม่โหด แม่ใจเหี้ยม แม่ใจร้าย แม่ใจทมิฬ คำพวกนี้มันทำร้ายจิตใจพวก

เธออย่างแรง พวกเธออยากจะขอความเข้าใจ และให้โอกาสเธอ ได้เดินต่อในสังคมนี้ โดยที่ไม่มีใครรังเกียจ กรณีศึกษาส่วนใหญ่ไม่เป็นอย่างนี้ พวกเธออยากให้เรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอเป็นตัวอย่างให้คนอื่น ๆ และอย่าทำอย่างที่ทำพวกเธอเคยทำ

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยขอเสนอแนะงานวิจัยครั้งนี้ ออกเป็น 3 ด้าน คือ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย เชิงปฏิบัติ และ เชิงวิชาการ ดังต่อไปนี้

1. **ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย** การศึกษาครั้งนี้พบว่า กระบวนการนำไปสู่การตัดสินใจจบชีวิตบุตรของมารดา มีปัจจัยอะไรบ้าง ตั้งแต่การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การถูกปฏิเสธจากฝ่ายชาย และฝ่ายชายทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยว รวมทั้งปัญหาทางครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม ทำให้เกิดความกดดัน ส่งผลให้เกิดอารมณ์ทางลบ จนกลายเป็นเหตุรุนแรงต่อชีวิตบุตร นับวันปัญหานี้จะทวีความรุนแรงและมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ องค์ประกอบปัญหาเริ่มต้นมาจากฝ่ายชายที่ทำให้ฝ่ายหญิงตั้งครรภ์แล้วทิ้งไป รัฐบาล โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงวัฒนธรรม และกระทรวงทรัพยากรมนุษย์ ควรมีนโยบาย และมาตรการในการสร้างจิตสำนึก ความรับผิดชอบต่อฝ่ายหญิง และบุตรในท้องให้มากขึ้น เช่น นโยบายปลูกฝังความเป็นสุภาพบุรุษตั้งแต่ปฐมวัย สำหรับผู้หญิงควรเน้นเรื่องการรักนวลสงวนตัวให้มากขึ้น ในด้านนิติบัญญัติ โดยออกกฎหมายที่มีบทลงโทษอย่างหนักต่อฝ่ายชายที่ไม่รับผิดชอบ เมื่อฝ่ายหญิงตั้งครรภ์ และควรได้รับโทษร่วมกัน หากเกิดกรณีฝ่ายหญิงทำร้ายลูกจนเสียชีวิต เพราะฝ่ายชายเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุปัญหาการตั้งครรภ์ด้วย การปลูกฝังเด็กรุ่นใหม่ให้เป็นสุภาพบุรุษ มีจริยธรรม และรักนวลสงวนตัว รวมทั้งการกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงขึ้น และต้องรับผิดชอบร่วมกันทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชาย สำหรับสถาบันครอบครัวที่มีบทบาทในการปลูกฝังสิ่งดีๆ ให้กับคนในครอบครัว ควรเน้นนโยบายเรื่อง การปลูกฝังศีลธรรม จริยธรรมของคนในครอบครัว เพื่อจะได้ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามบรรทัดฐานของสังคม มาตรการข้างต้นเป็นมาตรการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา ในขณะที่เดียวกันก็ควรจะได้แก้ไขเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วด้วย ผลสะท้อนจากการศึกษาพบว่า หญิงที่ลงมือทำร้ายลูกจนเสียชีวิต ถูกกดดันจากปัญหา ไม่รู้จะปรึกษาใคร ไม่มีทางออก ดังนั้นมาตรการในการแก้ไข ก็ควรจะได้ได้รับการเห็นใจและปกป้องจากสังคมด้วย ควรได้รับการคุ้มครองจากสังคมมากกว่าถูกประณามจากสังคม ควรมีหน่วยงานที่เข้าถึงปัญหาหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์มากกว่านี้ พร้อมทั้งช่วยเหลือดูแล ให้คำแนะนำปรึกษา หาทางแก้ไข รวมถึงการเลี้ยงดูบุตรที่คลอดออกมาในขณะที่แม่ยังไม่มีรายได้ หรือยังไม่พร้อมที่จะเลี้ยงดูลูก ช่วยสร้างกำลังใจให้อยู่ต่อได้ด้วยการช่วยเหลือจากสังคมที่

ให้ความเข้าใจ และดูแลเมื่อเกิดปัญหาขึ้นมา รวมทั้งการดูแลนักโทษหญิงที่ได้กระทำผิดฐานฆ่าลูกตนเองให้มีกำลังใจต่อสู้ และมีชีวิตต่อโดยไม่มีปัญหาเมื่อออกจากเรือนจำ

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า กรณีศึกษาอยู่ในวัยกำลังศึกษาส่วนหนึ่ง เป็นเด็กสาวที่อายุยังน้อย แต่ต้องออกมาทำงานอีกส่วนหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็จะทำงานในโรงงาน ดังนั้น สถาบันการศึกษาตั้งแต่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ควรจัดให้มีหลักสูตรด้านเพศศาสตร์ศึกษา ให้กับนักเรียน นักศึกษา เพื่อเข้าใจในด้านต่างๆ เช่น อนามัยเจริญพันธุ์ บทบาทชายหญิง จริยธรรมทางเพศ และความรับผิดชอบ ที่สำคัญควรเน้นเรื่องการป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ รวมทั้งบอกถึงผลกระทบที่จะตามมาว่า อาจเกิดความรุนแรงได้ถึงก่ออาชญากรรมได้ นอกจากนี้ในสถานศึกษาแล้ว ควรมีการอบรมให้ความรู้เพศศาสตร์กับพนักงานในโรงงาน และบริษัท ห้างร้านทั่วไปด้วย และในส่วนของกรมราชทัณฑ์ที่ดูแลทัณฑสถานหญิงควรมีนักจิตวิทยาให้คำปรึกษา แนะนำนักโทษหญิงกรณีฆ่าลูกตนเอง เพราะเป็นคดีที่กระทบกระเทือนจิตใจมาก ควรได้รับการรักษาเยียวยา เพื่อเข้าใจตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง ลดความเครียด แก้ปัญหา และปรับตัวได้ในที่สุด รวมทั้งการฝึกสอนอาชีพในเรือนจำ เมื่อนักโทษหญิงเหล่านี้ออกไปจะได้มีอาชีพเลี้ยงตัวเอง

3. ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยเบื้องต้นเกี่ยวกับสาเหตุของการตัดสินใจจบชีวิตบุตรของมารดา ยังมีอีกหลายมุมมองที่น่าศึกษาให้ลึกลงไปกว่านี้ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาทางด้านจิตวิทยา ทางแพทยศาสตร์ และอาชญาวิทยา การวิจัยเล่มนี้น่าจะเป็นฐานในการต่อยอดให้กับงานวิจัยใหม่ๆที่จะทำต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- เกรียงไกร พุทธิไธสง. (2548). **สภาวะจิตใจของผู้กระทำความผิดในคดีประทุษร้าย**. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต. คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คนยา ธาระนุคม. (2539). **ความรุนแรงในครอบครัว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2532). **การกระทำผิดของหญิง**. กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2535). **การกระทำผิดของหญิง**. กรุงเทพมหานคร: นิติบรรณาการ.
- บัณฑิต ศรีไพศาลและคณะ. (2541). ผลการสำรวจภาวะสุขภาพจิตของประชาชนในภาวะวิกฤติใน
รอบปี(โดยสำรวจทางโทรศัพท์). **วารสารกรมสุขภาพจิต 5**(มิถุนายน-กันยายน 2541): 153.
- เบญจวรรณ สามสาลี. (2546). **สุขภาพจิตและสภาวะอารมณ์ของมารดาขณะตั้งครรภ์**.
กรุงเทพมหานคร: สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์.
- ประดิษฐ์ ต้นสุรรัตน์. (2541). **วันที่ที่รอคอย คุณคิดสั้นหรือเปล่า**. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม.
ห้องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). **สุขภาพจิตเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตการพิมพ์.
- โยธิน แสงวดี. (2527). **เทคนิควิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ: การสนทนากลุ่ม**. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สเปญ อุ๋นองงค์. (2541). **โรคแปรปรวนหลังคลอด**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุคตวงวน สุธีสร. (2547). **รายงานวิจัยเสริมหลักสูตรเรื่องทฤษฎีอาชญาวิทยาและการประยุกต์ใช้ใน
สังคมไทย**. กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2540). **วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมพร โอตระกูล. (2540). **สุขภาพจิต**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: วิทยาพัฒนา.
- อัมพร โอตระกูล, ชรินทร์ เจริญกุล, ชูชัย สมिताไทร, ประเวศ ตันติพิวัฒนสกุล และมยุรี กลั้ววงศ์.
(2540). **การพัฒนาดัชนีชี้วัดสุขภาพจิตคนไทย**. กรุงเทพมหานคร:
คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภาษาอังกฤษ

- Barlow, H.D. (1978). **Introduction to criminology**. Canada: Little Brown and Comping.
- Lombroso, C. (1920). **The Female offenders**. New York: Publishers.

- Ruta, N. and Lee, S.C. (1998). Postpartum Mood Disorders:Diagnosis and Treatment Guidelines. **Journal of Clinical Psychhiatry** 2.
- Smart, C.W. (1976). **Crime and Crimenology:A feminist Critque**. London: Routledge and Regan Paul.
- Walker, S. (1985). **Sense and nonsense about crime: A policy guide**. Monterey, CA: Brook & Cole Publishers.
- Wolfgang, M.E. (1967). **Studies in Homicide**. New York: Haper&Row Publishers.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ผู้วิจัยขอความกรุณา ให้ช่วยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. ผศ. นพ. สเปญ อุ๋นนงค์ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามารินทร์
2. คุณ ราณี ฉายินทุ นักสังคมสงเคราะห์ หัวหน้ากลุ่มงานสังคมสงเคราะห์
สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

เครื่องมือการวิจัย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

1. ปัจจุบันอายุ ..... ปี
2. อายุของมารดาขณะทีกระทำการจับชีวิตบุตรของตนเอง.....ปี
3. สถานภาพสมรสก่อนถูกคุมขัง
 โสด   คู่   ม่าย   หย่า/แยกกันอยู่
4. ศาสนา
 พุทธ   คริสต์
 อิสลาม   อื่นๆ โปรดระบุ .....
5. ระดับการศึกษา
 ประถมศึกษา   ปริญญาตรี
 มัธยมศึกษา   อื่นๆ โปรดระบุ .....
6. การทำงาน
 ราชการ   พนักงานบริษัท
 สวโรงงาน   ว่างงาน
 อื่นๆ ระบุ .....
7. รายได้ ระบุ จำนวน.....บาทต่อเดือน
8. ภูมิลำเนา ระบุ .....
9. ระยะเวลาที่ต้องโทษ ..... ปี ..... เดือน
10. อยู่ในเรือนจำมาแล้วเป็นเวลา.....ปี.....เดือน

ส่วนที่ 2 แนวคำถามสัมภาษณ์

แนวคำถามต่อไปนี้เป็นแนวคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาอันเกี่ยวข้องกับปัจจัยการก่อเหตุ ความเห็น และสภาวะสุขภาพจิตของผู้ถูกสัมภาษณ์ ซึ่งแนวคำถามนี้สามารถยืดหยุ่นและปรับคำถามได้ตามบริบทของการสนทนา เพื่อให้เอื้อต่อการร่วมดำเนินการสนทนาของผู้ให้ข้อมูล โดยมีแนวคำถามดังนี้

1. ชีวิตในอดีตเป็นอย่างไร ?
2. ตั้งใจจะตั้งครรภ์หรือไม่ วางแผนไว้หรือไม่?
3. ขณะนั้นมีความรู้สึกอย่างไรตอนลงมือกระทำกับลูก ?
4. วิธีการจัดการกับลูกของตนเองทำอย่างไร?
5. หลังจากลงมือทำกับลูกแล้วเป็นอย่างไร?
6. คิดอย่างไรกับการกระทำของตนเอง?
7. คิดว่าฝ่ายชายควรรับผิดชอบการกระทำนี้ หรือมีส่วนทำให้ต้องกระทำกับลูกอย่างนั้นหรือไม่ ?
8. ผลกระทบที่ได้หลังจากกระทำลงไปแล้ว?

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางศรีสวรรค์ อัสวเทศานนท์ เกิดเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2507 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรวารสารศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2530 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2546

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย